ANNE HOLT

CRIME

Fericiți cei însetați

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI HANNE WILHELMSEN

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

© 1994 *Saligeer de somtørster*

Anne Holt

FERICIŢI CEI ÎNSETAŢI

[Hanne Wilhelmsen 02]

Traducere din engleză de
CRISTINA JINGA

Editura TREI

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire,
căci ei vor fi săturaţi.
- Matei 5:6

Duminică, 9 mai

Era atât de devreme, încât nici diavolul nu-şi încălţase încă potcoavele ca să umble prin lume. La apus, cerul etala acea culoare intensă cu care numai un cer scandinav, primăvara, e binecuvântat – albastru-regal la orizont şi mai deschis spre meridian, înainte de a se dizolva într-un roz ca puful de eider[1], acolo unde soarele încă lenevea la răsărit. Aerul era înviorător, netulburat de ivirea zorilor, cu acea uluitoare transparenţă pe care o au dimineţile însorite de primăvară la aproape şaizeci de grade latitudine nordică. Deşi temperatura rămânea în cifre unice, totul sugera că avea să fie o altă zi călduroasă de mai în Oslo.

Inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen nu se gândea la vreme. Stătea complet nemişcată, întrebându-se ce ar trebui să facă. Era sânge peste tot. Pe podea. Pe pereţi. Chiar şi pe tavan, în stropi negri care semănau cu desenele abstracte din testele acelea psihologice. Îşi lăsă capul într-o parte şi studie o pată aflată drept deasupra ei. Arăta ca un taur purpuriu cu trei coarne şi cu picioarele din spate diforme. Stătea nemişcată – un semn de indecizie, dar şi un indiciu al fricii sale de a nu aluneca pe podeaua năclăită.

— Nu atinge! avertiză ea brusc când un coleg mai tânăr, care avea părul de aceeaşi culoare cu a sângelui, dădu să pună degetul pe unul din pereţi.

O crăpătură îngustă din acoperişul gata să se prăbuşească arunca o rază de lumină prăfoasă pe peretele din fund, unde sângele era împroşcat atât de abundent,

[1] Rață polară marină cu puf prețios [n.hy.].

încât arăta mai puţin ca un desen, cât ca o înspăimântătoare încercare de zugrăvire.

— Hai afară, ordonă ea.

Hanne oftă, dar se abţinu să comenteze despre urmele de tălpi pe care poliţistul fără experienţă le împrăştiase în jur, pe podea, pe arii largi.

— Şi încearcă să calci pe propriile-ţi urme când ieşi.

Două minute mai târziu, şi ea făcu acelaşi lucru, mergând cu spatele, şovăielnic. Continuă să stea în prag, după ce îl trimisese pe ofiţer după o lanternă.

— Eu venisem doar să fac un pipi, şuieră omul care sunase ca să raporteze.

Ascultător, rămăsese să aştepte afară, lângă şopron. Acum ţopăia în loc, atât de agitat, încât Hanne Wilhelmsen bănui că nu izbutise să-şi ducă misiunea la îndeplinire, în urmă cu o oră.

— Toaleta e acolo, zise el, chiar inutil.

Puternicul iz dinspre una dintre prea multele toalete în aer liber rămase în Oslo tăia duhoarea dulceagă, îngreţoşătoare, de sânge. Uşa marcată cu o inimă era imediat alături.

— Ei bine, du-te la toaletă, îl încurajă ea pe un ton prietenos, dar el n-o auzi.

— Eu venisem doar să fac un pipi, ştiţi, dar apoi am văzut că uşa aia era deschisă.

Acum arăta spre şopronul de lemn, făcând un pas îndărăt, de parcă vreun animal oribil ar fi putut să-şi scoată botul în orice clipă şi să-i înfulece tot braţul.

— De obicei e închisă. Nu încuiată, dar închisă. Uşa e atât de grea, încât stă deschisă de la sine. Nu vrem să se aciueze înăuntru câinii sau pisicile fără stăpân. Aşa că avem grijă de treaba asta.

Un mic zâmbet ciudat se răspândi pe faţa lui grosolană. Hanne îşi dădu seama că oamenii se preocupau de lucruri, chiar şi în cartierul ăsta; aveau reguli şi păstrau ordinea, chiar dacă bătălia împotriva decăderii era pierdută.

— Am locuit aici, în cvartalul ăsta, de când mă ştiu, continuă el, cu o undă de mândrie. Observ când lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

Aruncă o privire spre tânăra frumoasă care nu semăna deloc cu poliţiştii pe care îi văzuse el până atunci, aşteptând un mic semn de încuviinţare.

— Bună treabă, îl laudă ea. A fost grozav că ai telefonat ca să ne anunţi.

Când el zâmbi cu toată gura, Hanne fu surprinsă de cât de puţini dinţi mai avea. Nu putea fi prea bătrân, în jur de cincizeci de ani.

— Am fost complet îngrozit, înţelegeţi. Tot sângele ăla…

Clătină din cap. Fusese cumplit să se confrunte cu o privelişte atât de diabolică.

Hanne putu să-şi dea seama exact cum fusese. Colegul ei cu părul roşu se întorsese cu lanterna. Ţinând-o strâns cu ambele mâini, Hanne Wilhelmsen îndreptă lumina, sistematic, dintr-o parte într-alta, pe pereţi. Cercetă tavanul, cât se putea din prag, apoi plimbă lumina în zigzag pe podea.

Încăperea era în întregime goală. Niciun lemn de foc, doar câteva surcele confirmând că şopronul fusese cândva folosit pentru scopul original, probabil cu mult timp în urmă. După ce raza lanternei lumină fiecare metru pătrat, ea îndrăzni să intre încă o dată în şopron, având grijă să calce pe vechile sale urme. Făcu semn spre colegul ei să nu vină după ea. În mijlocul încăperii de vreo cincisprezece metri pătraţi, se lăsă pe vine. Raza lanternei se propti pe peretele opus, la vreun metru de podea. De la uşă observase ceva, probabil litere, mâzgălite cu sânge, greu de descifrat.

Nu erau litere. Erau numere. Opt cifre, din câte putu ea desluşi: 920433576. Cifra nouă era neclară şi ar fi putut fi un 4. Cifra finală arăta ca un 6, dar nu era sigură. Poate că era de fapt un 8. Se ridică şi se dădu iar înapoi, ieşind la lumina zilei, acum deplină. Auzi un plânset de sugar

dinspre o fereastră deschisă de la etajul al doilea şi se înfioră la gândul copiilor obligaţi să trăiască într-un astfel de cartier. Un pakistanez în uniformă de vatman ieşi din clădirea de cărămidă, uitându-se băgăcios la ei pentru o clipă, înainte s-o şteargă grăbit de la intrare. După reflecţiile din ferestrele ultimului etaj, Hanne putu vedea că soarele se hotărâse să se ridice, în sfârşit. Păsările, cele mici şi cenuşii, care încă reuşeau să-şi ducă zilele în cele mai ascunse cotloane din centrul oraşului, ciripeau fără convingere dintr-un mesteacăn pe jumătate uscat, care făcea o zadarnică încercare de a-şi întinde braţele spre dârele de lumină ale dimineţii.

— Fir-aş al naibii, ce crimă oribilă trebuie să fi fost, comentă tânărul agent de poliţie, scuipând, într-un inutil efort de a scăpa de izul de canal. Ceva cumplit trebuie să se fi petrecut aici.

Părea bucuros la acest gând.

— Da, într-adevăr, zise încet Hanne Wilhelmsen. Se poate să se fi întâmplat ceva serios aici. Dar, totodată...

Se opri şi se întoarse cu faţa la colegul ei.

— În momentul de faţă, asta nu e o crimă. Ca să fie, avem nevoie de o victimă. N-am văzut nicio urmă de aşa ceva. Cel mult, e vandalism deliberat. Deşi...

Se uită din nou spre uşă.

— Bineînţeles, ar putea ieşi ceva la iveală. Ia legătura cu legiştii. E mai bine să fim asiguraţi.

Se înfioră uşor. Asta mai mult din pricina propriilor speculaţii pe marginea a ceea ce tocmai văzuse, decât a aerului rece al dimineţii. Strângându-şi mai bine jacheta în jurul ei, îi mulţumi omului ştirb încă o dată pentru că-i anunţase, apoi porni să străbată pe jos, singură, cei trei sute de metri până la sediul poliţiei din Oslo. Când trecu pe partea cealaltă a străzii, în bătaia soarelui, se făcu mai cald. Un tumult internaţional de glasuri de femei, strigăte matinale în urdu, punjabişi arabă, reverberă pe după colţurile caselor. Un proprietar de chioşc îşi începea

activitatea, pregătindu-şi taraba de pe trotuar pentru o altă zi de muncă, deschizându-şi întreaga prăvălie fără nicio consideraţie pentru practicanţii religioşi sau pentru regulamentele în privinţa orelor de deschidere. Fulgeră un zâmbet alb şi prietenos către ea, întinzându-i o portocală şi înălţându-şi sprâncenele, întrebător. Hanne Wilhelmsen clătină din cap şi îi zâmbi, la rândul ei. O ceată de puşti de vreo paisprezece ani huruia pe trotuar trăgându-şi cărucioarele albastre cu exemplarele din ziarul *Aftenposten* de distribuit. Două femei cu capetele acoperite cu voal se grăbeau, fiecare la destinaţia ei, cu ochii plecaţi. Când trecură pe lângă poliţistă, o ocoliră într-un arc larg, neobişnuite să vadă femei albe atât de devreme, dimineaţa. Altminteri, cartierul era de-a dreptul pustiu. Pe o asemenea vreme, chiar şi Tøyenul căpăta un aer împăciuitor, aproape agreabil.

Cu siguranţă făgăduia să fie o altă zi frumoasă.

Luni, 10 mai

— La ce naiba lucrezi şi în weekend? Nu crezi că avem destulă bătaie de cap în fiecare zi a săptămânii?

Avocatul Håkon Sand stătea în uşă. Blugii lui erau noi şi, pentru prima dată, purta sacou şi cravată. Sacoul îi era un pic cam prea larg, iar cravata, un pic prea lată, şi totuşi arăta decent, per total. În afară de manşeta blugilor. Hanne Wilhelmsen nu se putu abţine să nu se aplece în faţa lui, întorcând rapid înăuntru surplusul de material, cât să nu se vadă.

— N-ar trebui să-i porţi cu manşeta răsfrântă în afară.

Îi zâmbi prietenos şi se ridică. Îşi trecu mâna peste braţul lui, uşor, aproape ca o mângâiere.

— Gata. Acum arăţi fantastic. Te duci la tribunal?

— Nu, răspunse avocatul, care, în pofida gestului ei bine intenţionat, se simţi prost.

De ce trebuise să-i atragă ea atenţia asupra lipsei lui de simţ al modei? Ar fi putut să se scutească de osteneala asta, gândi el, deşi, când vorbi, spuse altceva.

— Am o întâlnire la cină, imediat după program. Dar tu, de ce mai eşti încă aici?

Un dosar verde-pal stătu puţin suspendat în aer, înainte de a ateriza exact pe sugativa Hannei Wilhelmsen.

— Tocmai am primit ăsta, continuă el. Ciudat caz. Nu s-au raportat oameni sau animale tranşate în zona noastră.

— Mi-am pus o tură în plus la secţia crime, a explicat ea, fără să se atingă de dosar. Se luptă toţi cu boala, acum.

Avocatul, un bărbat brunet, cu înfăţişare agreabilă, ale cărui tâmple erau mai încărunţite decât ar fi sugerat cei

treizeci şi cinci de ani ai săi, se lasă să cadă pe scaunul vizitatorului. Îşi scoase ochelarii şi se apucă să-i şteargă cu capătul cravatei. Lentilele nu ieşiră deosebit de curate, însă cravata ieşi fără îndoială mai boţită.

— Cazul ne-a fost repartizat amândurora. Dacă există un caz, adică. Nu e nicio victimă, nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut nimic. Bizar. Sunt şi nişte fotografii înăuntru.

Arătă spre dosar.

— N-am nevoie de ele, mulţumesc, dădu ea din mână, indiferentă. Am fost acolo. Chiar nu arăta deloc drăguţ. Dar, ştii, continuă ea, aplecându-se spre el, dacă tot sângele ăla se dovedeşte a fi uman, atunci trebuie să fi fost două sau trei persoane ucise acolo. Înclin să cred că-i mâna vreunor derbedei tineri care-şi bat joc de noi.

Teoria nu părea improbabilă. Poliţia din Oslo era în mijlocul celei mai proaste primăveri a ei din toate timpurile. În decurs de şase săptămâni, trei crime se abătuseră asupra oraşului şi cel puţin una dintre ele părea de nerezolvat. Fuseseră raportate nu mai puţin de şaisprezece cazuri de viol în aceeaşi perioadă, şapte dintre acestea devenind ţinta unei atenţii exagerate a mijloacelor de comunicare în masă. Faptul că una dintre victime era membru al Parlamentului din partea creştin-democraţilor şi că se afla pe drumul spre casă, după o întrunire de seară a comitetului, când fusese brutal asaltată, în Parcul Palatului, inflamase dezamăgirea publicului în privinţa lipsei progreselor făcute de poliţie. Temeinic ajutaţi de tabloide, cetăţenii frustraţi din Oslo începuseră să protesteze faţă de aparenta incapacitate de a acţiona a poliţiei. Clădirea lungă, în arc de cerc, stătea acolo, pe Grønlandsleiret 44, cenuşie şi de neclintit, aparent netulburată de toate criticile nemiloase. Locatarii ei soseau la muncă, dimineaţa, cu umerii aduşi şi ochii în pământ. Plecau apoi acasă, mult peste program, în fiecare zi, cu spinările încovoiate, fără să se poată lăuda cu altceva după

truda zilnică decât cu alte confirmări de piste moarte. Zeii responsabili cu starea vremii erau puşi pe glume, bătându-şi joc de ei cu temperaturi de vară caniculară. Jaluzelele erau trase până jos, zadarnic, la toate ferestrele de pe faţada sudică a clădirii enorme, făcând-o să pară deopotrivă oarbă şi surdă. Interiorul rămânea la fel de înăbuşitor. Nimic nu ajuta şi nimic nu părea să conducă la altceva decât la un impas profesional, care pur şi simplu creştea cu fiecare nou caz ce intra în uriaşul sistem de date. Date ce ar fi trebuit să fie de ajutor, dar, în loc de asta, le apăreau ostile, aproape zeflemitoare, în fiecare dimineaţă când îşi afişau listele cu cazuri nerezolvate.

— Ce mai primăvară, zise Hanne Wilhelmsen, oftând teatral.

Cu o expresie de resemnare, îşi ridică sprâncenele şi-l contemplă pe superiorul ei. Ochii ei nu erau deosebit de mari, dar erau uimitor de albaştri, cu o margine distinctă, neagră, în jurul irisurilor, care-i făcea să pară mai închişi decât erau în realitate. Părul ei era şaten-închis şi foarte scurt. Din când în când, se trăgea de el, fără să-şi dea seama ce făcea, de parcă şi-ar fi dorit de fapt să-l aibă lung şi i-ar fi grăbit creşterea, dacă îl ajuta puţin. Avea o gură plină, generoasă, la care arcul de cupidon al buzei de sus nu doar că se adâncea la mijloc, dar se mai şi întâlnea cu geamănul de jos, ca o buză despicată ezitantă, care se răzgândise, desenând astfel o curbă senzuală în loc de un defect. Deasupra ochiului stâng avea o cicatrice paralelă cu sprânceana. Era de un roz-pal şi nu foarte veche.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător. Cu toate că lucrez aici de numai unsprezece ani. Kaldbakken e aici de treizeci. Dar nici el n-a mai pomenit aşa ceva.

Trase de tricou, dezlipindu-l de corp, şi-l flutură.

— Iar căldura asta nu îmbunătăţeşte lucrurile cu nimic. Tot oraşul forfoteşte, noapte de noapte. O aversă de ploaie, acum, ar pica la ţanc. Măcar i-ar ţine pe oameni în casele lor.

Mai stătură aşa o bună bucată de vreme, vorbind despre nimicuri. Erau doi colegi buni, care întotdeauna găseau un subiect de discuţie, dar care, totodată, nu ştiau prea multe unul despre celălalt. În afară de faptul că amândurora le plăcea munca lor, că o luau în serios şi că niciunul nu era mai competent decât celălalt. Asta nu ajuta prea mult relaţia dintre ei. Ea era o poliţistă foarte pricepută, cu reputaţia că fusese întotdeauna bună, dar, ca urmare a unui caz dramatic de toamna trecută, acum atinsese dimensiuni legendare. El trândăvise prin secţia de poliţie ca avocat de mâna a doua mai bine de şase ani, niciodată făcându-se remarcat, niciodată strălucind. Totuşi, îşi construise şi el o reputaţie de ins conştiincios şi muncitor. Şi el jucase un rol decisiv în acelaşi caz senzaţional. Reputaţia lui înclinase de atunci spre calificativele bazat şi de încredere, spre deosebire de cum fusese înainte: mai degrabă neinteresant.

Probabil se completau unul pe celălalt. Probabil tocmai faptul că nu se aflaseră niciodată în competiţie le îngăduise să lucreze atât de bine împreună. Cu toate acestea, era o prietenie curioasă, limitată între zidurile secţiei de poliţie. Avocatului Håkon Sand îi părea sincer rău pentru asta şi de mai multe ori se străduise să îndrepte situaţia. Cu ceva vreme în urmă, sugerase, în trecere, c-ar trebui să ia odată cina împreună. Refuzul fusese atât de direct, încât trebuia să treacă multă vreme până să mai facă din nou pasul.

— Ei bine, o să lăsăm deoparte şopronul de lemne scăldat în sânge. Am alte lucruri de făcut! zise poliţista şi bătu cu palma într-un teanc de dosare dintr-un suport de documente de lângă fereastră.

— La fel ca noi toţi, replică avocatul, înainte de a reface drumul de douăzeci de metri, pe culoar, până la biroul său.

*

— De ce nu m-ai adus niciodată aici până acum?

Femeia care stătea vizavi, la măsuţa îngustă, zâmbi cu reproş şi-i strânse mâna companionului ei.

— Nu eram sigur că-ţi place genul ăsta de mâncare, răspunse bărbatul, evident mulţumit de cât succes avusese masa.

Chelnerii pakistanezi, îmbrăcaţi imaculat şi cu o dicţie ce trăda faptul că se născuseră mai degrabă la AkerHospital, decât într-o sală de naşteri din Karachi, le oferiseră amabili detalii şi sugestii când consultaseră meniul.

— Situat puţin peste mână, adăugă el, dar altminteri e unul dintre restaurantele mele preferate. Mâncare bună, serviciu excelent şi preţuri potrivite pentru un funcţionar public.

— Cu cine? Ea făcu o pauză. Deci ai venit deseori aici.

El nu răspunse, ci ridică paharul la gură, pentru a ascunde cât de umilit era de întrebare. Toate femeile lui trecuseră pe aici. Fuseseră relaţii de scurtă durată, cu mult mai puţine decât îi plăcea lui să considere, şi vreo două sau trei duraseră câteva luni. De fiecare dată, el se gândise la ea. Cum ar fi fost să stea aici, cu Karen Borg. Iar acum, în sfârşit, stăteau aici.

— Nu te gândi la cele care au fost înainte. Concentrează-te la faptul că eşti cea din urmă, zise el, cu un rânjet, după un moment de gândire.

— Elegant formulat, replică ea, dar vocea ei căpătase o urmă de... nu răceală, ci un soi de detaşare care pe el întotdeauna îl îngheţa de spaimă.

Că nu se mai învăţa minte odată.

Karen Borg nu voia să vorbească despre viitor. De aproape patru luni, se întâlnea regulat cu el, chiar şi de şapte ori pe săptămână. Luau masa împreună şi apoi se duceau la cinematograf. Mergeau la plimbare prin pădure şi făceau dragoste de îndată ce prindeau ocazia. Ceea ce nu se întâmpla prea des. Era măritată, aşa că apartamentul ei ieşea din discuţie. Soţul ştia că ea-l înşală, după spusele

ei, dar se hotărâseră să nu taie punţile până ce nu erau siguri că într-adevăr asta voiau. Bineînţeles, s-ar fi putut duce la el acasă, cum i-o sugera de fiecare dată când erau împreună. Însă ea îl refuza sec.

— Dacă vin la tine acasă, înseamnă că am făcut o alegere, declara ea, ilogic.

Håkon Sand credea că alegerea de a face dragoste cu el era o decizie mult mai importantă decât aceea a locului de întâlnire, dar fără folos.

Chelnerul apăru cu nota, la douăzeci de secunde după ce Håkon îi făcuse semn. I-o prezentă după eticheta de modă veche, împăturită frumos pe o tavă, aşezată dinaintea lui. Karen Borg o înşfăcă, iar el nu reuşi să-şi adune atâta energie cât să protesteze. Una era că ea câştiga de cinci ori mai mult decât el şi cu totul alta că-i aducea mereu aminte de asta. Când cardul AmExGold a fost adus înapoi, el se ridică şi o ajută cu scaunul. Surprinzător de frumosul chelner le comandase un taxi, iar ea se ghemui lângă amantul ei, pe bancheta din spate.

— Presupun că mergem direct acasă, zise el, cu precauţie faţă de propria dezamăgire.

— Da, mâine e zi de lucru, confirmă ea. O să ne vedem curând. Te sun mâine.

Coborî din taxi şi se aplecă din nou ca să-i dea o sărutare uşoară.

— Mulţumesc pentru seara plăcută, zise ea încet, zâmbindu-i scurt şi retrăgându-se din taxi.

Oftând, el îi spuse şoferului noua adresă. Era situată exact în capătul celălalt al oraşului, ceea ce-i îngăduia răgazul de a simţi junghiul ascuţit al durerii pe care o încerca după fiecare seară petrecută cu Karen Borg.

Duminică, 16 mai

— Ei, asta-i absolut uluitor.

Håkon Sand şi Hanne Wilhelmsen erau de acord, în definitiv. Era cu adevărat ciudat.

Ploaia era măruntă şi deasă. Binevenită, după cu totul anormala arşiţă tropicală din ultimele câteva săptămâni. Garajul era de tip deschis, un etaj sprijinindu-se pe celălalt pe piloni, cu spaţiu de câţiva metri între ele. Niciun perete nu ţinea capriciile vremii la distanţă de cele câteva maşini părăsite în clădirea tristă. Cu toate acestea, nu părea ca vreo parte din sânge să se fi spălat.

— Altceva nimic? Nicio armă, ceva? Nicio fată dată dispărută?

Cel care vorbise era procurorul criminalist. Håkon purta un trening de jogging şi o jachetă Helly Hansen şi căsca, în pofida scenei violente din jurul lui. Sângele fusese împroşcat într-un colţ de la primul etaj al parcării. Ştia, din experienţe mai triste, că sângele avea o pornire urâtă de a se răspândi pe-o suprafaţă largă, dar ceea ce vedea aici era rezultatul mai multor litri.

— E bine că m-ai sunat, zise el, înăbuşindu-şi un căscat şi aruncând discret o privire la ceasul său elveţian Swatch.

Era cinci şi jumătate dimineaţa, duminică. O maşină plină cu studenţi petrecăreţi trecu în viteză pe lângă ei, lăsând în urmă exploziile asurzitoare ale unui concert de claxoane. Apoi se aşternu din nou liniştea, ca întotdeauna după ce toate păsările nopţii s-au dus acasă să se culce, cu un sentiment de siguranţă la gândul că nimeni nu era obligat să se trezească devreme.

— Da, trebuia să vezi asta. Din fericire, era de serviciu o bună amică de-a mea, care şi-a amintit că eu mă ocupasem de prima dintre aceste...

Hanne Wilhelmsen nu prea ştia cum să numească aceste cazuri absurde.

— ...aceste masacre de sâmbătă noaptea, încheie ea, după o scurtă pauză. Am ajuns aici acum o jumătate de oră.

Cei doi legişti erau în plină desfăşurare, luând mostre şi făcând fotografii. Lucrau rapid şi cu mare precizie şi niciunul nu scotea vreo vorbă, absorbiţi de treburile lor. Hanne şi Håkon rămaseră, de asemenea, tăcuţi pentru o considerabilă bucată de vreme. În depărtare, maşina plină de studenţi întâlnise alţi prieteni şi zbieretul claxonului lor sfâşie încă o dată liniştea.

— Aia trebuie să însemne ceva. Uită-te acolo!

Håkon Sand încercă să urmărească, în linie dreaptă, direcţia din vârful degetului ei spre perete. Lumina era slabă, dar văzu numerele clar conturate, odată ce-i căzură ochii asupra lor.

— Nouă-doi-şase-patru-şapte-opt-trei-cinci, citi el cu voce tare. Îţi spune ceva?

— Absolut nimic. În afară de faptul că e acelaşi număr de cifre ca şi data trecută şi că primele două sunt aceleaşi.

— N-ar putea fi un număr de telefon?

— Prefixul ăla nu există. M-am gândit şi la asta, bineînţeles.

— Numărul de Asigurare Naţională?

Ea nu-i răspunse.

— Fireşte că nu, respinse el însuşi ideea. Nu există o lună a nouăzecea...

— De altfel, sunt fie cu două cifre în plus, fie cu trei în minus.

— Dar, în străinătate, data naşterii se scrie invers, îşi aduse aminte Håkon Sand, cu entuziasm. Se începe cu anul!

— Da, aşa e. Atunci, avem un ucigaş care s-a născut în a şaptezeci şi opta zi a celei de-a şaizeci şi patra luni, în 1992.

Urmă o tăcere stingheritoare, dar Hanne Wilhelmsen era destul de bună la suflet ca să n-o lase să dureze prea mult.

— Sângele e la analize. De asemenea, trebuie să fie nişte amprente pe aici, pe undeva. Mai bine mergem acasă. Sper că nu mi-o iei în nume de rău că am sunat. Ne vedem mâine.

— Mâine? Dar e-n şaptesprezece!

— Fir-ar să fie, ai dreptate, zise ea, înăbuşindu-şi un căscat. Eu, personal, boicotez ziua asta, dar nu mă supăr să am o zi liberă.

— Boicotezi 17 Mai?

Părea sincer şocat.

— O zi pentru costume populare regionale, steaguri şi alte absurdităţi naţionaliste. Prefer să plantez flori în jardiniera din fereastră.

Nu ştia sigur dacă ea vorbea serios. Dar, dacă era adevărat, atunci tocmai îi spusese, pentru prima oară, ceva despre ea. Ceea ce l-a făcut să fie în al nouălea cer tot drumul până acasă. Chiar dacă el, unul, adora 17 Mai.

Marţi, 18 mai

Ziua Naţională a Norvegiei fusese ca-n vremurile bune. Soarele îşi revărsase căldura peste ţară şi peste copacii verzi, primăvăratici. Familia regală a stat conştiincios să fluture din mână de la vastul său balcon. Obosiţi, copii ursuzi, în minicostumele lor populare pătate de îngheţată, îşi târau steguleţele pe pământ, în pofida uralelor încurajatoare de la părinţii excesiv de entuziaşti. Răguşiţi, studenţii beţi devastau totul în calea lor, de parcă era ultima lor zi pe lume şi aveau intenţia să atingă cea mai mare alcoolemie înregistrată vreodată pe drumul spre viaţa de apoi. Poporul norvegian se bucurase de Constituţia sa şi de mixatul laptelui-de-pasăre şi toată lumea era perfect de acord că fusese o zi minunată.

În afară de poliţia din Oslo. Ei văzuseră tot ceea ce majoritatea celorlalţi fusese destul de norocoasă ca să nu întâlnească. Purtări huliganice, cetăţeni intoxicaţi cu supradoze, adolescenţi recalcitranţi, unul sau doi conducători auto beţi şi vreo câteva cazuri de neînţelegeri domestice – la toate acestea se aşteptaseră şi, prin urmare, le putuseră face faţă cu uşurinţă. O crimă violentă şi alte cinci atacuri cu cuţit au însemnat o depăşire a normei.

Iar, ca să pună capac la toate, fuseseră cinci noi cazuri de viol. Acel 17 Mai avea să intre în istorie drept cel mai tragic pomenit până atunci.

— Nu pot să-nţeleg ce se întâmplă în oraşul ăsta. Pur şi simplu nu pot să-mi închipui.

Inspectorul principal, Kaldbakken, din fruntea secţiei A 2.11, Divizia Omucideri, din cartierul general al poliţiei din

Oslo, era în serviciu de mai multă vreme decât oricare altul din încăpere. Era un om care vorbea puţin, iar cuvintele pe care le spunea erau, de regulă, mormăieli de neînţeles. Însă, de data asta, l-au înţeles cu toţii.

— N-am întâlnit niciodată aşa ceva.

Ceilalţi se uitară în gol şi nimeni nu zise nimic. Erau şi ei dureros de conştienţi ce ar însemna valul de crime.

— Ore suplimentare, murmură, în cele din urmă, unul dintre poliţişti, cu privirea încruntată fixată pe un colaj de pe perete, din fotografii de la petrecerea de vară de anul trecut. Ore suplimentare, ore suplimentare. Nevasta la fel de morocănoasă ca un crab bătrân.

— Mai sunt fonduri în bugetul de ore suplimentare? întrebă o tânără agentă, cu păr blond scurt şi rămăşiţe din vederile optimiste asupra vieţii.

Nu primi un răspuns imediat, ci numai o privire de reproş din partea inspectorului principal, care le spunea celor cu mai multă experienţă din încăpere ceea ce toţi ştiau deja.

— Îmi pare rău, oameni buni, dar, dacă o să continue aşa, atunci concediile vor trebui amânate, zise el.

Trei dintre cei unsprezece poliţişti prezenţi în sala de şedinţe îşi făcuseră rezervări de vacanţă pentru august şi septembrie, iar acum înălţară o rugăciune mută de mulţumire pentru propria prevedere. Până atunci, lucrurile probabil că aveau să se calmeze.

Şi-au împărţit sarcinile cât de bine au putut. N-au făcut nici măcar o încercare să dea atenţie la cum arătau celelalte cazuri din sarcina lor. Erau cu toţii în situaţii la fel de dificile.

Hanne Wilhelmsen a fost scutită de crimă. În compensaţie, i s-au repartizat două dintre cazurile de viol şi trei agresiuni. Erik Henriksen, sergentul de poliţie cu părul roşu, urma s-o asiste. El părea bucuros. Hanne scoase un oftat adânc, ridicându-se în picioare, după ce cazurile fuseseră distribuite, şi întrebându-se tot drumul

până la biroul ei de unde naiba să înceapă.

Sâmbătă, 22 mai

Seara se scursese abia până la documentarul TV de sâmbătă, când Hanne Wilhelmsen aţipi. Partenera ei de viaţă, o femeie de aceeaşi vârstă, a cărei zi de naştere era la doar trei săptămâni distanţă de ziua Hannei, n-o văzuse toată săptămâna. Până şi de Joia Înălţării, sărbătoare publică, Hanne dispăruse când se crăpa de ziuă, întorcându-se acasă pe la nouă seara şi ducându-se direct la culcare. Azi, recuperaseră timpul pierdut. Dormiseră până târziu, se plimbaseră cu motocicleta patru ore şi se opriseră la o cafenea de pe marginea drumului ca să mănânce îngheţată. Se simţeau ca îndrăgostitele, pentru prima oară după multă vreme. Deşi Hanne dormise ca într-o dimineaţă banală de sâmbătă, timp în care Cecilie pregătise prânzul, abia terminase de înfulecat mâncarea şi de golit aproape o jumătate de sticlă de vin roşu, că se şi tolăni pe canapea. Cecilie nu ştia dacă să fie supărată sau flatată. Optând pentru a doua variantă, întinse o pătură peste partenera sa şi-i şopti la ureche:

— Probabil eşti foarte sigură de mine, ştii.

Mirosul dulce de piele de femeie şi, estompat, de parfum o ţinu pe loc. O sărută blând pe obraz, lăsându-şi vârful limbii să atingă uşor ca o pană perişorii fini de pe obrazul femeii adormite, hotărându-se s-o trezească, în cele din urmă.

O oră şi jumătate mai târziu, sună telefonul. Telefonul Hannei. Îl recunoscură după sunet. Telefonul Ceciliei ţârâia clasic, al Hannei suna ca nişte clopoţei. Faptul că aveau două telefoane cu numere separate o rănea profund

pe Cecilie. Telefonul Hannei nu trebuia atins niciodată decât de ea însăşi, fiindcă nimeni de la cartierul general al poliţiei din Oslo nu trebuia să ştie că împărţea casa cu o altă femeie. Sistemul telefonului era una dintre puţinele reguli incontestabile pe care se fondase convieţuirea lor de cincisprezece ani.

Nu se opri din ceea ce făcea. Dacă ar fi fost telefonul Ceciliei, l-ar fi lăsat să sune până renunţa apelantul. Pe de altă parte, insistenţa cu care suna semnala c-ar fi putut fi ceva important. Gemând, Hanne se ridică şi se opri, goală, în pragul uşii ce dădea în hol, cu spatele la dormitor.

— Wilhelmsen, zi!

— Aici, Iversen, de serviciu. Scuze că sun atât de târziu...

Hanne aruncă o privire la ceasul de pe peretele bucătăriei, abia vizibil din locul unde stătea ea. Era mult trecut de miezul nopţii.

— Nu, e în regulă.

Căscă, tremurând uşor în curentul slab dinspre uşa holului.

— Irene Årsby a crezut că s-ar cuveni să vă contactăm. Avem un nou masacru de sâmbătă pentru tine. Arată de-a dreptul infernal.

Cecilie se strecură în spatele ei pentru a-i pune pe umeri un halat de casă roz, împodobit cu o masivă siglă Harley-Davidson.

— Unde?

— Baraca unui muncitor de la compania Moelven, pe malul râului Lo. Fusese închisă cu un lăcăţel, dar şi un nou-născut ar fi izbutit să intre, dacă ar fi vrut. N-ai idee cum arată înăuntru.

— Oh, ba da, am o oarecare idee. Ai găsit ceva interesant?

— Nimic. Numai sânge. Peste tot. Vrei să vezi?

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen voia să vadă. Scenele scăldate în sânge ale unor crime inexistente începuseră s-o

intrige profund. Pe de altă parte, deşi răbdarea Ceciliei era redutabilă, nu era fără limite. Trebuia trasă o linie.

— Nu, o să mă mulţumesc cu fotografiile, de data asta. Mulţumesc c-ai sunat!

— Pentru nimic!

Tocmai când se pregătea să pună receptorul în furcă, se răzgândi într-o fracţiune de secundă.

— Alo! Mai eşti pe fir?

— Da.

— Ai observat dacă era scris ceva cu sânge?

— Da, într-adevăr. Un număr. Mai multe cifre. Destul de ilizibile, dar l-au fotografiat din toate unghiurile.

— Excelent. Asta-i de fapt foarte important. Noapte bună. Şi mulţumesc încă o dată!

— Nicio problemă!

Hanne fugi înapoi în pat.

— Ceva important? întrebă Cecilie.

— Nu, doar încă una dintre acele bălţi de sânge despre care ţi-am spus. Nimic important.

Câteva minute mai târziu, Hanne Wilhelmsen plutea undeva la hotarul dintre vise şi realitate, pe punctul de a adormi, când Cecilie o aduse înapoi.

— Cât o să mai continuăm cu sistemul ăsta al nostru de telefoane?

Vorbise într-o doară, mai mult în gol, căci de fapt nu se aştepta la un răspuns.

Şi chiar părea să fie aşa, căci Hanne se întoarse cu spatele la ea, fără niciun cuvânt. Deodată, pilotele, care stăteau mai mult sau mai puţin deasupra fiecăreia din ele, alcătuind un acoperământ comun a două persoane care aparţineau una alteia, au fost trase imperceptibil fiecare în altă direcţie. Hanne îşi strânse pilota confortabil în jurul ei, tot fără niciun cuvânt.

— Nu pot să înţeleg asta, Hanne. Am acceptat-o mulţi ani. Dar tu ai spus mereu că, într-o bună zi, o să fie altfel.

Hanne Wilhelmsen continua să stea întinsă, fără să

spună nimic, ghemuită într-o poziţie în care spatele arăta o respingere glacială.

— Două numere de telefon. N-am făcut niciodată cunoştinţă cu vreunul dintre colegii tăi. Nici părinţii nu ţi i-am întâlnit. Sora ta e doar cineva de care pomeneşti, când şi când, în vreo povestire din copilărie. Nu putem nici Crăciunul să ni-l petrecem împreună.

Cecilie se ambalase acum şi se ridică puţin în pat. Erau mai bine de doi ani de când deschisese ultima oară această discuţie şi, cu toate că nici ea nu credea că va obţine ceva, dintr-odată simţi imperios nevoia să-şi exprime punctul de vedere. Ea încă nu se resemnase cu acest aranjament. Nu avea să fie niciodată împăcată cu impermeabilul perete despărţitor de tot ce însemna viaţa Hannei din afara apartamentului lor. Cu precauţie, puse o mână pe şira spinării Hannei, dar şi-o retrase numaidecât.

— De ce sunt toţi prietenii noştri doctori şi asistente? De ce numai eu şi familia mea ne putem întâlni? Pe cuvânt, Hanne. N-am vorbit niciodată cu vreun poliţist în afară de tine!

— Nu „poliţist”, veni răspunsul, înăbuşit de pernă.

Cecilie încercă din nou să-şi pună mâna pe spatele care o bloca, dar, de data asta, n-a mai fost nevoie să şi-o tragă înapoi. Corpul tremura tot. Hanne Wilhelmsen nu avea nimic de spus. Tăcând, la rândul ei, Cecilie se întinse lângă partenera sa, lipindu-se de femeia care plângea şi hotărî, atunci, pe loc, că nu va mai deschide subiectul. Cel puţin, pentru mulţi ani.

Sâmbătă, 29 mai

Mai târziu, i se păru că nu arăta deloc rău. Înalt şi blond. Mai curând lat în umeri. Un bec anemic, obosit, deasupra uşii de la intrare, confirma că părul lui începuse să se retragă spre creştet, de deasupra tâmplelor, şi că era neobişnuit de bronzat pentru momentul acela al anului, cu toată vremea frumoasă. Chipul femeii era palid în lumina slabă, în timp ce el era bronzat de parcă tocmai se încheiase sezonul de schi de Paşti.

Ea se strânse din propria umbră şi scotoci după chei în voluminoasa-i geantă de pânză. El o urmărea foarte atent, cu un interes pe care ea, la drept vorbind, ar fi trebuit să-l considere demn de luat în seamă. Ca şi când el ar fi făcut un pariu cu sine însuşi că ea nu putea găsi nimic în talmeş-balmeşul ăla.

— „Banii nu sunt totul pe lume" – zise bătrânul, când se uită în poşeta unei doamne! Reuşeşti să găseşti ceva?

Ea-i răspunse cu un zâmbet obosit. Nu mai avea vlagă pentru altceva. Era prea târziu.

— Fetele ca tine n-ar trebui să umble pe drum, la ora asta din noapte, continuă el, când ea deschise uşa.

El o urmă înăuntru.

— Somn uşor, atunci! zise el şi dispăru, pe scări în sus.

Cutia poştală era goală. Ea nu se simţea nici prea bine. Nu băuse mult, doar vreo două beri de jumătate, dar răul i se trăgea de la localurile în care se fuma. O usturau ochii, iar lentilele de contact i se păreau ca lipite ferm de globii oculari.

Întregul bloc se culcase; numai basul îndepărtat al unui

puternic sistem stereo dintr-un bloc vecin vibra inaudibil sub tălpile ei.

Erau două yale la uşă. Nu puteai fi destul de prevăzător – o femeie singură în centrul oraşului, îi amintea tatăl ei adesea – şi i le montase chiar el. Ea folosea numai una. Trebuia trasată o limită şi pesimismului.

Mirosul cald, primitor, al casei o învălui de cum intră, împletindu-se peste prag. Nici nu apucă să pună piciorul dincolo de prag, că el era acolo.

Şocul a fost mai mare decât durerea, când se prăbuşi la podea. În urma ei, auzi declicul yalei. Mâna rece, puternică, lipită pe gura ei o paralizează complet. Genunchiul lui îi apăsa greu şi cu forţă în şale, iar capul îi era tras pe spate, de păr. Simţea că e cât pe-aci să i se frângă coloana în două.

— Nu face gălăgie, fii fată cuminte şi totul o să fie bine.

Vocea lui era diferită de cum fusese trei minute mai devreme. Dar ştia că era el. Şi ştia şi ce voia. O fată de douăzeci şi patru de ani, într-un apartament închiriat în centrul vechi din Oslo, nu deţinea valori notabile. Nu, în afară de ceea ce căuta el. Ea înţelese.

Dar nu se temu. Putea să facă orice voia el. Doar să n-o omoare. De moarte îi era ei frică. Numai de moarte.

Simţi că i se întunecă vederea din cauza durerii insuportabile. Sau poate pentru că nu mai respirase? Încet, el îi dădu drumul la gură, în timp ce-i repetă instrucţiunile de a păstra tăcerea. Nu era necesar. Laringele ei se umflase într-o enormă tumoare dureroasă, mută, blocând totul.

Doamne, nu mă lăsa să mor. Nu mă lăsa să mor. Fă-l să termine repede – repede, repede.

Asta era singurul ei gând, care i se învârtea în creierul îngrozit ca un maelstrom, la nesfârşit.

Poate să facă tot ce vrea, dar, preasfinte Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

Lacrimile veniră nerugate, şiroind în linişte de parcă

ochii ei ar fi reacţionat din proprie iniţiativă. Acţionau automat, fără să-şi dea seama că ea de fapt nu plângea. Deodată, bărbatul se ridică. Coloana ei vertebrală protestă când căzu în poziţia originală, ajungând acum să stea întinsă pe burtă. Dar nu pentru mult. El o apucă de cap, cu o mână de urechea dreaptă, cu cealaltă înfiptă în păr, şi o târî în sufragerie. Durerea era covârşitoare, iar ea încercă să meargă de-a buşilea după el. Însă el înainta prea repede, braţele ei nu puteau să ţină pasul. Gâtul ei se întindea în spatele atacatorului, confuz, încercând să evite să se desprindă de trup. I se întunecă din nou vederea.

Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

El nu aprinse plafoniera. Un felinar de stradă, afară, chiar în dreptul ferestrei, oferea destulă lumină. În mijlocul podelei livingului, el îi dădu drumul. Ghemuindu-se în poziţie fetală, ea începu să plângă de-a binelea. Silenţios, dar acompaniat de suspine şi tremurături. Îşi ţinea mâinile la ochi, dintr-o speranţă nefondată că bărbatul nu va mai fi acolo când şi le va da jos.

Într-o clipă, el a sărit din nou pe ea. O cârpă i-a fost îndesată în gură. Spălătoarea de vase. Gustul caustic aproape c-o îneca. Icni violent, dar ceea ce urcă din stomacul ei nu avea pe unde să iasă. Atunci, îşi pierdu cunoştinţa.

Nu mai avea spălătoarea, când se trezi. Era întinsă în dormitorul ei şi se simţea goală. Bărbatul era peste ea. Îi putea simţi penisul forând-o, intrând şi ieşind sălbatic, dar durerea din jurul gleznelor era mai puternică. Picioarele îi erau legate de picioarele patului cu ceva tăios; semăna cu nişte sârme de oţel.

Doamne, Dumnezeule mare. Nu mă lăsa să mor. N-o să mă mai plâng de nimic vreodată.

Se dăduse bătută. Nu putea face nimic. Încercă să ţipe, dar corzile vocale îi erau încă imobilizate.

— Eşti superbă, şuieră el, printre dinţi. O femeie frumoasă ca tine nu poate rămâne o noapte de sâmbătă

fără sex!

Năduşeala lui picura pe faţa ei, arzându-i pielea, iar ea-şi întoarse capul dintr-o parte într-alta, ca s-o evite.Într-o fracţiune de secundă, el îi dădu drumul la una dintre încheieturile mâinii ca să-i plesnească o palmă grea peste ureche.

— Nu te mişca!

A durat mult. Cât de mult, habar n-avea. Când a terminat, el a rămas întins peste ea, ca un bulumac de plumb. Gâfâia. Ea n-a spus nimic, n-a întreprins nimic. Aproape tot ce putea face era să existe, totuşi.

El se ridică încet şi îi slăbi legăturile din jurul picioarelor. Era într-adevăr sârmă de oţel. Trebuie s-o fi adus cu el, gândi ea, letargic. Nu se găsea aşa ceva în apartamentul ei. Cu toate că acum era liberă să se mişte, rămase zăcând acolo, apatică. El o întoarse pe burtă. Ea nu opuse nicio rezistenţă.

Se urcă din nou pe ea. Pentru o secundă care abia se târa, ea îşi dădu seama că el încă mai avea o erecţie. Nu putea înţelege cum de era din nou gata de acţiune atât de curând, la numai un minut după orgasm.

El îi depărtă fesele. Apoi o penetră din spate. Ea nu avu nimic de spus despre asta. Leşină din nou, dar izbuti să-şi repete rugăciunea arzătoare.

Sfinte Dumnezeule din Ceruri. Nu mă lăsa să mor. Nu am decât douăzeci şi patru de ani. Nu mă lăsa să mor.

Plecase. Aşa spera ea. Era încă întinsă în aceeaşi poziţie ca atunci când leşinase, goală, pe burtă. Afară, zgomotele dimineţii de duminică tocmai începeau să se facă auzite. Nu mai era noapte. O dimineaţă însorită de mai se strecurase în cameră, colorându-i pielea într-o nuanţă albăstrie. Nu îndrăznea să se mişte ca să se uite la ceasul de pe noptieră. Fără să-şi clintească vreun muşchi, rămase zăcând acolo, ascultându-şi propriile bătăi ale inimii. Trei ore. Atunci, fu aproape sigură. El trebuia să fi plecat.

Se ridică înţepenită, uitându-se în jos, la corpul ei. Sânii

îi atârnau fără viaţă, de parcă îi jeleau soarta, sau probabil că erau deja morţi. Gleznele i se umflaseră monstruos. O rană lată, franjurată, însângerată, îi încercuia fiecare gleznă. Anusul o durea îngrozitor şi în vagin simţea un zvâcnet care-o săgeta până sus în pântece. Calm şi ferm, aproape impasibil, ea smulse aşternuturile de pe pat. Nu-i luă multă vreme, apoi încercă să le arunce la gunoi. Coşul de gunoi nu era destul de mare şi, plângând în hohote, din ce în ce mai furioasă, încercă zadarnic să le îndese în geantă. Se văzu silită să renunţe şi rămase acolo, pe podea, complet zdruncinată, goală şi lipsită de apărare.

Doamne, Dumnezeule. De ce nu m-ai putut lăsa să mor, în loc de asta?

*

Soneria de la uşă răsună brutal prin apartament. Trecu drept prin ea şi nu-şi putu reţine un ţipăt.

— Kristine?

Vocea venea de departe, foarte de departe, însă neliniştea pătrunse prin cele două uşi.

— Pleacă, mormăi ea, fără vreo speranţă c-ar auzi-o.

— Kristine? Eşti acolo?

Vocea era mai puternică acum şi mai îngrijorată.

— PLEACĂ!

Toată forţa care-i lipsise în timpul nopţii, când avusese într-adevăr nevoie de ea, i se adună acum într-un singur strigăt.

Îndată după aceea, el stătea în faţa ei, cu răsuflarea tăiată. Cheile îi picară din mână pe podea.

— Kristine! Fata mea!

Se apleca, prinzând drăgăstos în braţe corpul ei gol, chircit. Bărbatul tremura de spaimă, iar respiraţia îi vibra agitat ca la iepuri. Ea ar fi vrut să-l consoleze, să spună ceva care să îndrepte totul, să-i spună că era bine, că nu se întâmplase nimic. Dar, când simţi materialul apretat al

cămăşii lui atingându-i faţa şi simţi mirosul masculin liniştitor, familiar, pierdu şi ultima speranţă.

Uriaşul ei tată o ţinu strâns în braţe, legănând-o, ca pe un copil mic. Înţelesese ce se întâmplase. Coşul de gunoi din care dădeau pe-afară cearşafurile, sângele din jurul gleznelor ei, trupul ei gol, neprotejat, şi suspinele ei uluitoare, cum nu mai auzise niciodată. Cu grijă, o ridică pe canapea şi o înveli cu o pătură. Ţesătura aspră de lână probabil că îi zgâria pielea, însă lui nu-i venea să-i mai dea drumul ca să se ducă să caute un cearşaf. În schimb, făcu în sinea lui un jurământ sacru, mângâind-o în neştire pe păr.

Dar nu spuse nimic.

Luni, 31 mai

Era greu să te obişnuieşti. Femeia de douăzeci şi patru de ani, stând cu faţa la ea, cu ochii plecaţi, era a patruzeci şi doua victimă de viol a inspectoarei de poliţie Hanne Wilhelmsen. Şi numărătoarea continua. Violul i se părea cea mai rea fărădelege dintre toate. Omorul era altceva. Omorul îl mai putea înţelege, oarecum. Un moment nebunesc, furios, de violenţă şi de întunecare temporară a raţiunii, probabil o agresiune înăbuşită cu ani în urmă. Asta mai putea pricepe, cât de cât. Dar nu violul.

Victima îşi adusese tatăl cu ea. Nu era neobişnuit. Un tată, un prieten, uneori un partener, deşi mai rar o mamă. Destul de ciudat. Probabil că mama era o persoană prea apropiată.

Bărbatul era masiv şi arăta nelalocul lui pe scaunul mic. Nu era practic supraponderal, ci pur şi simplu mare. În orice caz, kilogramele în plus îi veneau bine. Trebuie să fi avut peste un metru nouăzeci, cu o înfăţişare solidă, robust masculină şi oarecum urâtă. O mână enormă era plasată peste aceea subţire a fiicei. Semănau unul cu celălalt în mod nedefinit. Fata avea o cu totul altă conformaţie, aproape piele şi os, deşi moştenise înălţimea tatălui.

Cu toate acestea, era ceva la ochii lor, aceeaşi formă, aceeaşi culoare. Şi cu exact aceeaşi expresie. O privire neajutorată, mâhnită, care, de fapt, şi foarte surprinzător, era mai frapantă în cazul bărbatului uriaş.

Hanne Wilhelmsen se simţea stingherită. Violul era ceva cu care nu se obişnuise niciodată. Dar Hanne era inteligentă, iar ofiţerii de poliţie inteligenţi nu-şi arată

sentimentele. Sau, cel puţin, nu arată când sunt stingheriţi.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, zise ea, blând. Unele dintre ele nu sunt prea plăcute. Pot să încep?

Tatăl se foi în scaun.

— A fost interogată, ieri, mai multe ore, zise el. Chiar e nevoie să treacă din nou prin toate acestea?

— Da, din păcate. Raportul nu e încă lămurit.

Ezită imperceptibil.

— Am putea aştepta până mâine, dar...

Duse mâna la păr şi se trase uşor de el.

— Dar e foarte urgent pentru noi, înţelegeţi. Este esenţial să fii rapid într-o investigaţie ca aceasta.

— E-n regulă.

Fata răspunse în numele ei, de data asta. Schimbându-şi uşor poziţia, îşi adună curajul pentru încă o rememorare a nopţii de sâmbătă.

— E absolut în regulă, repetă ea, de data aceasta adresându-se părintelui.

Acum, mâna fiicei se odihnea liniştitor peste a tatălui.

Fără îndoială că el a încasat cel mai rău şocul, gândi Hanne Wilhelmsen, înainte de a începe interogatoriul.

*

— Prânz, Håkon?

— Nu, mulţumesc, am mâncat deja.

Hanne Wilhelmsen aruncă o privire spre ceas.

— Deja? E abia unsprezece!

— Da, dar o să vin cu tine ca să beau o cafea. Să-ţi ţin companie. La cantină sau în birou?

— În birou.

Observă de cum intră. Avea draperii noi. Nu erau exact conform regulamentului poliţiei. Albastru-pervincă şi cu flori de câmp.

— Sunt de-a dreptul frumoase! Cum ai reuşit?

Ea nu-i răspunse, scoţând în schimb un val de material frumos împăturit din dulap.

— Coase-ţi şi tu, pentru tine.

El era nedumerit.

— Costă doar şapte coroane metrul. La Ikea. Şapte coroane metrul! În orice caz, sunt mult mai plăcute şi mult mai curate decât cârpele de la stat de colo!

Făcu semn spre o draperie gri-murdar, aruncată în coşul de gunoi, care păru stânjenită că fusese adusă în discuţie.

— Foarte mulţumesc!

Avocatul de poliţie Håkon Sand acceptă teancul de material cu entuziasm, imediat vărsându-şi toată ceaşca de cafea peste el. O floare mare, maronie, înflori printre toate rămurelele în roşu şi roz. Cu un aproape neauzit oftat de lungă suferinţă, Hanne Wilhelmsen întinse mâna, cerând draperiile înapoi.

— Le duc eu la spălătorie.

— Nu, nici nu mă gândesc, le duc eu!

În birou, plutea o urmă de parfum neobişnuit. Neobişnuit şi puţin cam prea tare. Explicaţia stătea într-un dosar subţire, verde, de pe masa dintre ei.

— Apropo, ăsta e cazul nostru, zise ea, când termină de curăţat grosul cafelei buclucaşe.

Îi întinse documentele.

— Viol. Groaznic.

— Toate violurile sunt groaznice, murmură avocatul.

După ce citi câteva minute, îi dădu dreptate. Era înfiorător.

— Ea cum arăta?

— Genul de fată la locul ei. Mai degrabă dulce. Decentă din toate punctele de vedere. Studentă la medicină. Deşteaptă. De succes. Şi foarte violată.

Se scutură ca de un fior.

— Au stat aici, timoraţi şi neajutoraţi, uitându-se în podea şi jucându-se cu degetele mari, de parcă ar fi fost vina lor. Mi-am pierdut tot curajul. Mă simt chiar mai

neajutorată decât ei, uneori. Aşa cred.

— Şi cum crezi că mă simt eu, atunci? zise Håkon Sand. Cel puţin, tu eşti femeie. Nu e vina ta că bărbaţii comit violuri.

Puse pe masă cele două procese-verbale ale interogatoriului referitor la studenta de la medicină.

— Ei bine, nu prea e nici vina ta, ştii.

Inspectoarea Wilhelmsen zâmbi.

— Nu... Dar mă simt chiar prost când trebuie să am de-a face cu ele. Bietele fete. Însă...

Îşi întinse braţele deasupra capului, căscă şi bău restul cafelei din ceaşcă.

— Dar evit să dau ochii cu ele, de cele mai multe ori. Procurorul se ocupă de cazurile astea. Din fericire. Pentru mine, fetele sunt doar simple nume pe hârtie. Ţi-ai scos motocicleta pe afară, apropo?

Hanne Wilhelmsen zâmbi larg, ridicându-se în picioare.

— Vino aici.

Îi făcu semn cu mâna, aşezându-se lângă fereastră.

— Uite-o! Cea trandafirie!

— Ţi-ai luat motocicletă roz?

— Nu e roz, zise ea, ofensată. E trandafirie. Sau cireşie. Dar cu siguranţă nu e roz.

Rânjind, Håkon Sand o înghionti camaradereşte.

— Un Harley-Davidson roz! Cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată!

O măsură din priviri.

— Pe de altă parte, eşti oricum prea atrăgătoare ca să călăreşti o motocicletă. În cel mai rău caz, ar trebui să fie una roz.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, în urmă cu aproape patru ani, el văzu obrajii inspectoarei Hanne Wilhelmsen colorându-se în roşu-aprins. Arătă triumfător către faţa ei.

— Roz!

Sticla de limonadă îl nimeri în mijlocul pieptului. Din

fericire, era de plastic.

*

Pentru nimic în lume nu putea să dea o descriere amănunţită a violatorului. În capul ei, într-un cotlon sau altul, portretul era perfect clar, dar nu reuşea să-l extragă.

Artistul poliţiei era un om răbdător. Schiţând şi ştergând, contură din nou trăsăturile şi-i sugeră o bărbie diferită. Femeia clătină din cap, mijind ochii la portret, şi-i ceru să-i mai ia din urechi. Nimic n-a ajutat. Nu semăna cu el nici pe departe.

Lucrau la asta de trei ore. Artistul fusese nevoit să ia o nouă foaie de hârtie de patru ori şi era gata să renunţe. Desenele erau aşezate în faţa ei, niciunul complet.

— Care seamănă cel mai mult cu el, atunci?

— Niciunul...

Era timpul să ia o pauză.

*

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen şi avocatul poliţiei Håkon Sand nu erau singurii cărora nu le plăceau cazurile de viol. Inspectorul-şef Kaldbakken, superiorul direct al Hannei Wilhelmsen, era şi el mai mult decât sătul de ele. Faţa lui de cal reacţiona ca şi când i-ar fi fost prezentată o traistă cu ovăz stricat şi ar fi dorit mai mult ca orice să spună nu, mulţumesc de ofertă.

— Al şaselea în mai puţin de două săptămâni, bombăni el. Deşi ăsta de aici are o metodă puţin diferită. Celelalte cinci sunt autoprovocate. Însă nu şi acesta.

Violuri autoprovocate... descrierea o înfurie. Erau mai mult decât destule cazuri din acestea: fete care plecaseră spre casă cu bărbaţi care erau mai mult sau mai puţin străini pentru ele, după câte o noapte de băută în oraş. Violuri post-petrecere. Rareori ieşea ceva din cazurile

astea. Cuvântul unei persoane contra cuvântului celeilalte. Chiar şi aşa, era cu greu vina fetei înseşi. Dar preferă să nu comenteze. Nu pentru că se temea de şeful ei, ci pentru că pur şi simplu nu-şi putea bate capul cu părerea lui.

— Victima n-a fost în stare să ne ajute cu un portret, zise ea, în schimb. Şi nici nu l-a putut identifica pe tip în arhivele noastre. Frustrant.

Era adevărat. Nu pentru că, în primul rând, ei n-aveau să rezolve cazul. În privinţa asta, nu era singurul. Totuşi *modus operandi* le dădea motive de nelinişte.

— Bărbaţii de soiul ăsta nu se lasă până nu sunt prinşi.

Kaldbakken îşi roti privirea prin încăpere fără să şi-o fixeze pe nimic anume. Niciunul dintre ei nu vorbi, dar amândoi simţeau o vagă presimţire în soarele strălucitor de mai, ademenitor, dincolo de ferestrele nespălate. Bărbatul uscăţiv bătu cu degetul strâmb în dosar.

— Flăcăul ăsta ne-ar putea face zile fripte în primăvara asta, declară el, extrem de îngrijorat. Am de gând să propun renunţarea la celelalte cinci cazuri. Îi dăm prioritate acestuia. Dă-i maximă prioritate, Wilhelmsen. Într-adevăr, oameni ca ăştia! Prioritate maximă.

*

Camera era atât de încinsă, încât şi puloverul ei subţiat de atâta purtat, împodobit cu sigla Washington Redskins pe piept, era prea mult. Şi-l scoase peste cap. Maioul de dedesubt era ud între sâni, iar ea trase puţin de el, fără efect. Fereastra era larg deschisă, dar trebuia să ţină uşa închisă. Curentul stârnit n-ar fi fost o idee bună pentru ordinea minimă pe care izbutise s-o facă pe biroul ei.

Nu prea putea obţine mare lucru. Cu siguranţă, găsiseră vreo dovadă la locul faptei, vreo două fire de păr care ar fi putut aparţine violatorului, câteva pete de sânge care probabil nu erau ale lui şi nişte urme de spermă care fără îndoială îi aparţineau. Cu doar o schiţă nesigură, nu puteau

obţine cine ştie ce informaţii prin mass-media, deşi aveau să încerce. Nici arătatul fotografiilor nu condusese la nimic.

Avea să dureze până obţineau o analiză de la legişti a puţinului material recoltat. Între timp, nu puteau face decât să întrebe vecinii şi să descopere dacă văzuseră sau auziseră ei ceva. Slabe şanse. Nu se întâmpla niciodată.

Apăsă pe patru butoane ale intercomului.

— Erik?

— Da?

— Aici, Hanne. Ai timp să vii cu mine la o plimbare?

Eric acceptă numaidecât. Era căţeluşul HanneiWilhelmsen, sergentul din primul lui an în poliţie, cu părul roşu şi pistrui pe toată faţa. Trei secunde mai târziu, se prezentă la uşa ei, gudurându-se.

— Să iau o maşină?

Ea se ridică în picioare, zâmbind larg, şi aruncă o cască neagră de motociclist în direcţia lui. El o prinse cu un zâmbet încă şi mai larg.

— Marfă!

Hanne Wilhelmsen clătină din cap.

— Grozav, Erik. Nu marfă, grozav.

*

Clădirea era probabil de la începutul secolului. Era situată în cartierul de vest şi fusese renovată cu mare grijă. Exact opusul imobilelor de apartamente spre est, ţipând una la alta în lila, roz şi alte culori probabil inventate atunci când clădirile erau noi. Imobilul respectiv era gri-perlă. Ferestrele şi uşile aveau un chenar albastru-închis, iar renovarea trebuie să fi fost foarte recentă.

Hanne Wilhelmsen îşi parcă motocicleta pe trotuar. Erik cel Roşu sări jos înaintea ei, într-o furtună de înflăcărare şi transpiraţie.

— Putem să facem un ocol, la întoarcere?

— Mai vedem.

Soneriile de la intrare aveau două coloane cu câte cinci nume fiecare. La primul etaj locuia K. Håverstad, retrasă şi de gen neutru. Precauţia n-o ajutase prea mult. La parter cineva trebuie să se fi mutat de curând. Plăcuţa cu numele încă nu fusese introdusă în spatele geamului, conform regulamentului, ca ale celorlalţi, ci fusese lipită, în schimb, cu bandă adezivă. Un nume cu sonorităţi exotice, singurul din întregul imobil care dădea o indicaţie de origini străine. Inspectorul Wilhelmsen sună la vecinul de palier care locuia vizavi de K. Håverstad.

— Da?

Vocea îi aparţinea unui bărbat. Un bărbat foarte bătrân.

Ea se prezentă. Bărbatul păru extraordinar de bucuros să primească vizitatori şi ţinu degetul apăsat pe butonul de deschidere a uşii mult după ce ei începuseră să urce scara. Când ajunseră la primul etaj, stătea în prag ca să-i întâmpine, cu mâinile larg deschise şi un zâmbet pe toată faţa, de parcă ar fi sosit pentru o petrecere.

— Intraţi, intraţi, rosti el suflând greu şi ţinând uşa larg deschisă.

Trebuie să fi avut aproape nouăzeci de ani şi cel mult un metru şaizeci. Spatele îi era foarte adus, ceea ce făcea obligatoriu ca ei să ia loc, înainte să poată avea vreo speranţă de-a se uita unii în ochii altora.

Sufrageria inundată de soare era curată şi ordonată, dominată de două colivii enorme. Câte un papagal mare şi colorat ocupa fiecare dintre colivii, făcând un tărăboi infernal. Peste tot se vedeau plante de seră, iar pe pereţi atârnau tablouri vechi, cu rame masive, aurite. Canapeaua tare ca piatra era neconfortabilă. Erik, neştiind precis ce să facă, rămase în picioare, în spatele unuia dintre papagali.

— Un moment, să fac nişte cafea!

Bătrânul era în culmea fericirii. Hanne încercă să pareze treaba cu cafeaua, dar fără folos. Ceştile de porţelan şi un

platou cu chec aranjat ademenitor au fost aşezate înaintea lor. Cine s-a fript cu ciorbă, suflă şi-n iaurt: ea a spus nu, mulţumesc, la chec, dar a riscat o jumătate de ceaşcă de cafea. Sergentul de poliţie Erik Henriksen nu avea atâta experienţă şi se servi cu entuziasm. O muşcătură i-a fost de ajuns. O expresie perplexă îi apăru în ochi şi se uită în jur, disperat, după un loc unde să poată scăpa de cele trei felii pe care şi le luase cu generozitate pe farfurioară. Cum nu găsi nicio scăpare, petrecu restul vizitei chinuindu-se să înghită feliile de chec.

— Poate ştiţi de ce am venit?

Bătrânul nu răspunse la întrebarea poliţistei, zâmbind în schimb cu simplitate şi încercând să o abată de la subiect cu o felie de chec cu marţipan.

— Suntem de la poliţie, zise ea, mai tare, de data aceasta.

— Poliţia, da.

Zâmbi cu afectare.

— Poliţia. Tineri drăguţi. Fată frumoasă.

Mâna venerabilă a bătrânului, zbârcită şi uscată ca iasca, avea o piele surprinzător de catifelată, cu care îi mângâie dosul mâinii ei, de mai multe ori. Calm, ea îi luă mâna şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau albastru-deschis, atât de pal, încât aproape că se confunda cu albul globilor. Sprâncenele-i erau sălbatice, ridicate într-un arc optimist la mijloc, unde perii erau mai lungi.

Arătau ca nişte corniţe. Un plăcut şi binevoitor diavol în miniatură.

— A fost o crimă în apartamentul vecinului meu! Sâmbătă noapte!

Ea tresări când un ecou răsună din una dintre colivii.

— Sâmbătă noapte, sâmbătă noapte!

Erik se sperie mai tare. Avea papagalul chiar la urechea lui dreaptă şi scăpă farfuria cu chec pe podea. Necăjit din pricina stricăciunilor, dar încântat că resturile de chec stăteau acum printre cioburile de porţelan de pe jos, astfel

încât nu se mai putea aştepta din partea lui să le înghită, se scuză, cu gura plină şi bâlbâindu-se.

Bătrânul rămase la fel de voios. Şchiopătând, ieşi ca să aducă o mătură şi-un făraş. Erik îl însoţi, stăruind să cureţe el însuşi. Stăpânul papagalilor aruncă două pânze mari, negre, peste colivii şi se făcu deodată linişte.

— Aşa. Acum putem sta de vorbă. Nu-i nevoie să vorbiţi atât de tare. Aud bine.

Se aşezară din nou, faţă în faţă.

— O crimă, murmură el încetişor. O crimă gravă. Sunt atât de multe, în zilele astea. În ziare. În fiecare zi. Eu stau în casă, în cea mai mare parte a timpului.

— Asta-i probabil cel mai bine, admise poliţista. Cel mai sigur.

În cameră era foarte cald. Un ceas de poliţă ticăia zgomotos, încet, şi, cum stătea ea acolo, aşteptând, îşi dădu seama că era aproape ora patru după-amiaza. Şovăielnic şi anevoie, ceasul scoase patru dangăte dogite.

— Suntem aici ca să discutăm cu vecinii. Să aflăm dacă ei au văzut sau au auzit ceva, zise Hanne.

— E ceva în neregulă cu ceasul ăsta. Nu era aşa înainte. Sunetul s-a schimbat. Nu credeţi?

Hanne Wilhelmsen oftă.

— Cam greu de spus. Nu l-am auzit înainte. Dar, sunt de acord, sună puţin... puţin cam nefericit. Poate c-ar trebui să chemaţi un ceasornicar să se uite la el?

Poate că el nu era de acord. Nu spuse nimic, ci doar continuă să clatine din cap.

— Aţi auzit... Domnule, aţi auzit ceva sâmbătă noapte? Ieri-dimineaţă, devreme?

În pofida afirmaţiei bătrânului despre auzul lui, ea nu se putu abţine să nu ridice vocea.

— Nu, n-am auzit nimic... nu cred. Chiar n-am auzit nimic. În afară de ceea ce aud în fiecare noapte, desigur. Maşini. Şi apoi tramvaiul, când trece. Dar tramvaiul nu trece noaptea, desigur. Aşa că nu l-aş fi putut auzi.

— De obicei, dumneavoastră...

— Eu dorm foarte uşor, înţelegeţi, o întrerupse el. Ca şi când mi-aş fi făcut tot somnul, pentru întreaga mea viaţă îndelungată. Am optzeci şi patru de ani, acum. Soţia mea a trăit doar până la şaizeci şi şapte. Poftim, mai serviţi o felie de chec. Fiica mea l-a făcut. Nu, de fapt, nepoata mea. Câteodată, mă mai zăpăcesc. Fiica mea a murit, desigur! Nu mai poate în niciun caz face vreo prăjitură!

Oferi un zâmbet cuminte, senin, ca dându-şi seama brusc că anii nu doar că-l ajunseseră din urmă, ci îl şi depăşiseră de mult.

Pierdere de vreme. Inspectoarea Hanne Wilhelmsen îşi bău cafeaua, îi mulţumi frumos şi dădu să încheie conversaţia.

— Despre ce soi de crimă vorbim? întrebă el, dintr-odată interesat, când cei doi poliţişti îşi luau căştile şi jachetele de piele pe hol, în faţa uşii apartamentului.

Hanne Wilhelmsen se întoarse cu faţa spre el şi, pentru câteva clipe, ezită să-l mai tulbure pe bătrânul cumsecade cu latura întunecată şi brutală a oraşului. Apoi îşi luă seama: „A trăit de trei ori mai mult ca mine”.

— Viol. A fost un viol.

El se cutremură, desfăcându-şi braţele expresiv.

— Şi fata aceea drăguţă, zise el. Ce grozăvie!

Închizând uşa în urma lor, bătrânul îşi târşâi picioarele înapoi până la prietenii lui cu pene şi luă pânzele de pe colivii. Fu răsplătit cu o cacofonie de mulţumiri şi îşi vârî degetul printre gratii, la una dintre păsări, care-l ciuguli prieteneşte.

— Viol. Asta-i groaznic, îi zise el papagalului, care dădu din cap, perfect de acord. Ar putea fi cineva de aici, din bloc, căruia să-i treacă prin cap să facă aşa ceva? Nu, zău că trebuie să fi fost unul de-afară. Probabil individul cu maşina roşie. N-am mai văzut-o înainte.

Îşi retrase degetul şi se duse până la fotoliul foarte ros, confortabil, de la fereastră. Aici stătea, de obicei, când

nopţile fără somn îl scoteau din patul lui călduros, primitor. Oraşul era prietenul lui, câtă vreme stătea în casă, în siguranţă. Locuise în acelaşi apartament toată viaţa lui, privind cum caii şi căruţele erau înlocuite de gălăgioasele automobile, lămpile cu gaz dispăreau, depăşite de avantajele becurilor electrice, iar pietrele de pavaj erau acoperite de asfaltul cenuşiu-închis. Îşi cunoştea bine vecinătăţile, cel puţin atât cât putea vedea de la fereastra sa, de la primul etaj. Ştia care maşină era de aici şi cine era proprietarul. Maşina roşie era una pe care n-o mai văzuse înainte. Nici pe tânărul înalt, binefăcut, care plecase cu ea la primele ore ale dimineţii nu-l cunoştea. El trebuie să fi fost.

Stătu în fotoliu o vreme, moţăind. Apoi se duse fără zgomot până la bucătărie ca să-şi încălzească nişte supă.

*

Niciunul dintre vecini nu auzise nimic. Nici de văzut nu văzuseră. Cei mai mulţi observaseră prezenţa poliţiei duminică dimineaţa. Zvonurile circulaseră în imobilul de apartamente şi cu toţii culeseseră mult mai multe informaţii decât bătrânul de la primul etaj. Cu toate acestea, nu era nimic de interes pentru poliţie: numai anecdote pe care locatarii le auziseră unul de la altul, poveşti pasionante peste balustrada scării, cu multe clătinări din cap şi exclamaţii, speculaţii şi asigurări reciproce că va trebui să fie, cu toţii, mai vigilenţi pe viitor.

Kristina Håverstad nu era acasă. Hanne Wilhelmsen ştia asta. Cu toate acestea, sună la uşă, de dragul siguranţei, aşteptând câteva secunde înainte să intre. Primise cheile de la tânăra femeie, care-i spusese că avea să se mute la tatăl ei, pentru o vreme. Pentru cât anume, nu ştia.

Apartamentul era ordonat, curat şi confortabil. Nu era mare, aşa că cei doi ofiţeri de poliţie îl cercetară rapid: o sufragerie cu o bucătărie semideschisă şi un dormitor

mediu, cu o masă de lucru într-un colţ. În camere se intra dintr-un hol lung, atât de îngust încât ar fi putut fi considerat mai degrabă un coridor. Baia era atât de mică, încât ar fi fost posibil să stai pe toaletă, să faci duş şi să te speli pe dinţi în acelaşi timp. Era imaculată, cu un vag miros de înălbitor cu aromă de brad.

Legiştii trecuseră pe aici, iar Hanne ştia că nu avea să găsească nimic important. Era doar curioasă.

Aşternuturile de pat dispăruseră, dar pilota rămăsese, împăturită frumos, la locul ei. Patul nu era dublu, dar nici într-atât de strâmt încât să nu încapă două prietene bune. Era făcut din pin, cu o mică măciulie ornamentală în vârful fiecărui stâlp. Chiar sub cele două dinspre uşă, putu vedea crestături întunecate, neregulate. Se lăsă pe vine şi îşi trecu degetul peste şanţuri. Minuscule aşchii de lemn îi înţepară degetul. Oftând adânc, ieşi din dormitor şi se opri în pragul sufrageriei.

— Ce căutăm? întrebă, Erik, şovăielnic.

— Nimic, zise inspectoarea Hanne Wilhelmsen, uitându-se fără ţintă în gol, pentru a-şi întări răspunsul. Nu căutăm nimic. Doar mă uit şi eu prin acest apartament în care Kristine Håverstad nu va mai fi niciodată în stare să locuiască.

— Eal naibii de neplăcut, murmură tânărul.

— E mai mult decât atât, zise Hanne. E mult, mult mai mult decât atât.

Încuind uşa în urma lor, cu ambele yale, porniră pe drumul cel mai lung, pe şoseaua de centură, înapoi spre postul de poliţie. Eric păr-roşu era în al nouălea cer. Până la sfârşitul zilei, nu ştia de cine era mai tare îndrăgostit: de Hanne Wilhelmsen sau de marele Harley roz.

Marţi, 1 iunie

Kristine Håverstad încercase să-şi adune curajul, dar nu izbutise să ducă efortul până la capăt. Totul îi era egal. Nu avea nevoie de un avocat. De fapt, nu avea nevoie de absolut nimic. Voia doar să stea acasă, acasă cu tatăl ei. Voia să încuie toate uşile şi să se uite la televizor. În orice caz, nu voia să aibă un mandatar, dar inspectoarea insistase. Îi arătase o listă cu nume de ceea ce numise ea „consultanţi pentru partea vătămată” şi, cu precauţie, îi sugerase că Linda Løvstad ar fi o bună alegere. Când ea dăduse din cap, ridicând din umeri, Hanne Wilhelmsen îi telefonase avocatei din partea Kristinei. Stabiliseră ca, în dimineaţa următoare, la ora zece şi jumătate, Kristine Håverstad să-i facă lui Løvstad o vizită la birou.

Acum stătea afară, în faţa intrării adresei primite, făcându-şi curaj. Plăcuţa avea zgârieturi în locul unde numele avocaţilor fuseseră răzuite, dar se citea destul de clar: „Avocaţi Andreassen, Bugge, Hoel, Løvstad, etajul întâi”. Litere negre, pe arămiu murdar.

Un câine se apropie de ea, dând din coadă, când ea deschise uşa de sticlă de la primul etaj. Se crispă, dar fu liniştită de un bărbat care, judecând după haine, n-ar fiputut fi avocat. Blugi roşi şi tenişi. Zâmbind, el prinse câinele de zgardă şi-l certă, ducându-l într-unul dintre birouri. Pe un coridor lung stătea un alt câine, o matahală cenuşiu-închis, cu botul pe labe şi o expresie îndoliată, de parcă ar fi demonstrat simpatie din adâncul sufletului pentru chinul ei. O tânără zveltă, elegant îmbrăcată, stând la o combinaţie de tablou de comandă şi birou de recepţie,

o îndrumă pe coridorul lung, spre câinele cenuşiu trist.

— Penultima uşă pe stânga, zise ea cu voce liniştită, zâmbind.

— Intră, auzi Kristine mai înainte de a fi terminat de ciocănit.

Probabil bărbatul cu primul câine era totuşi avocat. Linda Løvstad nu purta tenişi, ci şlapi şi blugi, şi o bluză pe care Kristine o recunoscu de la magazinul universal Henne&Mauritz. Nici biroul nu etala vreun element de lux. Mai mult, în alcov era un al treilea câine. Probabil era o condiţie obligatorie ca să lucrezi aici. Să ai un câine. Acesta era o corcitură, slăbănog, urât şi negru-tăciune, cu ochi mari şi frumoşi.

O masă de lucru masivă, în semicerc, domina spaţiul. Rafturile simple de cărţi erau mai mult goale, iar pe podea, rezemându-se de bibliotecă, era o pisică enormă de pânză căptuşită comic. Nu era drăguţă şi nici foarte amuzantă, dar, în combinaţie cu o maşină de poliţie jucărie, fotografii ieftine în rame cu cleme şi canale într-un ghiveci alb, contribuia la a face locul mai puţin intimidant.

În picioare, avocata îi întinse Kristinei mâna, însoţind gestul cu invitaţia de a intra. Era înaltă şi slabă ca o greblă, dreaptă ca scândura, cu părul blond, subţire şi înfoiat, încercând fără succes să pară mai des, adunat în vârful capului într-un soi de moţ. Faţa, însă, îi era prietenoasă, zâmbetul, atrăgător, iar strângerea de mână, fermă. Îi oferi cafea, apoi luă un dosar maroniu gol şi începu prin a scrie datele personale ale clientei sale.

Kristine Håverstad habar n-avea ce căuta acolo. În niciun caz nu era în stare să mai treacă o dată prin explicarea întregii chestiuni.

Femeia îi citi gândurile.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti despre violul în sine, a liniştit-o ea. O să iau documentaţia de la poliţie.

Urmă o tăcere, deşi nestingheritoare, ci mai degrabă bine-venită. Avocata se uita la Kristine cu un zâmbet,

răsfoind prin nişte hârtii care n-ar fi putut avea legătură cu ea, probabil aşteptând ca să spună ea ceva. Kristine rămase aşezată, cu ochii pe pisica de pluş, mângâind în neştire braţul scaunului. Când avocata tot nu dădu vreun semn că ar vorbi, Kristine ridică imperceptibil din umeri şi îşi plecă ochii în podea.

— Primeşti vreun ajutor? Psiholog sau ceva asemănător?

— Sigur. Sau, e o asistentă socială, de fapt. La fel de bună.

— Şi te ajută?

— Deocamdată nu simt. Dar ştiu că e important. Pe termen lung, cred. Până acum, n-am fost la ea decât o dată, totuşi. Ieri.

Avocata Løvstad dădu din cap, încurajator.

— Rolul meu chiar e cumva limitat. O să acţionez ca un soi de legătură între tine şi poliţie. Dacă e ceva care te nedumereşte, iei legătura cu mine. Poliţia o să continue să mă ţină la curent. Nu sunt, de regulă, foarte conştiincioşi în privinţa asta, dar ai avut mare noroc cu ofiţerul de investigaţii. Ea de obicei duce lucrurile până la capăt.

Acum zâmbeau amândouă.

— Da, pare o persoană drăguţă, admise clienta ei.

— Şi apoi o să te ajut cu compensaţia.

Tânăra păru că nu înţelege.

— Compensaţia?

— Da, ai dreptul la o compensaţie. Fie de la violator, fie de la stat. Există aranjamente speciale pentru genul ăsta de lucruri.

— Nu mă interesează niciun fel de compensaţie!

Kristine Håverstad fu uluită de propria-i reacţie.Compensaţie? De parcă ar putea cineva, vreodată, să-i dea o sumă de bani destul de mare cât s-o despăgubească pentru tot necazul şi să şteargă noaptea aceea oribilă care îi întorsese întreaga viaţă pe dos. Bani?

— Nu vreau nimic!

Dacă nu i-ar fi secat complet canalele lacrimale, ar fi

început să plângă. Nu voia bani. Dacă ar fi putut alege, ar fi vrut să aibă un video casetofon cu viaţa ei înregistrată pe o casetă. Atunci ar fi dat înapoi zilele şi s-ar fi dus acasă la tatăl ei, sâmbăta trecută, în loc să fie nenorocită în propriul apartament. Dar nu avea de ales.

Buza de jos şi apoi întreaga ei bărbie tremurau incontrolabil.

Ultimele cuvinte le scuipase ca pe o mâncare stricată.

— Uşurel.

Avocata se aplecă peste enorma sa masă de lucru şi îi prinse privirea.

— Putem discuta despre asta mai târziu. Poate c-ai să ai şi atunci aceeaşi părere şi, în acest caz, n-o să te forţeze nimeni, bineînţeles. Poate c-o să te răzgândeşti. Deocamdată, lăsăm asta deoparte. Ai nevoie de ajutor cu altceva, în momentul ăsta? Cu orice?

Femeia înaltă şi slabă o privi atent pe consiliera ei de sprijin al victimei mai multe secunde, nemişcată. Apoi nu mai putu îndura. Se întinse peste masă, cu braţele în jurul capului. Părul îi căzu peste faţă, ascunzând-o. Hohoti pentru o jumătate de oră, de mâhnire fără lacrimi, în vreme ce avocata nu putu face altceva decât să-şi mângâie clienta pe spate şi să-i murmure cuvinte de consolare.

— Dacă m-ar putea ajuta cineva, zise tânăra printre suspine. Şi dacă l-ar putea cineva ajuta pe tata.

Într-un târziu, se ridică din nou.

— Nu vreau de fapt să am nimic de-a face cu poliţia. Nu mă interesează dacă îl prind pe cel care a făcut-o. Tot ce vreau...

O năpădiră din nou suspinele, dar de data asta rămase dreaptă.

— Vreau doar un pic de ajutor. Şi cineva să-l ajute pe tata. Nu vorbeşte cu mine. E pe lângă mine tot timpul, nu ştie ce să mai facă pentru a mă ajuta, dar... nu spune nimic. Mă tem că ar putea...

Atunci se lăsă din nou pradă durerii. După un alt sfert de

oră, pentru prima oară în relativ scurta ei carieră de avocat, Linda Løvstad a trebuit să cheme o ambulanţă ca să vină să-i ia clienta.

*

Nu aveau prea mare încredere în desen, dar îl tipăriră, totuşi. Ceea ce dusese la un oarecare rezultat, căci acum aveau mai mult de cincizeci de ponturi despre persoane cu nume. Probabil tocmai pentru că schiţa era atât de lipsită de caracter: trăsături neclare, o faţă vagă, o umbră de portret fără identitate.

Inspectoarea Hanne Wilhelmsen întinse braţele cu ziarul în faţă, înclinându-şi capul.

— Ar putea fi oricine, declară ea. Cu un strop de imaginaţie, ar putea fi patru sau cinci bărbaţi diferiţi pe care-i cunosc eu.

Mijind ochii, înclină capul în partea cealaltă.

— Seamănă cu tine, Håkon! Seamănă al naibii de bine şi cu tine!

Râse şi îl lăsă să-i smulgă ziarul din mâini.

— Ba nu seamănă deloc, protestă el, simţindu-se insultat. Eu n-am o faţă aşa de rotundă. Nici ochii mei nu sunt atât de apropiaţi. Şi, de altfel, eu am mai mult păr.

Ziarul fu mototolit cu îndârjire şi aruncat în coş.

— Dacă aşa conduci tu investigaţia asta, pot să înţeleg de ce nimeni nu trage nădejde ca să se rezolve, declară el, încă puţin ofuscat. Pe cinstite…

Ea nu se dădu bătută. Recuperă ziarul mototolit, netezindu-l cu mâna sa subţire, cu degete lungi şi unghiile făcute cu lac transparent.

— Uită-te la asemănări. N-ar putea fi absolut oricine? Desenele astea chiar n-ar trebui publicate. Fie victima se fixează asupra vreunui detaliu anume, şi ne trezim că omului i se schiţează un nas mult prea mare şi nu mai avem niciun fel de indiciu. Fie, altminteri, arată ca ăsta. Ca

un bărbat. Un norvegian.

Se uitară amândoi un timp destul de lung la portretul bărbatului norvegian cu o faţă insignifiantă.

— Chiar ştim că e norvegian?

— Nu cu absolută siguranţă, dar vorbeşte fluent limba şi arată a norvegian. Trebuie să presupunem că şi este.

— Dar se presupune că era bronzat bine...

— Acum chiar trebuie s-o laşi baltă, Håkon. Sunt destui rasişti aici, în poliţie, fără să mai fie nevoie să te străduieşti şi tu să crezi că un blond vorbind în dialectul de Oslo e marocan.

— Dar marocanii comit violuri cu mult mai...

— Termină, Håkon.

Tonul ei fu aproape agresiv. Era adevărat că nord-africanii erau majoritari în statisticile de viol. Era adevărat că violurile de care erau găsiţi vinovaţi erau adesea neobişnuit de violente. Era, de asemenea, adevărat că se trezise ea însăşi cu prejudecăţile ieşindu-i la suprafaţă, în urma prea multelor confruntări cu ticăloşi chipeşi cu părul creţ, care te minţeau în faţă chiar şi atunci când erau prinşi, literalmente, cu pantalonii în vine, în timp ce orice bărbat norvegian în aceeaşi situaţie ar fi spus altceva: da, foarte adevărat, ne-o trăgeam, dar cu liberul ei consimţământ. Ea ştia toate acestea, dar era cu totul altceva să le spui cu voce tare.

— Care crezi tu că sunt statisticile ascunse pentru violuri „norvegiene”?

Flutură două degete de la fiecare mână când folosi cuvântul „norvegiene”.

— Violurile acestea care s-au petrecut după o noapte în oraş, la petrecerile de la birou, de către soţi... mai pune de la tine! Acolo îţi găseşti statisticile ascunse. Fiecare fată ştie că sunt neajutorate să le aducă în faţa justiţiei, în vreme ce violurile „directe”...

Degetele ei fluturară iarăşi prin aer.

— ...atacurile periculoase, înspăimântătorii agresori cu

pielea închisă la culoare, cei care nu sunt de aici, cei pe care toată lumea ştie că poliţia iese să-i prindă… ei sunt cei raportaţi.

Tăcere. Simţindu-se jignit, Håkon zâmbi, cu faţa ruşinată şi defensivă.

— Nu la asta m-am referit.

— Nu, îmi dau seama. Dar chiar n-ar trebui să spui chestii din astea. Nici măcar în glumă. De un lucru sunt absolut sigură.

Asudată şi demoralizată, ea se ridică în picioare, traversă camera spre fereastră şi se apucă s-o deschidă mai mult. Noile draperii fluturară uşor, mai degrabă mişcate de ea decât de curentul de aer de afară.

— Dumnezeule mare, e un cuptor.

Degeaba. Fereastra alunecă înapoi, făcând deschiderea de doar zece centimetri, fără niciun rezultat. Erau probabil treizeci de grade înăuntru.

— De un lucru sunt absolut sigură, repetă ea. Dacă toate violurile comise în ţara asta ar fi raportate, am fi cu toţii îngroziţi de două lucruri.

Håkon Sand nu înţelegea de ce se oprise ea. Probabil ca să-i îngăduie lui ocazia de a ghici care ar fi cele două lucruri ce i-ar îngrozi pe toţi. Nu profită de pauză, ca să nu spună iarăşi ceva stupid, ci o aşteptă pe ea să continue.

— În primul şi-n primul rând: câte violuri au loc. În al doilea rând: străinii ar figura în statistici cu aproape aceleaşi cifre ca restul populaţiei. Nici mai mult, nici mai puţin.

Şi se văită din nou de căldură:

— Dacă nu se potolesc curând temperaturile astea caniculare, o să-nnebunesc. Cred c-o să ies puţin la plimbare. Vii şi tu?

Cu o expresie speriată, îi respinse oferta categoric. Mai avea încă proaspătă în minte o altă plimbare cu motocicleta: gata-gata să îngheţe, într-o călătorie periculoasă prin Vestfold, la sfârşitul toamnei, în urmă cu

şase luni, cu Hanne Wilhelmsen în faţă, conducând, iar el ca pasager în spate, orbit şi udat de ploaie până la piele. Cu ocazia aceea, călătoria fusese o chestiune de viaţă şi de moarte. Prima lui călătorie cu motocicleta – şi cât se poate de sigur şi ultima.

— Nu, mulţumesc. Mai degrabă mă duc să m-arunc în lac, zise el.

Era patru şi jumătate după-amiaza. Puteau merge acasă.

— La drept vorbind, ar trebui să începi să triezi înştiinţările primite de la cetăţeni, adăugă el, cu blândeţe.

— Am să fac asta mâine, Håkon. Mâine.

*

Era mistuit de disperare. Îl rodea pe dinăuntru ca un şobolan cenuşiu scârbos, undeva în spatele sternului. De duminică dimineaţa, băuse două sticle de antiacid cu aromă de portocale, zadarnic. Şobolanului în mod evident îi plăcea gustul şi continuase să roadă cu reînnoită vigoare. Indiferent ce-ar fi făcut, indiferent ce-ar fi spus, nimic nu-l ajuta. Fiica lui nu voia să stea de vorbă cu el. Foarte adevărat, ea-şi dorea să fie acolo, în vechea locuinţă a copilăriei sale, dormind în dormitorul copilăriei sale. În asta simţea şi el un strop de alinare, în faptul că, probabil, ea măcar găsise o oarecare siguranţă ţinându-l aproape. Dar nu voia să vorbească.

O luase pe Kristine de la clinica de urgenţe psihiatrice. Când o văzuse stând acolo, epuizată, cu cearcăne vinete şi umerii căzuţi, îi amintise de soţia lui, în urmă cu douăzeci de ani. Pe vremea aceea, şi soţia lui stătuse astfel, cu aceeaşi privire goală, aceeaşi atitudine deznădăjduită şi gura lipsită de capacitatea de exprimare. Tocmai aflase că o să moară, lăsând în urmă soţul şi fiica de numai patru ani. Atunci, el devenise furios. Blestemase şi ţipase şi o dusese pe soţia lui să fie consultată de fiecare expert, din toată ţara. În cele din urmă, împrumutase o sumă

considerabilă de bani de la părinţii lui, dintr-o zadarnică speranţă că experţii îndepărtaţi din Statele Unite, pământul făgăduinţei pentru toţi medicii, aveau să fie în stare să modifice diagnosticul nemilos, la care cu atâta tristeţe ajunseseră paisprezece doctori norvegieni. Călătoria nu avusese alt rezultat decât că tânăra femeie murise departe de casă, iar el făcuse călătoria de întoarcere cu iubita lui într-un compartiment frigorific din cala avionului.

Îi venise greu s-o crească singur pe micuţa Kristine. Tocmai se specializase ca dentist, într-o perioadă când profesia, înainte rentabilă, devenise mai puţin profitabilă, după douăzeci de ani de servicii sociale stomatologice gratuite. Dar o scoseseră la capăt. Mijlocul deceniului şaptezeci văzuse lupta pentru emanciparea femeilor, ceva care, destul de paradoxal, lui îi fusese de ajutor. Un tată singur, stăruind să aibă grijă de fiica lui, era favorizat prin tot soiul de aranjamente speciale din partea autorităţilor publice, întâmpinat cu mare simpatie de toată lumea cu care venea în contact şi ajutat şi sprijinit de colegele de serviciu şi de vecine. Şi o scoseseră la capăt.

Nu fuseseră multe femei în viaţa lui. Relaţii ocazionale, desigur, dar niciodată de durată mai lungă. Kristine avusese grijă de asta. În trei rânduri, el îndrăznise să deschidă subiectul recăsătoririi, dar ea se îmbufnase, respingând orice efort de a i se intra pe sub piele. Şi întotdeauna câştigase. El îşi iubea fiica. Bineînţeles, înţelesese că toţi bărbaţii îşi iubesc copiii şi, dintr-un punct de vedere pur raţional, ştia că nu era deosebit de restul populaţiei masculine din Norvegia. Cu toate acestea, pe plan emoţional, insista şi faţă de el, şi faţă de cercul lui de cunoştinţe că relaţia dintre el şi fiica lui era una cu totul specială. Nu se aveau decât unul pe celălalt. El îi fusese şi tată şi mamă. El o veghease când fusese bolnavă, avusese grijă să aibă haine proaspăt spălate şi o consolase, ca adolescentă, când prima ei poveste de dragoste se sfârşise

după trei săptămâni. Când, la treisprezece ani, cu o bucurie amestecată cu groază, îi arătase chiloţii pătaţi de sânge, el fusese cel care o dusese la restaurant pentru o friptură filé, însoţită de vin roşu îndoit cu apă, pentru a sărbători intrarea micuţei sale fiice pe calea de a deveni femeie. Timp de doi ani, el îi refuzase orice stăruinţă de a avea un sutien, de vreme ce pişcăturile de ţânţar care să fie acoperite vestimentar erau atât de neînsemnate, încât orice sutien ar fi arătat ridicol. Se delectase în sinea lui cu notele strălucite de la şcoală ale fiicei lui şi fusese la fel de singur în mâhnirea lui când ea alesese să sărbătorească împreună cu prietenii, patru ani mai târziu, când fusese admisă la şcoala de medicină din Oslo.

Îşi iubea fiica, dar nu mai putea ajunge la ea. Când o luase de la spital, ea îl însoţise fără proteste şi îi ceruse doctorului de la urgenţe să-l sune pe el. Deci voise să vină acasă. La el. Cu toate acestea, nu spunea nimic, încercase, cu titlul de probă, să o ia de mână, în maşină, pe drumul spre casă, iar ea îi îngăduise. Cu toate acestea, nu fusese niciun răspuns, doar o mână fără vlagă acceptându-i pasiv strângerea. Nu rostiseră niciun cuvânt. Când ajunseseră acasă, el încercase s-o îmbie cu o masă: pâine proaspăt coaptă, sosuri de asezonat sandviciurile care-i plăceau ei, friptură de vită şi salată de crevete, şi cel mai bun vin roşu pe care-l avea. Ea se repezise la vin, dar nu se atinsese de mâncare. După trei pahare, luase ce mai rămăsese în sticlă şi, scuzându-se politicos, se îndreptase spre dormitorul ei.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ore. Niciun sunet nu se auzea din camera ei. El se ridică în picioare, înţepenit de cât stătuse pe canapea. Era americană – joasă, din cale-afară de moale şi umflată. Lumânările, pâlpâind pal în luminoasa seară de primăvară, acum sfârâiau, rămase fără ceară. Oprindu-se la uşa fetei, stătu nemişcat ca piatra mai multe minute, înainte de a îndrăzni să bată. Nu primi niciun răspuns. Şovăind încă vreo câteva minute, se hotărî s-o lase în pace.

Se duse la culcare.

*

În dormitorul ei de fată, zugrăvit galben şi împodobit cu draperii în pătrăţele, Kristine Håverstad se aşează cu un ursuleţ de pluş în poală şi cu paharul gol de vin în faţa ei, pe o masă vopsită în alb. Patul ei era strâmt şi ea simţea crampe în picioare după ce stătuse în poziţia lotus multă vreme. Întâmpină cu bucurie crampele. Deveneau din ce în ce mai dureroase şi ea se concentra la cât de vătămată era de fapt. Orice altceva alunecase în planul îndepărtat şi tot ce mai simţea erau furnicăturile, dureroase, de protest dinspre membrele lipsite de sânge o perioadă lungă, în cele din urmă, nu mai putu rezista şi se lăsă pe spate în pat, întinzându-şi picioarele. A fost şi mai chinuitor când gambele au început să i se dezmorţească. S-a apucat de un picior cu ambele mâini, strângând cu putere, până când i-au dat lacrimile. Toate acestea doar ca să prelungească spasmele. Însă, cu siguranţă, nu putea continua astfel.

După un timp, renunţă, iar durerea din piept îi reveni. Era complet gol pe dinăuntru, un enorm spaţiu vid, cu o durere imposibil de definit. Se rotea ca într-un vârtej, din ce în ce mai repede, până când, în cele din urmă, ea se ridică şi înşfăcă cutiuţa cu pastile prescrise de doctorul de la urgenţe. Valium, 2 mg. Un flacon micuţ. Fiecare pastilă reprezenta o speranţă de alinare, într-o oarecare măsură. Pentru un scurt moment. Stătu o lungă vreme ţinând cutia în mâna stângă, apoi se duse cu ea la baie, ridică ferm capacul toaletei şi răsturnă pastilele în apa cloruratăpal-albăstrie. Rămaseră plutind, săltând uşor, apoi se scufundară, una câte una, în adâncurile vasului de porţelan, şi dispărură. Ea trase apa. De două ori. Apoi îşi spălă îndelung faţa cu apă rece, înviorătoare, după care se duse în sufragerie. Era întuneric în acel moment. Se vedea doar lumina micii veioze de pe televizor, aruncând palide

raze gălbui pe covoraşele moi de la intrarea în cameră. Ea luă altă sticlă de vin din bucătărie, în linişte, ca să nu-l trezească pe tatăl ei. Dacă dormea. Rămase aşezată în cel mai bun fotoliu, vechiul fotoliu al tatălui ei, până când şi această sticlă se goli.

Atunci el apăru în uşă. Îmbrăcat în pijamale, foarte înalt, cu umerii căzuţi şi palmele mâinilor deschise, întinse în lături, într-un gest de neajutorare. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. El şovăi în prag multă vreme, în cele din urmă intrând în încăpere şi lăsându-se pe vine, lângă ea.

— Kristine, zise el cu blândeţe, mai mult ca să nu tacă, decât pentru că ar fi avut ceva de spus. Kristine. Fata mea.

Ea ar fi vrut atât de mult să-i răspundă. Mai mult decât orice pe lume şi-ar fi dorit să poată împărtăşi cu el momentele acelea, să se aplece spre el şi să se lase consolată, şi să-l consoleze, la rândul ei. Să-i spună că îi pare rău pentru necazul pe care i-l adusese, îi pare rău pentru că-l dezamăgise şi stricase totul, fiindcă fusese atât de proastă, încât să iasă în oraş şi să ajungă să fie violată. Ar fi vrut să şteargă ultimele zile de coşmar, săşteargă totul, să aibă din nou opt ani şi să fie fericită, îngăduindu-şi să fie aruncată în sus şi prinsă în braţele lui. Dar pur şi simplu nu putea. Nimeni şi nimic nu putea face să fie din nou totul bine. Ea îşi distrusese viaţa. Tot ce-a reuşit a fost să întindă mâna şi să-i mângâie faţa cu degetul mic, de la pielea fină de sub tâmplă, peste obrazul aspru, neras, oprindu-se la şanţul din bărbie.

— Tati, zise ea, aproape în şoaptă, şi se ridică.

Clătinându-se uşor, îşi redobândi echilibrul şi plecă spre camera ei. La uşă, se întoarse pe jumătate şi văzu că el stătea încă acolo, pe vine, cu faţa în palme. Închise uşa în urma ei şi se întinse pe pat, îmbrăcată. După numai câteva minute, căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Miercuri, 2 iunie

Panta pavată ce se întindea de la Grønlandsleiret până la cartierul general al poliţiei din Oslo fremăta de activitate. Oamenii veneau şi plecau. Câteva taxiuri urcau şi coborau în viteză, evitând totul, de la bărbaţii în costume ce se îndreptau spre întâlnirile cu persoane importante de la etajele superioare, până la bătrânele păşind tremurat pe picioare subţiri, purtând pantofi comozi pentru mersul pe jos, venind să reclame mânioase pudeli dispăruţi. Soarele ardea necontenit, iar păpădiile din iarbă încărunţiseră. Chiar şi închisoarea Oslo arăta atrăgător, în mijlocul bulevardului cu plopi, de parcă mârşavul escroc TV, Egon Olsen[2], ar fi putut ieşi pe poartă în orice clipă, fredonând o melodie, gata să plănuiască o altă lovitură. Pe jumătate dezbrăcaţi, oamenii se tolăniseră sau se aşezaseră în toate locurile cu putinţă dintre clădiri, unii în pauza lor de prânz, alţii fără ocupaţie sau gospodine bucurându-se de singurul petic de verdeaţă din cartierul Gamle Oslo. Câţiva băieţi cu piele închisă la culoare jucau fotbal, deranjând ocazionalii amatori de plajă cu câte o minge rătăcită nimerind în burţile lor. Copiii râdeau şi nu dădeau niciun semn c-o să-şi mute meciul în altă parte.

Hanne Wilhelmsen şi Håkon Sand stăteau pe o bancă lipită de zid. Hanne îşi suflecase pantalonii până la genunchi şi îşi scosese pantofii. Cu o privire furişă, Håkon

[2] Personaj din sitcomul norvegian *Olsenbanden*, care, în fiecare episod, de cum este eliberat din închisoare, le spune tovarăşilor săi „Am un plan”, de regulă o spargere, care însă nu merge cum ar trebui şi Egon ajunge iarăşi la închisoare.

se convinse că ea nu-şi rădea picioarele. Era în regulă, căci nu avea decât un puf fin, moale, feminin, care o făcea să arate chiar mai atrăgătoare decât dacă picioarele i-ar fi fost lucioase. Pielea ei deja căpătase o nuanţă de bronz auriu-pal.

— Te-ai gândit la un lucru? întrebă Håkon Sand, cu gura plină. Continuă să mestece, apoi îşi împături hârtia cerată, storcând restul laptelui din cutia de carton pe gâtlej. Ai observat că n-a mai fost un masacru de sâmbătă noaptea, de data asta? Vreau să spun, sâmbăta trecută.

— Da.

Hanne Wilhelmsen îşi terminase modestul ei prânz cu mult înainte. Nu mâncase decât un iaurt şi un morcov de mărime medie. Nevenindu-i să creadă, Håkon o întrebase dacă ţinea regim de slăbire, dar ea nu-i răspunsese.

— Da, m-am gândit la asta, întări ea. Ciudat. Probabil glumeţii s-au săturat. Am reuşit, cel puţin, să ţinem povestea departe de ziare. Trebuie să devină plictisitor, după o vreme, să depună tot efortul ăla doar ca să ne sâcâie pe noi. Probabil sperase la mai mult. Dacă-i adevărată teoria că e vorba de cineva pus pe feste, adică.

— Poate că omul a rămas pur şi simplu în pană de sânge...

— Da, se poate.

Mingea de fotbal se înălţă spre ei, într-un arc. Hanne sări în picioare şi-o prinse, cu un zâmbet, apoi se întoarse spre colegul ei.

— Ai chef de joc?

Un gest energic de refuz risipi orice speranţă de a-l vedea pe Håkon Sand jucând fotbal cu băieţii pakistanezi. Hanne trimise mingea înapoi cu un şut şi gemu. Se aşeză la loc, frecându-şi glezna.

— Mi-am ieşit din formă.

— Care-i părerea ta despre caz? întrebă Håkon Sand.

— Să-ţi spun drept, nu ştiu. Să sperăm că e doar o aiureală. Dar sunt câteva chestii care nu-mi plac. Dincolo

de toate celelalte, tipul trebuie să fi avut o mulţime de bătăi de cap.

— Sau tipa.

— Sincer, nu cred că o femeie ar face aşa ceva. E cumva... un pic prea masculină. Cu tot sângele ăla.

— Dar dacă n-a fost o festă? Dacă acele trei locuri au fost într-adevăr scenele unor crime? Dacă...?

— N-ai destul de lucru, Håkon? E nevoie să-ţi pierzi vremea cu ipoteze de crimă? În cazul ăsta, o să ai pe săturate cu ce să-ţi ocupi timpul pe viitor, fără îndoială.

Uşor agasată, îşi încălţă şosetele şi pantofii şi îşi lăsă pantalonii în jos.

— Gata joaca. Trebuie să ne întoarcem la treabă, stărui ea.

Intrară în clădirea poliţiei. Nişte monstruozităţi poleite ce atârnau de tavan într-o vagă încercare de a decora enormul foaier păreau gata să se prăbuşească din cauza căldurii. Lumina soarelui era reflectată atât de strălucitor, încât te dureau ochii să te uiţi la ele.

Nicio pierdere dacă toată bucata asta de gunoi face un plonjon, gândi Hanne Wilhelmsen.

Apoi luă liftul până la primul etaj.

*

Speculaţiile lui Håkon în privinţa masacrelor de sâmbătă noaptea nu-i ieşeau din minte, ceea ce era din cale-afară de enervant. Avea acum în derulare cinci cazuri de viol, şapte tâlhării şi un caz de suspiciune de incest. Era mai mult decât destul. Era adevărat că aveau un grup special care să se ocupe de abuzurile asupra copiilor, dar pe parcursul acestei primăveri bezmetice se părea că minorii deveneau din ce în ce mai preţuiţi ca obiecte sexuale. Toţi trebuiseră să-şi asume o parte din sarcini. Cazul repartizat ei era genul la care, de regulă, se renunţa. Clinic, nu exista niciun semn de ceva impropriu. Nu conta faptul că băiatul

îşi schimbase complet caracterul, spre totala disperare atât a mamei, cât şi a grădiniţei lui, nici că un psiholog stabilise cu mare grad de certitudine că, într-un fel sau altul, ceva se întâmplase. Chiar şi aşa, asta era la fel de departe de a asigura o punere sub acuzaţie cât de-aici la Lună. „Într-un fel sau altul” nu era foarte precis din punct de vedere legal. Totuşi, ar fi intrat în contradicţie cu instinctele ei profunde de ofiţer de poliţie să nu se străduiască puţin mai mult. În timpul examinării judiciare, băiatul spusese destul de multe, dar amuţise definitiv când Hanne încercase, cu grijă, să-l determine să dezvăluie numele persoanei cu „pipi ciudat, ca laptele”. O altă verificare judiciară avea să fie ultimul ei apel, dar trebuia să mai aştepte. Cel puţin vreo două săptămâni.

Dar dacă…

Hanne Wilhelmsen stătea cu picioarele pe birou, cu mâinile prinse la ceafă şi ochii pe jumătate închişi.

Dacă într-adevăr se întâmplase ceva în şopronul de lemne din Tøyen, în baraca muncitorilor de lângă râul Loşi în parcarea de la Vaterland? În cazul acesta, era grotesc.Sângele n-ar fi putut proveni de la o singură persoană. Trei sau patru persoane găsindu-şi sfârşitul în mod crud, în fiecare dintre aceste locuri, era într-atât de greu de crezut, încât – cel puţin pentru moment – se vedea nevoită să excludă posibilitatea.

Tresări când inspectorul principal Kaldbakken intră în birou şi ea îşi dădu imediat picioarele jos de pe masă.

— Nu ai destul de muncă, Wilhelmsen? bombăni el. Nu trebuie decât să vii până la mine şi apoi o să ai mai mult decât poţi duce!

— Nu, mulţumesc, totuşi.

În pofida privirii încruntate a şefului şi a situaţiei neplăcute în care tocmai fusese surprinsă, ştia bine că el e la curent.

— Am mai mult decât destul. Toţi avem.

Şeful ei se aşează.

— Ai făcut vreun progres cu violul de sâmbătă? Cu duduia aceea, studenta?

Inspectorul principal Kaldbakken trebuia să fi fost printre ultimele persoane care numeau studentele dudui. Se mai vorbea, de asemenea, că el încă îşi mai purta şapca de student pe 17 Mai.

— Nu, nimic special, doar ca de obicei. Nimeni n-a văzut nimic, n-a auzit nimic. Ei i-a venit extrem de greu ca să ne dea mai mult decât o descriere vagă. Ai văzut şi tu schiţa – ar putea fi absolut oricine. Am primit vreo cincizeci de avertizări, iar Erik le-a verificat pe fiecare. Niciuna nu pare deosebit de interesantă. Aşa spune el, cel puţin. Va trebui să arunc şi eu un ochi peste ele.

— Nu-mi place.

Îşi drese glasul şi tuşi patru minute neîntrerupt.

— Ar trebui să te laşi de fumat, Kaldbakken, zise ea pe un ton confidenţial, observând că tusea lui suna a penultimul stadiu de emfizem.

Ar fi trebuit să se lase. Într-adevăr.

— Asta zice şi nevastă-mea, răspunse el, pe jumătate înecat şi sfârşi paroxistic cu horcăieli, producând o cantitate grozavă de mucus de o consistenţă dezgustătoare.

O batistă gigantică, greu încercată, fu dusă la gura lui şi umplută cu secreţia respectivă. Hanne Wilhelmsen întoarse capul, cu tact, aţintindu-şi privirea asupra a două vrăbii care se ciupeau pe pervaz. Probabil era prea cald şi pentru ele.

— Nu-mi place, repetă el. Violurile rareori vin singure. Ai primit raportul de la legişti?

— Nu, e mult prea devreme. De regulă, durează săptămâni până să primim ceva de la ei.

— Bate-i la cap, Wilhelmsen. Bate-i la cap. Sunt cu adevărat foarte îngrijorat.

Cu destul efort şi caznă, se ridică în picioare, tuşind pe tot drumul înapoi până la biroul lui.

Marţi, 3 iunie

Nu era uşor să-ţi iei liber, aşa, pur şi simplu, dintr-odată. Cu toate acestea, cei doi colegi ai lui fuseseră extrem de înţelegători şi îşi dovediseră bunăvoinţa preluându-i din mers pe pacienţii lui. Era o pierdere financiară. Pe de altă parte, trecuseră mulţi ani de când nu-şi mai dăruise desfătarea unei vacanţe adevărate.

Vacanţă şi vacanţă. Avea foarte multe de făcut. Îi era încă puţin neclar de unde să înceapă. Aşa că a început cu înotul. Piscinele erau surprinzător de pline, chiar şi la ora asta, şapte dimineaţa. Miasma de clor plutea greu peste înotători – fusese probabil de curând reîmprospătată. Unii păreau să fie clienţi obişnuiţi, salutându-se unul pe celălalt şi sporovăind la marginea bazinului. Alţii erau mult mai hotărâţi, înotând înainte şi înapoi pe cei cincizeci de metri lungime ai bazinului, fără să dea atenţie nimănui altcuiva şi fără să se uite la nimeni. Doar înotau, înotauşi iar înotau. La fel a făcut şi el.

După o sută de metri, era epuizat. După două sute, îşi dădu seama că nu era îngreunat numai de ani, dar şi de prea multă grăsime corporală. Problema a început să se mai uşureze după alte două lungimi. Intrase într-un ritm pe care inima îl accepta. Corpul lui era mai lent decât al celorlalţi care treceau lovind ferm apa pe lângă el, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Torsurile lor musculoase lăsau în urmă un siaj ca nişte nave grele în miniatură. El se ţinu în valul de la pupa al unei perechi de chiloţi de baie strident coloraţi. După şapte sute de metri, se simţi gata. Era un remarcabil început de zi. Nici nu-şi mai aducea aminte de

când nu mai înotase ultima oară. În timp ce se ridică la marginea bazinului, îşi supse burta şi îşi scoase pieptul înainte. N-a ţinut-o aşa decât până la scările spre cabinele de schimbat hainele, unde a lăsat aerul să-i iasă printre dinţii strânşi şi partea superioară a corpului să recadă în starea dinainte.

S-a delectat la saună. Ceilalţi nu arătau chiar la fel de mulţumiţi, în dogoarea de aproape patruzeci de grade, cu feţele roşii. În timp ce stătea acolo, cu un prosop înfăşurat conştiincios în jurul taliei, a hotărât că primul pas pe care urma să-l facă era o vizită la imobilul de apartamente în care locuia fiica lui. Locuise. Trebuia să facă ceva cu apartamentul acela. Nici nu se punea problema ca ea să se întoarcă vreodată acolo. Însă el n-avea s-o forţeze de-acum să ia o decizie. Aveau destul timp. Deocamdată.

Se simţea curat şi parcă nu mai cântărea cele o sută de kilograme ale lui. Afară ploua mărunt, dar cupola delicată de nori nu era în stare să coboare termometrul. Rămânea tot mult prea cald pentru această perioadă a anului. Chiar şi pentru mijlocul lui iulie, optsprezece grade, la opt dimineaţa, ar fi fost de excepţie. Iar pentru luna asta, era aproape de speriat. Probabil că era ceva adevărat în toate aiurelile alea despre stratul de ozon.

Cu mai puţină dificultate decât de obicei, urcă în maşină, parcată ilegal într-un loc destinat persoanelor cu handicap. Porţia de exerciţiu fizic îi făcuse bine. Ar fi trebuit s-o repete mai des. Avea nevoie să-şi ridice tonusul.

Paisprezece minute mai târziu, găsise un spaţiu de parcare destul de mare, la numai cincizeci de metri distanţă de adresa fiicei lui. Uitându-se din nou la ceas, îşi dădu seama că era cam prea devreme ca să deranjeze pe cineva. Cei care se duceau la lucru cu siguranţă nu aveau timp să stea de vorbă cu el. Cei care rămâneau acasă, probabil nu se treziseră încă. Pentru a-şi omorî timpul, luă vreo două tabloide de la un chioşc de ziare şi intră într-o brutărie care deja ispitea oamenii ocupaţi de dimineaţă cu

aroma delicioasă de pâine proaspătă şi chifle.

După trei chifle împletite, o litră de lapte şi două ceşti de cafea, era îndeajuns de târziu ca să pornească. Se îndreptă spre maşină, ca să mai vâre monede în contorul de parcare, apoi o luă spre clădire. Scoţându-şi cheile din buzunar, intră în imobilul de apartamente. Erau câte două apartamente la fiecare cat şi cinci caturi în total. Putea foarte bine să înceapă de la parter.

O plăcuţă de porţelan lucrat artizanal anunţa că Hans Christiansenşi Lena Ødegård locuiau în apartamentul din stânga. Îşi concentră atenţia şi sună hotărât. Nu-i răspunse nimeni. Mai încercă o dată, tot fără niciun rezultat.

Nu era un început promiţător. Ei bine, s-ar fi putut întoarce după-amiază. La uşa de vizavi nu exista nicio plăcuţă cu numele. La uşa de la intrare, observase că aici locuia un străin. Îi era cu neputinţă să spună dacă era un nume de bărbat sau de femeie. Oricine ar fi fost, era evident că nu găsise necesar să înlocuiască plăcuţa cu numele ce împodobise înainte uşa apartamentului – o zonă mai deschisă la culoare era conturată clar pe lemn, cu câte o gaură de fost şurub la fiecare dintre capete.

Un bâzâit destul de puternic se auzi în apartament când apăsă butonul soneriei, urmat de un lipăit de picioare chiar dincolo de uşă. Dar nu se întâmplă nimic. *Bâzzz,* încercă el din nou. Tot nicio reacţie, însă acum era convins că era cineva acasă. Iritat, sună încă o dată, ţinând apăsat destul de mult. Nepoliticos de mult, gândi el, sunând iarăşi.

În cele din urmă, lanţul uşii zornăi, iar uşa se crăpă de-o palmă. Lanţul o împiedica să se deschidă mai mult. Înăuntru stătea o femeie. Era mărunţică, în jur de un metru cincizeci. Hainele ei erau pestriţe, ieftine, probabil croite din material sintetic sută la sută. Luceau în fâşia de lumină venind de undeva dinăuntru. Femeia arăta speriată.

— Tu poliţie?

— Nu, nu sunt de la poliţie, zise el, străduindu-se să zâmbească pe cât mai blând şi încurajator cu putinţă.

— Nu poliţie, nu intri, zise micuţa femeie, încercând să închidă uşa.

Iute ca fulgerul, el îşi vârî piciorul în deschizătura uşii, la ţanc cât s-o împiedice de a se închide complet. Îşi regretă fapta când văzu groaza din ochii ei.

— Calmează-te, turui el, la întâmplare. Uşurel, nu vreau decât să stau de vorbă cu dumneata o clipă. Sunt tatăl Kristinei Håverstad. Fata de la catul al doilea. Chiar de deasupra. Catul al doilea, repetă el, încercând s-o facă să înţeleagă.

Atunci îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Etajul întâi, vreau să spun. Fiica mea. Locuieşte deasupra.

Probabil că ea îl crezu. Poate că-şi dădu seama, gândindu-se mai bine, că era improbabil să vină cineva s-o molesteze la nouă şi jumătate dimineaţa. În orice caz, trase lanţul şi, cu prudenţă, deschise uşa. El se uită întrebător, iar ea îi făcu semn să intre.

Apartamentul era incredibil de spartan. Era identic cu al fiicei lui, dar părea totodată mai mic. Probabil din cauza lipsei mobilierului. O canapea era aşezată de-a lungul peretelui din sufragerie, dar nu era însoţită nici de vreo măsuţă de cafea, nici de fotolii, aşa că încăperea nu s-ar fi putut numi cameră de odihnă. Era limpede că servea şi drept pat, căci o privire aruncată în dormitor îl lămuri că încăperea aceea era complet goală, în afară de două valize, într-un colţ. În sufragerie, exista, de asemenea, o masă cu un singur scaun cu spătar tare. Pe peretele opus canapelei, un televizor vechi, evident un aparat alb-negru, trona pe o măsuţă de serviciu. Podelele erau goale, ca şi pereţii. În afară de o fotografie color mare, neînrămată, a unui bărbat aristocratic, cu nas acvilin şi o uniformă foarte împopoţonată – el îl recunoscu imediat pe fostul Şah al Persiei.

— Eşti din Iran? întrebă el, fericit să fi găsit ceva cu care să deschidă conversaţia.

— Iran! Da!

Micuţa femeie zâmbi, cu supuşenie.

— Eu din Iran. Da.

— Vorbeşti norvegiana sau preferi să vorbim în engleză? continuă el, întrebându-se dacă se putea aşeza.

Hotărî să rămână în picioare. Dacă ar fi fost să stea jos, atunci ea ori ar fi rămas în picioare, ori ar fi trebuit să stea lângă el, pe canapea. Ceea ce ar fi găsit, probabil, neplăcut.

— Înţeleg norvegiana bine, răspunse ea. Nu a vorbi prea bine, poate.

— Cred că te descurci foarte bine, o încurajă el.

Devenise stingheritor să stea în picioare, aşa că se răzgândi. Apucă scaunul de la masa de sufragerie, îl trase lângă canapea şi întrebă dacă îi dădea voie să-l folosească.

— Doar stai, stai jos, zise ea, evident mult mai relaxată acum.

Ea se aşeză în capătul îndepărtat al canapelei.

— Cum spuneam, începu el dregându-şi glasul. Eu sunt tatăl Kristinei. Kristine Håverstad. Tânăra de la etajul de deasupra. Probabil că ai auzit ce i s-a întâmplat, sâmbăta trecută?

Îi era greu să vorbească despre asta. Mai ales cu o femeie străină, din Iran, pe care n-o întâlnise niciodată până atunci şi probabil n-avea s-o mai vadă a doua oară. Îşi drese glasul din nou.

— Fac doar nişte cercetări personale. Pentru sufletul meu, ca să zic aşa. Probabil ai vorbit deja cu poliţia.

Femeia dădu din cap.

— Erai aici când s-a întâmplat?

Ezitarea ei era evidentă, iar el nu înţelegea pe deplin de ce ea se hotărâse să aibă încredere în el. Probabil că nici ea însăşi nu înţelegea.

— Nu, eu nu aici noaptea aceea. Eu în Danemarca, weekendul acela. Weekendul trecut. Cu prieteni. Dar nu spun asta doamnei de la poliţie. Spun că dorm.

— Okay. Ai prieteni în Danemarca.

— Nu. Nu prieten în Danemarca. Nu prieten în Norvegia. Dar nişte prieteni în Germania. Ei eu întâlnesc în Copinghagen. Nu văzut pe ei mult, mult, mult timp. Eu înapoi aici duminică târziu.

Femeia nu era frumoasă, dar avea un chip ferm, agreabil. Pielea sa era mult mai deschisă la culoare decât a altor iranieni pe care îi văzuse el. Într-un fel, era negricioasă, dar părul ei nu era ca pana corbului, deşi nu era nici şaten-închis. Avea mai degrabă ceea ce soţia lui, odinioară, numise „culoarea locală" şi, cu toate acestea, era des şi lucios. Iar ochii îi erau chiar albaştri!

Ajutându-se puţin de gesturi şi engleză, femeia îi spuse povestea ei. Era o imigrantă în căutare de azil şi aşteptase timp de treisprezece luni de birocraţie lentă ca să i se proceseze cererea de azil în Regatul Norvegiei. Familia ei, ce mai rămăsese din ea, se risipise în cele patru zări. Mama ei murise de cauze naturale cu trei ani în urmă, la mulţi ani după ce soţul ei se refugiase în Norvegia. El fusese avocat în Iranul de pe timpul Şahului, iar familia sa dusese o existenţă privilegiată. Când regimul căzuse, fuseseră rău trataţi. Doi fraţi muriseră în închisorile ayatollahului. Ea şi sora ei se descurcaseră bine până în urmă cu un an şi jumătate. Un membru al celulei lor fusese capturat şi, după trei zile şi trei nopţi de tortură, cedase.În ziua următoare, fusese ucis. Iar peste încă o zi, la uşa lor erau soldaţii.

Ea fusese anunţată din vreme şi trecuse graniţa în Turcia, cu ajutorul tovarăşilor partizani, cu o mai bună acoperire decât avea ea. Din Turcia luase avionul spre Norvegia şi spre ceea ce crezuse că avea să fie o viaţă cu tatăl ei. La sosirea pe aeroport, poliţia de la imigrări o informase că tatăl ei murise de atac de cord, cu numai trei zile înainte. Un avocat repartizat din oficiu de îndată ce fusese plasată în Centrul de Recepţie Tanum, din Bærum, descoperise rapid că ea era moştenitoarea legală a micii

averi a tatălui ei, cuprinzând un apartament achitat integral, cinci covoare persane frumoase, câteva piese de mobilier şi un cont bancar de patruzeci de mii de coroane. Ea vânduse covoarele şi mobilierul, adunând peste o sută de mii de coroane, bani pe care îi trimisese în Iran, sperând că sora ei ar fi putut obţine nişte beneficii de pe urma lor. Nu primise niciun răspuns, ceea ce nu constituia tocmai o surpriză. Nu putea decât să spere că totul era în regulă. Cele patruzeci de mii de coroane din contul bancar îi asigurau subzistenţa. În felul acesta, nu avea să fie o povară pentru societatea norvegiană.

— Eu norocoasă. Nu nevoie să stau în Tanum. Stau aici. Mai bine aşa, pentru mine.

Excursia ei în Danemarca fusese ilegală, în sensul că, în calitate de solicitant de azil, fără paşaport, nu putea părăsi ţara. Totuşi, cu înfăţişarea ei atipică, reuşise să treacă drept o scandinavă în ochii tracasaţilor funcţionari vamali. Nu fuseseră probleme. Dar asta însemna, totodată, că ea nu-i putea furniza niciuna dintre informaţiile pe care le căuta el, de fapt.

Se ridică în picioare.

— Ei bine, mulţumesc pentru conversaţie. Mult noroc pe viitor.

În prag, se opri şi întinse mâna.

— Sper că poliţia se poartă cuviincios cu dumneata.

Nu putea fi sigur, dar i se păru că o expresie îngrijorată îi umbri o clipă faţa.

— Vreau să spun, sper că ţi se permite să stai aici, în ţară, precizează el.

— Şi eu sper, zise ea.

Începuse să urce, când uşa se trânti în urma lui. Zornăitul lanţului uşii, pus la loc, îl urmări până la etaj. Stătu un moment pe palier, cu senzaţia ciudată că îi scăpase ceva. Câteva secunde mai târziu, îşi alungă acest gând şi sună la soneria următorului apartament.

*

Patru zile trecuseră de la violul îngrozitor din Homansbyen, iar ea nu înaintase niciun pas spre rezolvare. Dimpotrivă. Hanne Wilhelmsen avea înspăimântător de puţin de raportat despre roadele muncii ei în legătură cu acest caz. Amploarea frustrării sale era uriaşă, cum nu se mai întâmplase.

Dar ce ar fi trebuit să facă? Mare parte din ziua precedentă o petrecuse interogând martorii în două dintre cazurile de agresiune. Erau întârziate, iar scrisorile avocaţilor mânioşi care se ocupau de injurii se răsteau la ea din vârful teancului ei de documente. Încă mai avea de efectuat cel puţin cinci interogatorii într-unul dintre cazuri, cel mai serios şi tragic atac cu cuţitul, în care lama armei trecuse la doar câţiva milimetri de artera principală din coapsa victimei. Când avea să găsească timpul pentru interogatoriile celor cinci martori rămaşi era un mister.

Cazul de incest atârna deasupra capului ei ca o factură neplătită, al cărei termen limită expirase de mult. Cu o noapte înainte, fusese trezită de mustrările de conştiinţă şi de vise cumplite. Aranjase pentru o reexaminare judiciară mai devreme decât fusese programată iniţial. Asta avea să ia o zi întreagă. Mai întâi, trebuia să facă o vizită la domiciliu, într-o rundă de „să ne cunoaştem mai bine”. Apoi urmau limonada la cantină şi o plimbare cu maşina poliţiei, într-o rundă de „aveţi încredere în poliţie”. Nu avea toată ziua la dispoziţie. Nu avea nici măcar o jumătate de zi.

Teancul documentelor dinaintea ei o îmbolnăvea. Dacă locuitorii oraşului ar fi avut idee cât de neajutorată era poliţia acum, bâjbâind prin valul de delicte, abia reuşind să-şi ţină capul deasupra apei, s-ar fi produs un asemenea protest, încât li s-ar fi alocat pe loc o sută de milioane de coroane în plus şi cincizeci de noi secţii. De regulă, abilitatea poliţiei de a ţine în frâu criminalitatea era o

iluzie, pur şi simplu. Acesta ar fi fost momentul ideal de a comite o crimă majoră, medita Hanne Wilhelmsen. Nouăzeci şi nouă la sută şanse ca să nu fii prins.

N-ar fi trebuit să se gândească la asta.

Sună alarma de furt. Sistemul de comunicaţii interne fu activat, iar vocea gravă şi monotonă a comisarului ajunse la toată lumea din departament. Banca Nor Savings din Sagene fusese jefuită. Toată lumea trebuia să se adune în sala de şedinţe. Iute ca fulgerul, ea-şi puse casca de motociclist şi jacheta de piele.

Mai avea puţin şi scăpa. La numai un metru şi jumătate de uşa spre libertate, în capul scărilor ce duceau spre intrarea personalului, fu apucată de guler. Comisarul izbucni în râs când ea se întoarse în loc, ruşinată.

— Nu încerca să şmechereşti un şmecher, zise el. Treci în sala de şedinţe.

— Nu, pe cuvânt, îndrăzni ea, trebuie să plec. Oricum, am atât de mult în cârcă acum că n-aş putea contribui cu absolut nimic. Serios. Pe cinstite. Pur şi simplu nu pot să mă mai încarc cu nimic.

Se poate să fi fost ceva în tonul vocii ei. Poate cântărea ceva faptul că era, fără discuţii, cel mai bun detectiv al lui. Sau poate că era expresia feţei sale, neobişnuit de obosite, cu evidente cearcăne negre şi trăsături mai ascuţite, care n-o prindeau deloc. Orice ar fi fost, comisarul ezită un moment, evident descumpănit.

— Bine, atunci, zise el, în cele din urmă. Du-te. Dar să nu devină un obicei.

Nespus de uşurată, ea se îndreptă spre uşă. Ce urma să facă, habar n-avea. Voia doar să iasă de acolo.

*

Orice era la fel potrivit. Ar fi fost imposibil să vizitezi o scenă a crimei de prea multe ori. În fine, i-ar fi dat sentimentul că face ceva specific.

Se ciocniră unul de altul în prag. Ea tocmai îşi scosese cheile din buzunarul jachetei de piele, când el ieşi brusc. Hanne Wilhelmsen trebui să facă un pas înapoi, ca să nu cadă grămadă. Uriaşul păru la fel de năucit. Îşi ceru o mulţime de scuze, îndelung, înainte s-o recunoască.

Dentistul era prea bătrân ca să roşească. În plus, obrazul lui era aspru şi neras, încât cu greu ar fi permis să răzbată vreo îmbujorare. Cu toate acestea, Hanne Wilhelmsen observă că-i jucau puţin ochii, când îi explică grăbit că vizitase apartamentul fiicei lui ca să ia ceva dinăuntru. Dintr-odată îşi dădu seama că nu avea nimic în mâini.

— Din păcate, nu era aici, spuse el, ca scuză. Fiică-mea trebuie să se fi înşelat.

Inspectorul Hanne Wilhelmsen nu zise nimic. Tăcerea stingheritoare ce urmă era în favoarea ei. El înţelese asta, căci, tuşind brusc, se uită la ceas şi adăugă că întârziase la o întâlnire importantă.

— Aţi putea veni pentru o scurtă discuţie cu mine, mâine-dimineaţă, la ora opt? întrebă ea, fără să-i dea ocazia să se strecoare pe lângă ea.

El chibzui doar o clipă.

— Mâine-dimineaţă? Mm, ar fi cam greu. E atât de aglomerat la noi, în perioada asta.

— E realmente important. Ne întâlnim la opt, bine?

Era limpede că el nu se simţea deloc în apele lui.

— Păi, bine, atunci la opt. Poate câteva minute mai târziu?

— E în regulă, zâmbi ea. Câteva minute înainte sau după n-o să conteze.

Apoi, îl lăsă să treacă. Ea rămase pe loc, petrecându-l cu privirea până când el se urcă în maşină, la o oarecare distanţă. Hanne se duse la bătrânul ei prieten de la etajul întâi, unde avu parte de o altă primire copleşitoare şi de confirmarea bănuielii sale că un foarte agreabil domn, tatăl sărmanei fete, fusese pe acolo şi purtase o plăcută

conversaţie.

Hanne Wilhelmsen nu asculta cu prea mare atenţie ceea ce spunea bătrânul. După nici un sfert de oră şi o jumătate de ceaşcă de cafea, ea îi mulţumi şi plecă. Încruntată, stătu o vreme călare pe Harley, fără să-i pornească motorul. Dintr-un motiv greu de precizat, întâlnirea cu tatăl fetei care fusese violată o făcea să simtă că participa la un soi de competiţie. O competiţie de care nu-i păsa câtuşi de puţin.

*

Ce ghinion să fie prins astfel, cu mâţa-n sac. Regreta că fusese atât de nepregătit la întâlnirea lui cu poliţista. Pericolul de-a da nas în nas cu poliţia fusese evident şi, cu toate acestea, el nu-l luase în considerare. Şi-avea să-l coste, de asemenea, un stingheritor interogatoriu, mâine, în fine, va trebui s-o dreagă cumva.

După-amiază, se întorsese la imobilul de apartamente, iar acum mai erau doar un bărbat de la etajul al patrulea şi o tânără femeie de la al doilea pe care nu-i descususe. Nu conta, de vreme ce vecinii ceilalţi putuseră să-i spună că bărbatul de la patru era plecat în străinătate de două luni şi că tânăra femeie fusese la părinţii ei, în weekendul trecut.

Bătrânul fusese singurul care-i spusese ceva concret. Despre o maşină roşie. O maşină străină, roşie, care fusese parcată la treizeci de metri distanţă, pe partea cealaltă a străzii, cam de pe la unsprezece seara, sâmbătă, până la ivirea zorilor, duminică.

Oare poliţia ştia despre maşina roşie? Să fi fost într-adevăr un amănunt de interes? I-ar fi putut aparţine oricui. Era foarte improbabil ca un atacator să fi avut maşina parcată în apropierea locului faptei, chiar în timp ce comitea fapta. Pe de altă parte, solidul dentist nu era câtuşi de puţin înclinat să pună violatorii în aceeaşi

categorie cu ceilalţi infractori. Pe cei care comiteau abuzuri sexuale îi percepea la fel ca pe traficanţii de sclavi, creaturi primitive de inteligenţă inferioară. Deşi avea destulă experienţă şi îşi modificase întrucâtva opinia, acum, când îl urmărea el însuşi pe unul dintre ei, nu putea – nu voia – să excludă posibilitatea ca individul să fi fost posesorul maşinii roşii.

În orice caz, era singurul fir pe care-l avea. O maşină roşie. Un sedan. O marcă necunoscută cu un număr necunoscut.

Oftă stoic şi îşi făcu de lucru pregătind ceva de mâncare la cină, pentru el şi pentru tăcuta lui fiică.

*

Era aproape ora zece seara, iar ele stăteau întinse pe podea, după ce făcuseră dragoste. Aveau sub ele două pilote şi pe deasupra lor o briză răcoroasă de început de vară, venind dinspre uşa balconului care fusese lăsată, temerar, pe jumătate deschisă. Draperiile erau trase, precaut, şi se străduiseră să nu tulbure liniştea. Dinspre celelalte uşi de balcoane puteau auzi zgomote îndepărtate: un cuplu căsătorit certându-se la etajul de dedesubt şi un film zgomotos la televizorul vecinului de alături. Hanne şi Cecilie stăteau acolo încă de la ştirile de seară.

— De ce stăm aici, totuşi? chicoti Hanne. E cam tare podeaua. Mă doare noada.

— Ce sclifosită! Uită-te la mine, eu am julituri!

Cecilie îşi îndoi genunchiul şi-l aduse la nivelul feţei.

Era adevărat. Avea o julitură, una destul de mare. Nu se mai învăţau minte. Se întâmplase de mai multe ori până atunci, una dintre ele sfârşind cu urme urâte în coate sau în genunchi de la frecatul de covor, de îndată ce aterizau alături de pilota întinsă sub ele.

— Biata de tine, zise Hanne, sărutând genunchiul cu rana. De ce mai stăm aici?

— Pentru că e fantastic de confortabil, îi explică iubita ei, ridicându-se în şezut.

— Pleci?

— Nu, vreau una dintre pilote. Am îngheţat.

Apucă de pilota de deasupra şi trase. Ceea ce o făcu pe Hanne să se rostogolească pe burtă. Îngenunchind, Cecilie o sărută exact în punctul unde dosul ei se împărţea în două.

— Biata noadă, zise ea, cuibărindu-se lângă Hanne şi întinzând pilota deasupra amândurora.

Hanne se întoarse pe o parte, sprijinindu-şi capul în cot şi plimbându-şi încet un deget pe sânul drept al partenerei sale.

— Ce-ai face dacă m-ar viola cineva? întrebă ea deodată.

— Să te violeze? De ce te-ar viola cineva? Nu eşti destul de nechibzuită ca să ajungi să fii violată.

— Pe cuvânt, scumpo. Chiar trebuie să renunţi la asta. N-are nicio legătură cu nechibzuinţa când o fată e violată.

— Nu, zău? Atunci de ce niciuna dintre prietenele tale nu a fost violată? De ce sunt continuu raportate prin ziare cazuri de fete violate în cele mai suspecte locuri din oraş, la cele mai ciudate ore? Dacă umbli cu grijă, nu eşti violată.

Hanne Wilhelmsen n-avea chef de ceartă, deşi îngustimea de vederi a partenerei sale o irita. Cecilie ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se certe. Hotărât lucru, nu voia s-o stârnească. În loc de asta, se aplecă, trasând cu limba cercuri umede în jurul areolei lui Cecilie, meticulos, cât să nu atingă sfârcul. Se opri brusc.

— Serios, insistă ea, ce-ai face? Cum te-ai simţi?

Cealaltă femeie se ridică în capul oaselor, încet, sprijinindu-se în braţe. Se întoarse pe jumătate spre ea. O lumină verde de la ecranul de afişaj al giganticului sistem stereo îi făcea trăsăturile eterice.

— Acum arăţi precum cea mai frumoasă stafie din lume, zise Hanne cu duioşie, râzând. Absolut cea mai frumoasă

stafie din lume.

Îi luă o şuviţă din părul ei lung, blond-pal, petrecându-şi-o de câteva ori în jurul degetului.

— Te rog, o întrebă ea încă o dată, nu poţi să spui ce ai face?

În sfârşit, Cecilie îşi dădu seama că vorbea serios.Îşiîndreptă spatele, o idee, de parcă asta ar fi ajutat-o să gândească mai bine. Apoi spuse, tare şi clar, cu foarte mare seriozitate:

— L-aş ucide pe individ.

Se opri scurt, cugetând încă vreo zece secunde.

— Mda, mai mult ca sigur l-aş ucide.

Era exact răspunsul pe care-l aştepta Hanne. Se ridică şi ea, sărutând-o afectuos pe partenera ei.

— Răspuns corect, zâmbi ea. Acum, trebuie să dormim.

Vineri, 4 iunie

Finn Håverstad rareori se aventura în capătul estic al oraşului. Cabinetul lui stomatologic era situat într-o vilă din cartierul Frogner: enormă, veche şi cu mari costuri de întreţinere, încât nimeni nu-şi putuse permite să locuiască acolo. Parterul găzduia o firmă de arhitecţi, una dintre puţinele care reuşiseră să supravieţuiască lungii crize financiare în profesie. La primul etaj, trei dentişti aveau cabinetele în nişte încăperi luminoase, atrăgătoare, inundate de soare şi de aer proaspăt.

Reşedinţa lui se afla în Volvat. Situată central, dar în acelaşi timp rural, pe un teren măsurând cam jumătate de acru. Deşi meseria de stomatolog fusese extrem de profitabilă în ultimii cincisprezece ani, începuse cu norocul de a primi un avans din moştenirea sa, care îi înlesnise cumpărarea proprietăţii, în 1978. Fiica lui adorase casa. El putea merge pe jos până la locul de muncă, în douăzeci de minute – ceea ce, totuşi, nu făcea niciodată.

Mirosea diferit în partea cealaltă a oraşului. Nu chiar mai murdar, probabil nici mai sărăcăcios, dar... era un miros mai puternic. Gazele de eşapament împânzeau mai dens aerul şi oraşul avea un iz mai pătrunzător, de parcă se omisese să se pună deodorant tocmai în locul acesta. Mai mult, nivelul de zgomot de aici era mult mai ridicat. El nu se simţea bine.

Era tipic norvegian să plasezi cartierul general al poliţiei în cea mai deplorabilă zonă a oraşului. Statul probabil achiziţionase locul pe mai nimic. Posibilităţile de parcare erau, de asemenea, groaznice. El îşi conduse BMW-ul cu

băgare de seamă într-un spaţiu liber de la picioarele lungii pante care urca spre clădirea propriu-zisă. Trebuise să aştepte zece minute înainte să găsească un loc de parcare. Un tânăr într-un Amazon vechi ieşi repede, agresiv, dintr-o deschidere, râcâind colţul zidului când cârmi să iasă dintr-o clădire de garaje. O bucată de zid foarte zgâriată, în galben şi negru, indica faptul că nu era prima oară când băiatul făcea aşa. Acordând atenţia necesară pericolului, dentistul îşi strecură maşina în locul lui şi o lăsă acolo, cu inima îndoită, când văzu că deja întârziase un sfert de oră peste ora stabilită.

Ea nu făcu nicio aluzie la faptul că Finn întârziase optsprezece minute. În general, păru veselă şi îndatoritoare, ba chiar prietenoasă. El începu să se simtă extrem de nesigur.

— N-o să dureze mult, zise ea, liniştitor. Cafea? Sau poate ceai?

Hanne Wilhelmsen aduse cafea pentru amândoi şi aprinse o ţigară pentru ea, după ce el o încredinţă că nu-l deranja câtuşi de puţin.

Pentru o înspăimântător de lungă perioadă de timp, ea rămase aşezată, suflând fumul ţigării în încăpere, urmărindu-l din priviri şi păstrând tăcerea. El se foia fără astâmpăr în scaun, în parte pentru că-l găsea inconfortabil. În cele din urmă, nu mai putu suporta tăcerea.

— Doriţi ceva anume de la mine? întrebă el, surprins să descopere cât de docil suna.

Poliţista se uită brusc la el, de parcă nu-şi dăduse seama până în clipa aceea că era de faţă.

— Oh, da, zise ea, aproape degajat, vreau ceva anume de la dumneavoastră. Mai întâi...

Uitându-se la el cu o expresie întrebătoare, îşi stinse ţigara şi, evident găsind răspunsul pe care-l căutase când el gesticulă cu un braţ, imediat îşi aprinse o alta.

— Chiar ar trebui să mă las, zise ea, cu ton de confidenţă. Am un şef aici care a fumat aşa treizeci de ani.

Dacă l-aţi auzi cum tuşeşte! Ssât!

Rămase nemişcată, cu capul înclinat. De departe, din capătul culoarului, puteau auzi un straşnic acces de tuse.

— I-auziţi! zise ea, triumfător. Chestia asta e într-adevăr periculoasă!

Uitându-se dezaprobator la jumătatea ei de pachet, alunecă într-un soi de reverie.

— Aşadar, suntem doi, zise ea brusc, atât de tare încât el tresări puternic.

Observând că începuse să năduşească, el îşi şterse buza de sus cât putu mai discret, cu degetul arătător.

— Mai întâi, formalităţile, zise ea cu nepăsare, bătând la maşină numele, adresa şi data naşterii la fel de repede cum i le dicta el. Apoi, trebuie să vă avertizez despre următoarele aspecte: trebuie să-i spuneţi poliţiei adevărul; declaraţia falsă se pedepseşte prin lege; sunteţi, de fapt, un martor...

Îi zâmbi şi privirile li se întâlniră din nou.

— ...şi nu acuzatul într-un caz de infracţiune. Acuzaţii pot minţi cât vor! Destul de nedrept, nu credeţi?

Capul lui mare se mişcă în sus şi-n jos. În momentul acela, ar fi fost de acord cu absolut tot ce spunea femeia aceasta. Era mai înfricoşătoare decât arăta. Prima oară când o întâlnise, lunea trecută, observase în trecere că era atrăgătoare. Înaltă şi zveltă, dar cu şolduri generoase şi sâni plini. Acum i se părea mai degrabă o amazoană.Îşi trecu degetul pe sub nas încă o dată, fără prea mare efect. Scoţând din buzunar o batistă proaspăt călcată, îşi şterse tâmplele.

— Vă e foarte cald? Îmi cer scuze. Clădirea e complet nepotrivită pentru temperaturile pe care le suportăm acum.

Nu făcu nicio mişcare ca să deschidă fereastra.

— În orice caz, zise ea, în schimb, nu este nevoie să depuneţi mărturie. Puteţi refuza. Dar presupun că nu veţi face asta, nu?

El clătină din cap atât de vehement, încât avu senzaţia că împroaşcă în jur cu broboanele de sudoare.

— Asta e bine, zise ea. Avem un început.

Pentru o întreagă jumătate de oră, inspectorul îi puse întrebări complet benigne. Când sosise la apartamentul fiicei lui, duminica trecută. Unde se afla aceasta la momentul respectiv, cu precizie. Dacă avea vreo haină pe ea. Dacă existaseră obiecte pe care se poate ca el să le fi aruncat la gunoi. Dacă observase ceva neobişnuit, în afară de starea fiicei lui – mirosuri, sunete sau orice de această natură. Despre cum se simţea fiica lui acum, ce reacţii avusese în zilele care urmaseră. Cum se simţea el însuşi.

Cu toate că îl durea foarte tare să vorbească despre întâmplare, el începu să se simtă uşurat. Umerii i se mai coborâră puţin, iar încăperea i se păru mai puţin inconfortabilă. Ba chiar bău din cafea, când ea făcu o pauză în interogatoriu ca să transcrie totul la maşina de scris de pe biroul ei, străveche precum o minge de golf suvenir.

— Nu e tocmai de ultimă generaţie, asta de aici, zise ea, într-o doară.

Fără să se oprească şi fără să se uite la el, ea îi spuse că îşi aştepta rândul să primească şi ea un calculator. Probabil săptămâna următoare. Poate într-o lună.

Douăzeci de minute mai târziu, terminase de scris şi îşi aprindea încă o ţigară.

— Ce aţi făcut la apartamentul Kristinei, ieri?

A fost de neînţeles cum întrebarea l-a luat complet pe nepregătite. Ştiuse, bineînţeles, că avea să vină şi aceasta.Într-o clipă, se gândi la consecinţe dacă ar fi minţit. Însă cei cincizeci de ani de viaţă petrecuţi în rândurile societăţii ce respecta conştiincios legea triumfară.

— Voiam să fac nişte cercetări proprii, recunoscu el.

Poftim. Acum o spusese. Nu minţise. Se simţi bine.

Văzu că ea îşi dăduse seama că el stătuse la îndoială

dacă să născocească sau nu o poveste plauzibilă.

— Adică vă jucaţi de-a detectivul particular?

Nu fusese sarcasm. De fapt, la ea se petrecuse o schimbare de atitudine. Expresia feţei sale se îmblânzise, îşi întoarse scaunul ca să-l privească în faţă şi îi susţinu privirea câteva momente bune, pentru prima oară de când intrase în biroul ei.

— Ascultaţi, domnule Håverstad. Nu ştiu ce e în sufletul dumneavoastră, bineînţeles. Dar îmi pot închipui. Într-o oarecare măsură, cel puţin. Am avut de-a face cu patruzeci şi două de cazuri de viol. Nimeni nu se poate obişnui cu aşa ceva. Niciunul nu seamănă cu altul. Cu o singură excepţie – sunt, toate, la fel de înspăimântătoare. Atât pentru victime, cât şi pentru cei care le iubesc. Am văzut asta de multe ori.

Acum se ridică în picioare şi deschise fereastra. Puse o scrumieră urâtă, maro, în deschizătură ca s-o împiedice să se închidă singură.

— Adesea şi eu... Credeţi-mă!... Adesea m-am gândit care ar fi reacţia mea dacă tocmai...

Îşi luă seama.

— ...dacă una dintre cele mai apropiate şi mai dragi prietene ar fi expusă la ceva de acest gen. Nu poate fi decât o speculaţie, bineînţeles, căci sunt într-adevăr în norocoasa situaţie de a nu fi trecut niciodată prin aşa ceva.

Mâna ei subţire se strânsese în pumn, lovind de trei ori în birou.

— Dar cred că aş da pe-afară de gânduri de răzbunare. Mai întâi, aş face, într-adevăr, un efort de a arăta bunătate şi consideraţie. Mare parte din disperare poate fi canalizată în a dărui altora grijă şi sprijin. Nu trebuie să-mi spuneţi mie, totuşi, că n-aţi reuşit. Ştiu şi asta. Victimele violurilor sunt foarte închise în ele. Şi e uşor să fii mistuit de gânduri de răzbunare. Răzbunare...

Încrucişându-şi braţele la piept, ea-şi aţinti privirea într-un punct îndepărtat, dincolo de capul lui.

— Cred că ne subestimăm nevoia de răzbunare. Ar trebui să-i auziţi pe avocaţi! Dacă faceţi o cât de mică aluzie la răzbunare ca un aspect al pedepsei, ies la rampă cu predici din istoria dreptului, demonstrând că am părăsit metoda asta de multe secole. Răzbunarea nu este socotită îndeajuns de onorabilă, aici, în Nord. E degradantă, e vrednică de dispreţuit şi, probabil, mai mult ca orice...

Muşcându-şi buza, căută cuvântul.

— ...primitivă! O considerăm primitivă! O definiţie foarte incorectă, dacă mă întrebaţi pe mine. Nevoia de răzbunare e adânc înrădăcinată în noi. Frustrarea pe care o simt oamenii când vinovaţii de delicte sexuale primesc şase luni de închisoare nu poate fi temperată de fraze avocăţeşti despre prevenirea universală şi de consideraţii despre reabilitare. Oamenii vor răzbunare! Cineva care s-a purtat infernal ar trebui să treacă el însuşi prin clipe infernale. Şi atâta tot.

Finn Håverstad avea o oarecare bănuială încotro bătea această ciudată poliţistă. Se simţea încă răvăşit de nesiguranţă, dar exista ceva în loialitatea ei, în ochii ei, în gesturile pe care le schiţa cu întregul ei corp ca să-şi sublinieze opiniile, care-l făcea să simtă că această femeie nu avea să-i facă niciodată vreo nedreptate. Asta era metoda ei de a-l preveni împotriva direcţiei pe care el se angajase deja. Un avertisment, foarte clar, însă unul bine intenţionat şi plin de înţelegere.

— Dar ştiţi, domnule Håverstad, că nu aşa lucrăm noi. Nu este ceea ce urmărim, să vedem oamenii că-şi rezolvă cazurile singuri, răzbunându-se în puterea nopţii, spre satisfacţia secretă a publicului. Aşa se întâmplă numai în filme. Şi probabil în America.

Se auzi o bătaie în uşă. Un individ cu înfăţişare neobişnuită o deschise larg, fără a aştepta vreun răspuns. De cel puţin de un metru nouăzeci înălţime, avea capul proaspăt ras, o barbă roşcată, neîngrijită, şi o cruce întoarsă în lobul urechii.

— Oh, scuzaţi-mă, izbucni el la vederea lui Håverstad, fără să pară şi sincer.

Se uită la inspectoare.

— Bere, vineri, la patru, vii?

— Dacă mi se îngăduie ca pentru mine să nu fie bere vineri, ci Munkholm[3] vineri, atunci e-n regulă.

— Rămâne la patru, atunci, răspunse uriaşul, trântind uşa în urma lui.

— El e poliţist, îl asigură ea, pe ton de scuză. Un detectiv sub acoperire. Uneori arată un pic mai ciudat.

Atmosfera se schimbase. Predica se terminase. Ea puse cele două foi bătute la maşină dinaintea lui, ca să le citească. Termină repede. Nu pomeneau nimic despre subiectul de care vorbiseră – de care vorbise ea – în ultima jumătate de oră. Inspectorul îi arătă cu degetul la baza celei de-a doua pagini, unde el semnă.

— Şi aici, adăugă ea, indicând marginea primei pagini.

Era evident că putea pleca. Se ridică în picioare, dar ea făcu semn de refuz spre mâna lui întinsă ca să i-o strângă de la revedere.

— O să vin cu dumneavoastră.

Încuind biroul în urma ei, merse pe lângă el, străbătând un hol cu uşi albastre şi cu parchet. Oamenii treceau grăbiţi pe culoar, în sus şi-n jos, niciunul îmbrăcat în uniformă. Amândoi se opriră la scările ce duceau spre ieşire. Acum ea fu de acord să-şi strângă mâinile.

— Urmaţi-mi sfatul, domnule Håverstad. Nu vă băgaţi nasul în ceva ce s-ar putea să nu fiţi în stare să mirosiţi. Ocupaţi-vă cu altceva. Duceţi-vă fiica într-o vacanţă. Duceţi-vă într-o excursie la munte. Călătoriţi în sud. Unde vreţi. Dar lăsaţi-ne să ne vedem de treaba noastră. Singuri.

El mormăi câteva cuvinte de la revedere, înainte de a coborî scările. Hanne Wilhelmsen îl urmări cu privirea până când el se apropie de masivele uşi metalice care ţineau temperatura insuportabilă înăuntru. Ea făcu vreo

[3] Marcă de bere norvegiană fără alcool. (N.t.).

câţiva paşi spre ferestrele care dădeau spre vest, ajungând la ele exact în aceeaşi clipă în care el apăru în câmpul vizual, dedesubt. Silueta lui, târşâindu-şi picioarele şi mergând legănat, îl făcea să pară bătrân. Se opri în loc pentru o clipă, îndreptându-şi spatele, apoi se făcu nevăzut pe scări în jos, către parcarea de la subsol.

Hanne Wilhelmsen simţea nespusă milă pentru el.

*

Kristine Håverstad, în mod normal, ar fi fost foarte mulţumită să fie acasă, singură. Acum era incapabilă să se bucure de ceva. Când tatăl ei se trezise, ea nu dormea, dar rămăsese în pat până când auzise uşa trântindu-se în urma lui, pe la şapte şi jumătate. După aceea, consumase toată apa caldă. Mai întâi, făcuse duş, douăzeci de minute, frecându-şi pielea până ce i se făcuse roşie şi dureroasă, după care stătuse multă vreme în cada plină de apă fierbinte şi spumă. Asta devenise o rutină pentru ea, practic un ritual, în fiecare dimineaţă.

Acum, îmbrăcată într-un trening vechi şi o pereche de papuci de piele de focă foarte tociţi, căuta prin colecţia ei de CD-uri. Când plecase de acasă, în urmă cu doi ani, şi le luase cu ea numai pe cele mai recente şi favoritele ei. Grămada celor lăsate acasă era destul de mare. Luă un CD vechi al celor de la a-ha, *Hunting HighandLow*[4]. Titlul era nimerit. Simţea că şi ea căuta ceva şi nu ştia unde să-l găsească. Nici măcar n-avea idee ce anume căuta. Când dădu să deschidă carcasa, o scăpă pe jos. Una dintre balamale se rupsese şi înjură încetişor când cele două părţi se desprinseră şi nu mai putură fi potrivite la loc. Supărată, încercă s-o repare, deşi ştia că era imposibil, nefăcând decât să rupă şi cealaltă balama. Înfuriată, aruncă ambele bucăţi pe podea şi izbucni în plâns. La naiba cu producătorii de CD-uri! Plânse o jumătate de oră.

[4] Căutând în sus și-n jos. (N.t.).

Morten Harket nu se rupsese în două. Aplecat în faţă, cu braţe groase, musculoase, el se uita într-un loc în dreapta ei, cu o privire inscrutabilă, în alb-negru. Kristine Håverstad studiase medicina patru ani. Ştia anatomie. Scoase fotografia copertei din carcasa ruptă din faţa ei. Muşchi din aceştia nu se vedeau la oamenii obişnuiţi. Era nevoie de exerciţii fizice, multă pregătire. Îşi pipăi braţele subţiri. Tricepşii erau acolo, bineînţeles, dar nu vizibili, însă la Morten Harket se vedeau. Partea de dedesubt a braţului său, sub umăr, ieşea în afară, puternic şi distinctă. Privi îndelung.

Bărbatul fusese foarte în formă. Tricepşii lui fuseseră remarcabili. Când încercă să se gândească la noaptea aceea de groază, îi fu imposibil să înţeleagă când anume observase asta. Probabil că nu observase. Probabil simţise pur şi simplu. Dar era sută la sută sigură. Violatorul ei avusese tricepşi proeminenţi.

Un detaliu. Nu ştia ce să facă mai departe cu el.

Deodată, dinspre hol se auziră zgomote, iar ea tresări de parcă fusese prinsă cu mâţa-n sac, comiţând o crimă de care nu-şi dăduse seama. Cu adrenalina pompându-i prin vene, adună bucăţile rupte de plastic iute ca fulgerul, încercând să le ascundă în enorma grămadă de discuri nerupte dinaintea ei. Atunci începu să plângă din nou.

Totul o îngrozea în momentul de faţă. Dimineaţa asta, o pasăre micuţă zburase către uriaşa fereastră panoramică din sufragerie, în timp ce ea stătea la masă, căznindu-se să înghită nişte mâncare. Zgomotul o făcuse să sară cât colo. Ştia precis ce anume se întâmplase; era chiar obişnuit pentru bietele păsări să se izbească de fereastră. Teoretic, nu păţeau niciodată nimic. Din când în când, rămâneau late, vreo jumătate de oră sau cam aşa, până ce se ridicau anevoie pe picioare, băteau uşurel din aripi de vreo câteva ori, după care îşi luau zborul, ameţite. De data asta, când ieşi afară ca să ridice mica pasăre, căutând în mod repetat să-i simtă bătând inima micuţă, fu cuprinsă de deznădejde.

În cele din urmă, pasărea murise. Probabil de spaimă, fiindcă o ridicase ea de jos. Se simţi vinovată şi ruşinată.

Tatăl ei se aplecă spre ea. O ajută să se ridice în picioare, iar ea se clătină, de parcă era fizic incapabilă să-şi menţină trupul subţire în poziţie verticală. El nu-şi aducea aminte să fi fost atât de slabă şi fu surprins când o apucă de încheieturile subţiri, ca s-o ţină sa nu cadă. O conduse cu grijă până la canapea, unde ea îngădui să fie aşezată pe pernele moi, fără să protesteze. El se aşeză lângă ea, lăsând un spaţiu îngust între ei doi. Apoi se răzgândi, dându-se mai aproape, dar se opri scurt când ea încercă să se tragă înapoi. Îngrijorat, el o prinse de mână, iar ea îl lăsă să i-o ţină.

Nu era alt contact fizic între ei. Kristine se bucura de asta. Nu reuşise să-şi revină, deşi voia cu adevărat s-o facă. Voia, cel puţin, să spună ceva, să spună orice.

— Îmi pare atât de rău, tată. Atât de rău.

În realitate, el n-a auzit ce-a spus ea. Vorbise prea încet şi, în plus, plângea atât de sfâşietor, că jumătate din cuvintele ei nu fuseseră articulate cum trebuie. Dar celpuţin vorbise. Pe moment, el nu ştiu dacă trebuia să zică şi el ceva, drept răspuns. Oare avea să-i considere tăcerea ca semn de neajutorare? Sau era cel mai potrivit aşa, să nu zică nimic, doar să asculte? Ca un compromis, tuşi.

Evident, fusese cel mai potrivit lucru. Ea se aplecă spre el, încet, aproape şovăielnic, dar în cele din urmă faţa ei ajunse pe umărul lui. Şi acolo rămase. El încremeni ca un stâlp de sare, cu un braţ în jurul ei şi cu mâna cealaltă într-a ei. Nu stătea comod, dar nu-şi mişcă niciun muşchi timp de o jumătate de oră. Atunci, în momentul şi-n locul acela, el înţelese că decizia pe care o luase când o găsise pe fiica lui pe podea, cu mai puţin de o săptămână în urmă, devastată şi distrusă, o decizie de care se îndoise nu mai departe de azi-dimineaţă, în vizita sa la poliţie, fusese totuşi corectă.

*

— Poţi să înţelegi ceva din toate astea?

De când cu atât de multe cazuri grave, nimeni nu mai avea monopol pe aşa-numita sală de operaţii. Nu era cine ştie ce, de fapt, totuşi era o cameră, la fel de bună ca oricare alta.

Erik Henriksen era năduşit şi mai roşu la faţă decât de obicei, ceea ce îl făcea să semene cu un semafor ambulant.Înclipa aceea, era aşezat. Pe o masă de lucru cu tăblia înclinată, din faţa lui, zăcea o mare de rapoarte. Reprezentau înştiinţările cetăţenilor în cazul Kristine Håverstad.

Ofiţerul îşi ridică ochii spre Hanne Wilhelmsen.

— Sunt o mulţime de trăsnăi aici. Râse: Ia ascultă! „Schiţa seamănă izbitor cu Arne Høgtveit, judecătorul curţii municipale. Salutări de la Ulf din Nordland.”

Hanne Wilhelmsen zâmbi larg. Ulf din Nordland era un criminal notoriu, care stătuse în puşcărie mai mult decât în libertate. Judecătorul Høgtveit se îngrijise probabil de cea mai recentă dintre detenţiile lui.

— De fapt, nu e foarte idioată sugestia. Chiar aduce un pic cu el, zise ea, mototolind raportul şi aruncând ghemotocul, ca la baschet, spre coşul de gunoi de lângă uşă, marcă.

— Sau asta, continuă Erik Henriksen. „Vinovatul trebuie să fie fiul meu. El e posedat de spirite rele încă din 1991. I-a închis uşa Domnului.”

— Nici asta nu e prea idioată, ştii, zise Hanne Wilhelmsen. Ai făcut nişte cercetări?

— Da. Omul e preot în Drammen. Mama lui a fost pacientă a spitalului de psihiatrie Lier, din 1991.

Acum ea râse tare.

— Toate sunt aşa?

Trecu cu privirea peste rapoartele întinse pe tot biroul,

aparent haotic, dar puse probabil după un oarecare sistem.

— Ăsta...

Henriksen puse mâna peste teancul din marginea stângă.

— ...e pur şi simplu maculatură cu aiureli.

Din nefericire, era teancul cel mai gros.

— Ăsta...

Bătu cu pumnul în teancul apropiat, care era mai mic.

— ...e de la avocaţi, judecători şi ofiţeri de poliţie.

Apoi îşi plimbă degetul peste masă.

— Aici sunt violatorii dinainte, aici sunt cei obişnuiţi, bărbaţii pe care nu-i cunoaştem, aici sunt cei care evident sunt prea bătrâni, iar aici...

Ridică un teanc mic, cu doar patru sau cinci foi.

— ...acestea sunt femei.

— Femei? Hanne chicoti. Am primit înştiinţări despre femei?

— Da. Să le arunc?

— Poţi s-o faci în deplină siguranţă. De dragul formalităţii, păstrează teancul avocaţilor şi al poliţiştilor, poate şi pe cel cu năzbâtii. Dar nu-ţi pierde vremea cu ele. Deocamdată. Concentrează-te asupra devianţilor sexuali şi asupra bărbaţilor obişnuiţi, fără cazier. Dacă înştiinţările au fost trimise de oameni care par rezonabil de serioşi, cel puţin. Câte mai rămân, atunci?

El numără rapid.

— Douăzeci şi şapte de suspecţi.

— Care n-au comis probabil fapta.

Hanne Wilhelmsen oftă.

— Dar cheamă-i aici. Cât mai repede cu putinţă. Anunţă-mă dacă vreunul pare mai interesant. Funcţionează telefonul?

Luat prin surprindere, el răspunse că aşa credea. Ridică receptorul şi îl ţinu o secundă, de probă, la ureche.

— Are ton, oricum. Te aşteptai să nu funcţioneze?

— Întotdeauna e o problemă cu echipamentul, aici.

Numai rebuturi pe care nu le vrea nimeni altcineva.

Scoţând o bucăţică de hârtie din blugii ei strâmţi, formă un număr din Oslo.

— Cu tehnicianul principal Bente Reistadvik, vă rog, ceru ea.

Nu după mult timp, tehnicianul veni la telefon.

— Aici Wilhelmsen, Omucideri, Poliţia din Oslo. Am vreo două cazuri la voi. Mai întâi...

Aruncă din nou un ochi pe biletul ei.

— Cazul numărul 93-03541. Agresiune sexuală asupra Kristinei Hårvestad. Am cerut expertiză ADN şi v-am trimis, de asemenea, nişte fire de ţesătură, fire de păr şi diverse fragmente.

Se lăsă tăcerea, o vreme, timp în care inspectoarea de poliţie se uită în gol, fără să ia nicio notiţă.

— Nu, înţeleg. Când va fi gata, cu aproximaţie?... Atât de târziu?

Oftând, se răsuci pe călcâie, sprijinindu-şi fundul de marginea mesei.

— Dar despre masacrele noastre de sâmbătă? Aveţi ceva pentru mine în legătură cu ele?

Zece secunde mai târziu, se uita la poliţistul roşcat cu o expresie surprinsă.

— Adevărat? Bine.

O pauză.

— Exact.

O pauză mai lungă. Se întoarse din nou, evident căutând ceva pe care să scrie şi primind hârtie şi pix de la colegul ei. Trăgând cablul telefonului după ea, se aşează de cealaltă parte a celor două birouri unite.

— Interesant. Când pot avea raportul scris?

O altă pauză.

— Bună treabă. Mulţumesc foarte mult!

Receptorul fu izbit în furcă. Hanne Wilhelmsen continuă să facă însemnări pentru încă un minut şi jumătate. Se uită câteva clipe la ceea ce scrisese, fără să scoată un cuvânt.

Apoi, împăturind hârtia de două ori, se ridică în picioare, vârî biletul în buzunarul de la spate şi părăsi camera fără să-şi ia la revedere.

Erik Henriksen se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se cumva trădat.

*

Bronzul lui auriu era la fel de nefiresc ca şi tonusul muscular. Cel dintâi era rezultatul şedinţelor de solar, destul de lungi cât să provoace cancer de piele multor altora. Muşchii umflaţi fuseseră ajutaţi de substanţe artificiale, mai exact diverse tipuri de testosteron, în principal steroizi anabolizanţi.

Era îndrăgostit de înfăţişarea lui. Era un bărbat adevărat. Întotdeauna îşi dorise să arate astfel, mai ales după ce trecuse prin pubertate ca un băiat slăbănog, cu ochii saşii, ciuca bătăii celorlalţi băieţi. Mama lui nu fusese în stare să-l apere. Cu răsuflarea duhnind a mentă şi alcool, ea încerca, deprimată, să-l împace când venea acasă cu ochii vineţi, genunchii juliţi şi buzele sparte. Cu toate acestea, rămânea ascunsă după perdele, decât să intervină când derbedeii din cartier îi provocau, atât pe ea cât şi pe fiul ei, punând la cale bătăile foarte aproape de imobilul de apartamente în care locuiau. El îşi dăduse seama de asta, pentru că atunci când la început striga după ajutor spre perdelele de la bucătărie de la parter, vedea mişcare, când ea se retrăgea de la fereastră. Întotdeauna se retrăgea. Ceea ce ea nu ştia era că bătăile erau provocate mai mult de ea decât de înfăţişarea lui pirpirie.

Băieţii de pe stradă aveau mame de treabă. Genul de femei vesele, isteţe, care ofereau felii de pâine cu lapte, unele dintre ele lucrând, dar niciuna cu normă întreagă. Ceilalţi aveau fraţi sau surori mai mici, sâcâitori, dar drăguţi şi, mai ales, taţi. Nu toţi locuiau acolo; la începutul

anilor ’70, moda divorţurilor ajunsese chiar şi în orăşelul în care crescuse el. Dar taţii continuau să apară, în maşini, sâmbetele dimineaţa, cu mânecile suflecate, zâmbete radioase şi undiţe în remorcile maşinilor. Toţi, mai puţin al lui.

Băieţii o porecleau pe maică-sa Alkie-Guri[5]. Când era el mic, foarte mic, i se părea că mama lui avea un nume adorabil: Guri. După ce a apărut Alkie-Guri, l-a urât. Din ziua aceea, n-a mai putut suferi femeile cu numele ăsta. N-a mai putut suferi femeile, în orice caz.

A supravieţuit pubertăţii, cu greu, iar agresiunile gratuite ale celorlalţi s-au rărit. Avea şaptesprezece ani şi crescuse optsprezece centimetri în optsprezece luni. Nu a suferit de acnee, iar umerii i s-au lărgit. Strabismul i-a fost reparat printr-o operaţie, după care a fost obligat să umble cu un umilitor petic pe ochi vreo şase luni, ceea ce nu l-a ajutat deloc să crească în popularitate. Părul lui era blond, iar mama lui îi spunea că era frumos. Pentru nimic în lume nu putea pricepe de ce Aksel, de pildă, avea o iubită, în schimb la el nu se uita nicio fată. Aksel era colegul lui ochelarist, uşor supraponderal, care, peste toate, era şi cu un cap mai scund decât el.

Nu se purtau făţiş foarte urât cu el, dar îl evitau şi, din când în când, aruncau comentarii sarcastice în direcţia lui. În special fetele.

Când băiatul a ajuns în ultimul an de liceu, Alkie-Gurişi-a pierdut minţile complet. A fost internată într-un spital de psihiatrie. O vizitase o singură dată, imediat după ce-o închiseseră. O găsise întinsă în pat, împodobită cu ghirlande de tuburi şi tubuleţe, cu capul în nori. El nu ştiuse ce ar fi trebuit să facă ori să zică. Când stătea acolo, în tăcere, ascultându-i delirurile, pătura alunecase pe jumătate de pe trupul ei. Cămaşa de noapte îi era descheiată în faţă şi un sân, un săculeţ gol de piele slabă,

[5] Alkie e diminutiv de la alcoolic, bețivan, iar Guri, în vechea limbă scandinavă, însemna „zei frumoși”. (N.t.).

cu un sfârc întunecat, aproape negru, se strâmbase la el, ca un ochi holbat, acuzator. Atunci plecase. Şi din ziua aceea n-o mai văzuse niciodată pe mama lui. În ziua aceea se hotărâse ce avea să devină. Nimeni nu avea să-l mai poată chinui vreodată.

Acum stătea în faţa monitorului unui calculator, chibzuind profund. Alegerea nu era fără dificultăţi. Trebuia să se rezume strict la cele care erau absolut sigure. Cele care nu aveau pe nimeni. Cele cărora nimeni nu avea să le ducă dorul. Din timp în timp, se ridica şi făcea câţiva paşi până la un fişet, scoţând dosare şi uitându-se încă o dată la mica fotografie de paşaport prinsă cu o agrafă în capul primei pagini. Fotografiile de paşaport întotdeauna minţeau, ştia asta din nefericita lui experienţă. Totuşi, îi puteau da o idee.

În cele din urmă, fu mulţumit. Simţi cum îl năpădeşte surescitarea, un val brusc, la fel ca atunci când îşi măsura muşchii şi îşi dădea seama că se putea aştepta la o creştere de cel puţin un centimetru în grosimea braţului, comparativ cu ultima măsurătoare.

Era un aranjament ingenios. Şi cel mai ingenios lucru dintre toate era că îi păcălea pe ceilalţi. Îi păcălea şi îi chinuia. Ştia exact cum stăteau lucrurile cu ei, idioţii de la departamentul de investigare a crimelor de la cartierul general al poliţiei. Erau absolut zăpăciţi de aceste masacre de sâmbătă noaptea. Ştia chiar şi cum le numeau: masacrele de sâmbătă noaptea. Zâmbi. Nu avuseseră minte nici cât să descifreze indiciile pe care le lăsase. Nişte cretini, toţi.

Era încântat.

*

— Spune-mi, pe unde-ai umblat zilele astea? întrebă Hanne Wilhelmsen, prăbuşindu-se în scaunul vizitatorului din biroul lui Håkon Sand.

El se lupta cu un gogoloi de tutun de mestecat care lăsa cam prea multă zeamă, iar buza lui de sus se chircise într-o formă ciudată, convexă, ca protecţie împotriva gustului fără îndoială amar.

— Abia de te-am văzut, ştii!

— Tribunal, mormăi el, străduindu-se să-şi împingă cu limba tutunul de mestecat înapoi.

Silit să se dea bătut, îşi vârî degetul pe sub buză şi scoase gogoloiul. Scutură degetul peste marginea coşului de gunoi şi-l şterse de pantaloni.

— Porcule, murmură Hanne Wilhelmsen.

— Am foarte multe pe cap în clipa asta, înţelegi, zise el, ignorându-i comentariul. În primul rând, sunt la tribunal cam în fiecare zi. În al doilea rând, trebuie să mă ocup şi de celelalte cazuri, mult prea des, de vreme ce oamenii îşi iau excesiv de multe zile libere pe motiv de boală. Sunt copleşit.

Făcu semn către unul dintre obişnuitele teancuri de dosare verzi care poluau existenţa tuturor, în perioada aceea.

— N-am avut nicio clipă răgaz ca să mă uit încă prin ele! Nici măcar o privire!

Aplecându-se, Hanne Wilhelmsen deschise un dosar pe care îl adusese cu ea, aşezându-l pe birou, în faţa lui. Apoi îşi trase scaunul lângă al lui, ca să stea prieteneşte, ca doi colegi de bancă din clasa întâi citind din acelaşi abecedar.

— Aici o să vezi măcar ceva demn de atenţie. Masacrele de sâmbătă noaptea. Tocmai am vorbit cu legiştii. N-au terminat încă, dar rezultatele preliminare sunt interesante. Uită-te la asta.

Scoase o filă de carton cu fotografii ataşate, câte două pe fiecare parte. Erau trei astfel de planşe, şase fotografii în total. Mici săgeţi albe marcau două sau trei locuri, pe fiecare dintre fotografii, luate din diferite unghiuri. Era greu să ţii dosarul deschis, copertele dure şi inflexibile făcându-l să se închidă tot timpul. Ridicându-l, ea rupse

paginile. Asta rezolvă problema.

— Astea sunt de la primul. Şopronul de la Tøzen. Am cerut trei eşantioane, luate din locuri diferite.

Unde voia să ajungă cu asta? se întrebă Håkon Sand, dar nu zise nimic.

— S-a dovedit o idee bună, comentă Hanne Wilhelmsen, citindu-i gândurile.

— Pentru că, aici...

Arătă spre prima fotografie, unde erau doar două săgeţi.

— Aici, a fost sânge omenesc. De la o femeie. Am cerut analize complete, dar o să mai dureze.

— Însă aici... continuă ea, arătând spre cea de-a doua săgeată, apoi întorcând pagina următoare şi arătând către o altă săgeată, pe o fotografie conţinând trei mici indicatoare.

— Aici avem ceva diferit, înţelegi. Sânge de animal!

— Sânge de animal?

— Da. Probabil de la un porc, dar nu ştim încă exact. O să aflăm curând.

Mostra de sânge omenesc fusese luată aproximativ din mijlocul băii de sânge. Sângele de animal fusese împrăştiat pe margini.

Ea strânse dosarul la loc, dar rămase aşezată lângă el, fără să dea vreun semn c-ar vrea să plece. Nu rostiră niciun cuvânt. Hanne observă că el mirosea bine, o loţiune după ras discretă, pe care ea nu o cunoştea. Nici unul n-avea vreo idee ce ar putea să însemne rezultatele mostrei de sânge.

— Dacă tot sângele ar fi fost de animal, teoria cu gluma proastă ar fi fost considerabil întărită, murmură Hanne după o vreme, mai mult pentru ea, decât pentru Håkon. Dar acum se dovedeşte că nu e doar de animal...

Uitându-se la ceas, sări în picioare.

— Trebuie s-o şterg. Berea de vineri cu prietenii. Weekend plăcut!

— Da, sunt sigur c-o să fie unul bun, bombăni el,

simţindu-se descurajat. Sunt de serviciu de sâmbătă până duminică. O să fie crâncen. Pe vremea asta. Nu-mi mai pot aminti cum e să-ţi fie frig, pe cuvânt.

— Serviciu uşor, atunci, zâmbi ea, îndreptându-se spre uşă.

*

O bere ocazională, vinerea, cu vechea gaşcă de la academia de poliţie, petrecerea de vară şi cina de Crăciun. La atât se rezumau contactele ei cu colegii, de socializare în afara orelor de serviciu. Plăcute şi mai degrabă distante.Îşiparcă motocicleta, stând puţin la îndoială dacă s-o lase expusă în mijlocul cartierului Vaterland, dar se hotărî să facă un test. Pentru siguranţă, folosi ambele lanţuri, petrecându-le pe fiecare printr-o roată şi legându-le de stâlpii metalici la îndemână.

Apoi îşi scoase casca, ciufulindu-şi părul turtit şi urcă scările spre dubiosul loc de întâlnire, localul cu cea maiexcentrică situare din întregul oraş – literalmente sub un pasaj rutier.

Era aproape patru şi jumătate, iar ceilalţi erau în plină desfăşurare, la a doua sau a treia bere de jumătate, judecând după nivelul de zgomot. Fu întâmpinată cu aplauze şi urale asurzitoare. Nu exista nicio altă fată acolo. De fapt, nu mai era nimeni, în afară de cei şapte ofiţeri de poliţie, în tot localul. O chelneriţă micuţă, cu înfăţişare de asiatică, veni fuguţa spre ei dinăuntru.

— O bere pentru prietena mea, zbieră Billy T., monstrul care-l băgase în sperieţi pe Finn Håverstad în dimineaţa aceea.

— Nu, nu, interveni ea şi comandă un Munkholm.

Un minut mai târziu, un Clausthalter poposi în faţa ei. Era evident totuna pentru chelneriţă, deşi cu siguranţă nu şi pentru Hanne. Însă nu protestă.

— La ce lucrezi zilele astea, iubito? întrebă Billy T.,

punându-şi un braţ pe după ea.

— Ar trebui să scapi de barba aia, replică Hanne, trăgându-l de giganticii perciuni roşcaţi pe care el îi dobândise în timp record.

El îşi trase capul înapoi, prefăcându-se jignit.

— Barba mea! Frumoasa mea barbă! Ar trebui să-i vezi pe băieţii mei. Au fost speriaţi de moarte prima oară când m-au văzut cu ea, dar acum vor şi ei câte una, absolut toţi!

Billy T. avea patru fii. În fiecare a doua vineri, el făcea turul oraşului cu maşina, oprindu-se la patru case diferite ca să-şi ia băieţii. Duminică-seara făcea acelaşi traseu, ca să-i lase pe cei patru fii, frânţi de oboseală şi încântaţi, în custodia proiectivă şi controlul celor patru mame ale lor.

— Ei, Billy T., tu care le ştii pe toate, aruncă Hanne, după ce el, insultat de comentariul despre barba lui, îşi luase mâna de pe umerii ei.

— He-he, ce urmăreşti acum? rânji el.

— Nu, nimic. Dar ai idee de unde ai putea face rost de sânge? Cantităţi uriaşe de sânge?

Se lăsă deodată linişte, cu excepţia unui prieten, în mijlocul unei poveşti amuzante, care nu prinsese ce spusese ea. Când îşi dădu seama că restul auziseră şi că erau mai interesaţi de întrebarea Hannei decât de bancul lui, apucă paharul şi îşi bău berea.

— Sânge? Sânge de om? Ce se întâmplă în districtul tău?

— Nu, sânge de animal. De porc, de pildă. Sau orice fel, numai să fie de animal. Unul de aici, din Norvegia, desigur.

— Păi, Hanne. E la mintea cocoşului. La abator, fireşte!

Ei nu-i trecuse prin minte.

— Da, apreciez ideea, bineînţeles, zise ea, răbdătoare. Dar poate oricine să se ducă pur şi simplu să ia oricât sânge vrea? Poţi să cumperi mari cantităţi de sânge de la abator?

— Mi-aduc aminte că mama obişnuia să cumpere sânge când eram eu mic, interveni cel mai sfrijit dintre băieţii poliţişti. Venea acasă cu oroarea de sânge într-un bidon ca

să facă sângerete şi chestii dintr-astea. Şi clătite cu sânge.

Se strâmbă la amintirea dezgustătoare.

— Da, ştiu asta, zise Hanne, încă răbdătoare. Unele abatoare încă mai au sânge de vânzare. Dar nu s-ar mira dacă ar veni cineva să ceară zece litri?

— Lucrezi la masacrele de sâmbătă noaptea? întrebă Billy T., mai atent acum. Ţi s-a spus că e sânge de animal?

— O parte din el, îl informă Hanne, fără să intre în amănunte despre ce voia să zică prin asta.

— Verifică abatoarele de aici, din oraş, apoi, întreabă dacă s-a arătat careva în mod special interesat de sânge cu reducere de preţ pentru cantitate. N-ar trebui să fie prea greu. Nici măcar pentru voi, leneşii de la Omucideri!

Nu mai erau singuri în local. Două femei, de vreo treizeci şi ceva de ani, se aşezară în capătul celălalt al barului. Bineînţeles, sosirea lor nu le scăpă neobservată celor şapte bărbaţi în floarea tinereţii. Vreo doi dintre ei părură deosebit de interesaţi, iar Hanne trase concluzia că ei trebuiau să fie cei doi din gaşca lor care nu aveau iubite, în momentul acela. Aruncă şi ea o ocheadă spre femei, iar inima i se strânse. Erau lesbiene. Nu că ar fi avut vreo înfăţişare caracteristică, tipică. Una dintre ele avea părul lung şi amândouă păreau foarte obişnuite. Hanne Wilhelmsen, totuşi, ca toate lesbienele, poseda radarul intern care o ajuta să determine astfel de lucruri într-o fracţiune de secundă. Când ele se aplecară deodată una spre cealaltă, schimbând discret un sărut, n-a mai fost singura care s-o ştie.

Hanne luă foc. Etalarea afecţiunii în public o scotea din minţi şi o stârnea şi mai mult, dacă era cu putinţă, faptul că picase în capcana de a se aprinde atât de tare.

— Limbiste, şopti unul dintre ofiţerii de poliţie care la început fuseseră cei mai interesaţi de noile venite.

Ceilalţi râseră zgomotos, toţi, mai puţin Billy T. Un altul, un ins vânjos, cu părul blond, pe care Hanne nu-l plăcuse niciodată, dar îl tolerase, dădu să se folosească de prilej ca

să lanseze vreo glumă grosolană, dar Billy T. îl întrerupse.

— Termină, porunci el. Ce fac doamnele alea nu ne priveşte câtuşi de puţin. În plus...

Cu un deget uriaş, împunse în pieptul tovarăşului său blond.

— În plus, glumele alea ale tale sunt întotdeauna groaznice. Ascult-o pe-asta, în schimb.

Treizeci de secunde mai târziu, izbucniră iarăşi în hohote de râs. O nouă rundă de beri sosi la masă, dar pentru Hanne nu se mai punea problema decât să lase să treacă timpul potrivit între episodul nefericit şi propria ieşire din scenă. O jumătate de oră avea să fie de ajuns.

Ridicându-se în picioare, îşi îmbrăcă jacheta de piele, le zâmbi şi le ură distracţie plăcută în aventurile lor de vineri noaptea, pregătindu-se de plecare.

— O secundă, iubito, rânji Billy T., apucând-o de braţ. Dă-mi o îmbrăţişare!

Ea se aplecase spre el, cu oarecare reţinere, când el se opri brusc, uitându-se drept în ochii ei, cu o seriozitate pe care ea nu i-o vedea decât rareori.

— Îmi placi mult, ştii, Hanne, murmură el.

Apoi o îmbrăţişă strâns.

Sâmbătă, 5 iunie

Natura era într-o stare de totală confuzie. Parfumul florilor de cireş înmiresma puternic aerul, ca de Sânziene, de-a lungul tuturor drumurilor, iar bobocii trandafirilor din parcuri începuseră deja să se deschidă. Petalele lalelelor, în mod obişnuit în perioada lor de maximă înflorire, se lăbărţau inestetic, iar florile se treceau în două zile. Insectele zumzăiau de zor în mijlocul acestei revărsări de frivolitate, într-o stare de semibeţie. Cei care sufereau de alergie la polen treceau prin momente grele şi chiar şi cei mai entuziaşti suporteri ai verii aruncau priviri furişe spre cer. Soarele părea să-şi ia cu greu câteva ore de odihnă în fiecare noapte, înainte de a ţâşni pe boltă, la fel de arzător şi de bătăios ca întotdeauna, cam de la cinci dimineaţa. Undeva, de bună seamă că se defectase ceva.

— Vine cometa, gemu Hanne Wilhelmsen, care citea seria anuală de benzi desenate Moomin, a lui Tove Jansson.

Stătea în micul lor balcon, cu picioarele ridicate pe balustradă, citind ziarele de sâmbătă. Era deja zece şi jumătate seara, dar fără îndoială mult prea cald ca să stea înăuntru, uitându-se la televizor.

— Bleago, răspunse Cecilie, oferindu-i un pahar de Campari şi tonic. În sud, ai fi socotit că vremea asta e formidabilă. Fii fericită că, o dată, avem şi noi vreme frumoasă aici, în nord.

— Nu, mulţumesc. Mă doare puţin capul. Trebuie să fie de la căldură.

Cecilie avea dreptate, totuşi. Era într-adevăr plăcut. Hanne Wilhelmsen nici nu-şi putea aduce aminte să mai fi

stat vreodată afară, în pantaloni scurţi şi tricou, la o oră atât de târzie şi să-i fi fost atât de cald. Nu în Norvegia. Cel puţin, nu la începutul lui iunie.

Pe pajiştea înclinată de sub balconul lor, două familii cu copii mici dădeau o petrecere. Cinci copii, un câine şi două perechi de părinţi făcuseră grătar, jucaseră diverse jocuri, cântaseră şi se bucuraseră de distracţiile în aer liber după moda veche timp de mai multe ore, în pofida faptului că acum trecuse de mult de ora de culcare pentru cei mai mici. În urmă cu o oră, Cecilie se întrebase, cu jumătate de voce, cât avea să mai dureze până când doamna Weinstrand de la parter să iasă ca să se plângă. Doamna respectivă trântise deja uşa de la balconul ei de mai multe ori, într-un protest demonstrativ împotriva gălăgiei făcute de copii. Cecilie avu dreptate, fireşte. La ora unsprezece, o maşină a patrulei de poliţie opri în parcare şi doi poliţişti, în uniforme de vară, traversară pajiştea înclinată drept spre sărbătoarea câmpenească familistă.

— Uită-te la ei, Cecilie, zise Hanne, râzând pe înfundate. Calcă în acelaşi pas. Când eram sergent, am hotărât că eu n-o să fac niciodată asta, fiindcă e atât de milităreşte. Pe de altă parte, e imposibil să scapi de obiceiul ăsta. E exact ca atunci când faci parte dintr-o fanfară la paradă.

Poliţiştii semănau ca două picături de apă. Doi bărbaţi tunşi scurt, de aceeaşi înălţime. Rămaseră oarecum ezitant la marginea micii adunări, înainte de a se îndrepta către bărbatul care, aparent, era cel mai în vârstă.

— Ştiam eu, chicoti Hanne, plesnindu-se cu palma peste coapsă. Am ghicit că o să se adreseze unuia dintre bărbaţi!

Ridicându-se în picioare, cele două femei se aplecară cu coatele sprijinite de balustrada balconului. Grupul nu era la mai mult de douăzeci de metri distanţă, iar vocile se auzeau bine, în seara de vară.

— Începeţi să strângeţi, aici, ordonă unul dintre poliţişti. Am primit o plângere de tulburare a liniştii. De la vecini, adică.

— Care vecini?

Bărbatul căruia i se făcuse onoarea de a i se vorbi dădu din braţe, dezamăgit.

— Toată lumea e afară la ora asta, ştiţi, zise el, arătând către blocul în care majoritatea locatarilor stăteau afară, pe balcoane.

— Nu deranjăm pe nimeni!

— Ne pare rău, stărui ofiţerul, îndreptându-şi cascheta. Va trebui să intraţi în casă.

— Pe căldura asta?

În acest moment, îşi făcu intrarea doamna Wistrand. Cu paşi mari şi, fără îndoială, legănându-şi şoldurile, traversă micuţul petic de teren care-i servea drept grădină proprie.

— Au trecut mai bine de două ceasuri de când am sunat, îi certă ea. Ruşine!

— Am avut multă treabă, doamnă, se scuză celălalt geamăn, potrivindu-şi cascheta.

Hanne Wilhelmsen ştia că era un coşmar să porţi aşa ceva pe o căldură ca asta. Se hotărî să intervină.

— Cecilie, chiar mă doare capul. Ai putea să faci tu nişte ceai? Eşti un înger.

Ceai pentru durerea de cap. Un leac bun, presupuse doctoriţa, ştiind foarte bine de ce i se cerea să se ducă înăuntru. Însă nu spuse nimic, ridicând doar din umeri în drum spre bucătărie.

— Hei! strigă Hanne Wilhelmsen spre cei doi poliţişti, de îndată ce partenera sa ieşi din câmpul vizual. Bună seara, băieţi!

Toată lumea de jos, din pajişte, îşi ridică ochii spre ea. Cei doi agenţi făcură şovăielnic câţiva paşi spre clădire când îşi dădură seama că lor le vorbea. Hanne nu-i cunoştea, dar presupunea, cu destulă îngâmfare, că ei ştiau cine era ea. Şi, evident, nu greşea. Când ei ajunseră la vreo cinci metri distanţă de ea, se luminară la faţă.

— Bună seara, ziseră amândoi, aproape la unison.

— Lăsaţi-i în pace, îi sfătui Hanne Wilhelmsen, făcându-

le cu ochiul. Nu deranjează deloc. Fata bătrână de la parter e cea dificilă. Lăsaţi-i pe tineri să se bucure.

Sfatul inspectoarei Wilhelmsen era suficient pentru cei doi poliţişti. Salutând respectuos cu mâna la chipiu, făcură stânga-mprejur şi se întoarseră la mica adunare.

— Păstraţi liniştea, atunci, zise unul dintre ei, pornind cu partenerul său către sarcini probabil mai importante.

Doamna Weistrand se întoarse val-vârtej, mânioasă, în vizuina ei, în timp ce bărbatul mai în vârstă dintre petrecăreţi i se adresă Hannei.

— Mulţumim frumos, zise el, fluturând mâna dreaptă într-un gest de triumf, ca simbolul „Da pentru Uniunea Europeană” din 1972.

Hanne doar zâmbi, clătinând din cap. Cecilie se întorsese. Trântind cana de ceai pe masă, se îngropă în ziare fără să scoată o vorbă.

Când se făcu două şi jumătate, copiii fiind de mult duşi la culcare şi dogoarea nopţii suficient domolită pentru ca amândouă să îmbrace pulovere, Hanne îşi dădu seama că, de la vizita poliţiei, Cecilie nu mai vorbise cu ea decât monosilabic. Rămăseseră în tăcere, niciuna dintre ele neavând vreun chef să stea întinsă lângă cealaltă şi, pe de altă parte, chiar era o noapte fermecătoare. Hanne încercase totul. Nimic nu mersese. Acum se întreba ce naiba ar trebui să facă pentru a nu avea şi ziua următoare stricată.

Atunci sună telefonul. Telefonul Hannei.

Cecilie sfâşie ziarul în două.

— Dacă anunţă de lucru şi trebuie să te duci, o să te ucid, mârâi ea indignată, apoi aruncă ziarul rupt, intrând cu paşi apăsaţi în apartament şi trântind sălbatic uşa dormitorului în urma ei.

Hanne ridică receptorul.

Deşi mental era pregătită – un apel telefonic în toiul nopţii, între sâmbătă şi duminică, nu anunţa niciodată ceva de bine – simţi cum se încordează, fără să vrea. Era un alt

masacru de sâmbătă noaptea. Håkon sunase. El se afla deja la locul respectiv, o staţie de metrou într-una dintre suburbiile mai vechi, din estul oraşului. Arăta absolut demonic. După ultima informaţie, că o parte din sângele împrăştiat era omenesc, el presupusese că Hanne ar vrea să arunce o privire.

Hanne se gândi vreo zece secunde.

— Vin imediat, zise ea scurt.

Stătu puţin în picioare, în faţa uşii dormitorului, înainte de a bate uşor.

— E şi camera ta, auzi o voce ursuză dinăuntru.

Îndrăzni şi deschise. Cecilie se dezbrăcase şi stătea în pat, în capul oaselor, ţinând o carte în mână şi purtând ochelarii de vedere cei urâţi, pe care ştia că Hanne nu-i putea suferi.

— Ieşi în oraş, am auzit, zise ea glacial.

— Da – şi ai să vii şi tu.

— Eu?

Lăsându-şi cartea jos, se uită în ochii Hannei pentru prima oară după atâtea ore.

— Da. E timpul să vezi cu ce mă ocup eu când hălăduiesc noaptea pe afară. Baia asta de sânge probabil că nu-i mai grozavă decât sălile tale de operaţii.

Cecilie n-o crezu. Începu să citească din nou, dar în mod clar era mai atentă la ce urma să zică Hanne.

— Vorbesc serios, buna mea prietenă. Îmbracă-te. Mergem să inspectăm o scenă a crimei. Grăbeşte-te.

Cinci minute mai târziu, un Harley de culoare roz gonea spre suburbia Oppsal. Când sosiră, văzură o scenă cu totul diferită de cele dinainte. Trei maşini de poliţie erau parcate acolo, cu luminile albastre clipind, probabil fără să provoace vreun deranj localnicilor, care oricum îşi lungeau gâturile ca să vadă ce se întâmpla. Staţia de metrou era dintre acelea fără personal supraveghetor, înconjurată de un gard şi cu o intrare spre stradă asemănătoare unei porţi de ecluză, folosită de pasageri care ieşeau. Baia de sânge

era pe partea cealaltă, unde călătorii trebuiau să treacă printr-o clădire mică, înainte să ajungă la peronul de scânduri. Erau treisprezece poliţişti la faţa locului, printre care şi Håkon Stand, îmbrăcat în uniformă. Hanne îşi aduse aminte că era de serviciu. Zâmbi când o văzu salutându-l şi traversând perimetrul ce fusese înconjurat de banda ce interzicea accesul. Cecilie venea după ea, nefiind oprită de poliţista care păzea locul.

— Ai venit repede, comentă el, aparent neobservând că mai era cineva cu ea.

Hanne nu făcu prezentările.

— O pereche de tineri ce se întorceau de la o petrecere au descoperit-o, explică Håkon. Sunt foarte îndrăgostiţi şi căutau un loc discret.

Făcu semn spre colţul unde un zid de doi metri înălţime întâlnea clădirea cenuşie mohorâtă. Terenul era un amestec de asfalt extrem de vechi şi o puzderie de păpădii care cuceriseră suprafaţa cenuşiu-închis. Acum era în întregime înnegrit de sânge. Cantităţi uriaşe de sânge.

— Tocmai ne străduiam să luăm probe mai amănunţite, explică el, indicând scena din jurul lui.

Logic. Exact ceea ce ar fi făcut şi ea. Uitându-se în jur, o zări pe Hilde Hummerbakken, din patrulele cu câini. Se îngrăşase vreo treizeci de kilograme de când părăsise colegiul de pregătire al poliţiştilor şi se agita prin jur, umblând legănat, într-o uniformă mult prea strâmtă. Avea, totuşi, cel mai frumos câine din lume. Coada lui se învârtea ca o elice în timp ce el amuşina locul, oprindu-se ba aici, ba dincolo, permanent ascultând de comenzile directe, blânde, ale stăpânei sale – o privelişte fascinantă. După mai multe minute, poliţista rotundă se apropie de ei şi Hanne se lăsă pe vine ca să mângâie câinele.

— Făptaşul trebuie să fi venit din clădire, zise Hummerbakken, gâfâind. Asta-i foarte clar. Nu e nimic de-a lungul gardului. Cairo a cercetat toată clădirea, dar a găsit ceva la vreo treizeci de metri mai sus, pe panta

aceea. El sau ea a avut o maşină. Clădirile astea n-ar trebui să fie încuiate, noaptea?

— Probabil, zise Hanne Wilhelmsen, ridicându-se. Dar cu personal din ce în ce mai puţin, conştiinciozitatea e limitată. Nu e nimic de furat aici. Doar o clădire goală.

Inspectoarea de poliţie Hummerbakken îi lăsă, ca să mai facă o tură cu câinele. Hanne Wilhelmsen împrumută o lanternă. În mijlocul scenei însângerate, cineva pusese pe jos nişte cartoane, ca o potecă, fără nicio noimă. Ea călca atent, înaintând până la capăt, confirmând că şi acolo exista un număr cu opt cifre scris pe zidul mânjit de sânge. Apoi se întoarse spre ceilalţi, se lăsă pe vine şi se uită în toate direcţiile.

— Cum m-aşteptam, murmură ea, ridicându-se în picioare şi venind înapoi.

Niciunul nu înţelese ce stabilise Hanne. Cecilie era consternată de mulţimea de impresii care o bombardaseră şi încă nu-şi revenise din faptul că se afla într-adevăr acolo, în mijlocul unui viespar forfotind de colegi de-ai Hannei.

— Acolo, lângă zid, există vreo patru metri pătraţi unde nu te poate vedea nimeni, îi lămuri ea. Cea mai apropiată clădire pe care o vezi e cea de acolo. La lumina asta, e cu neputinţă pentru cineva de acolo ca să vadă până aici.

Ei îşi întoarseră ochii după degetul ei, către o clădire învăluită în întuneric, aflată pe un dâmb, la cel puţin trei sute de metri distanţă.

— Bună, rosti deodată Håkon Sand, de parcă n-o observase pe Cecilie până în momentul acela.

Îi întinse mâna:

— Håkon Sand.

— Cecilie Vibe, îi zâmbi ea.

Hanne interveni în foarte scurta conversaţie.

— O prietenă de-a mea. Era în vizită pe la mine. N-aş fi putut s-o las singură, minţi ea, cu un zâmbet forţat, simţind imediat usturătoare mustrări de conştiinţă.

— Şi acum va trebui să mă duci acasă, zise Cecilie, rece

ca gheaţa, înclinând scurt capul în direcţia lui Håkon şi luând-o către uşa clădirii cenuşii.

— Nu, stai, Cecilie! zise Hanne, disperată.

Cu voce tare, ca să fie sigură că partenera ei va auzi, îi spuse lui Håkon:

— De fapt, mă gândeam să te invit la cină, vinerea următoare. Adică acasă la mine. Cu mine şi cu jumătatea mea. Aşa ai să faci cunoştinţă cu…

Înghiţi cuvântul „ea”.

— …jumătatea mea, încheie ea, fără să se gândească la cât de ciudat trebuie să fi sunat repetiţia.

Avocatul poliţiei făcu o faţă de parcă ar fi fost invitat într-o croazieră de trei săptămâni în Caraibe. Nu-i venea să creadă şi evident era încântat.

— Sigur că da, răspunse el, fără să se gândească o clipă la faptul că, de fapt, stabilise să-şi viziteze bătrâna lui mamă. Sigur! Putem discuta detaliile mai târziu!

Lăsând în urmă baia de sânge, Hanne o urmă pe Cecilie, îndepărtându-se de scena crimei şi ducându-se la motocicletă. Nu spuse nimic. Se simţea amorţită şi n-avea nicio idee cum avea să scape din aranjamentul pe care tocmai îl făcuse.

— Deci ăsta era Håkon Sand. Pare destul de simpatic, gânguri Cecilie. Cred c-ar trebui să-i spui despre mine înainte să apară la uşă.

Îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs zgomotos, înainte să se gândească la împrejurimile sumbre şi să se oprească brusc. Apoi chicoti tot drumul până acasă.

Duminică, 6 iunie

Însfârşit, ziarele explodaseră. Asta îl încânta sincer. Când clopotele bisericii îl treziseră, pe la ora zece, după un somn scurt, dar sănătos, de patru ore, se îmbrăcase repede cu un trening şi se dusese la staţia de benzină ca să vadă dacă, în afara poliţiei, începuse cineva să acorde în cele din urmă atenţie acţiunilor lui.

Era aproape mai mult decât sperase. Toată pagina întâi din Dagbladet era împodobită cu titlul MISTERIOASĂ BAIE DE SÂNGE ÎN OSLO, cu subtitlul POLIŢIA CAUTĂ VICTIMELE.

O fotografie micuţă, într-un colţ, arăta o maşină a poliţiei, nişte bandă de izolare a scenei crimei şi cinci ofiţeri de poliţie. Fotografia era mică în comparaţie cu titlul, dar probabil că locul plin de sânge n-ar fi făcut o fotografie reuşită. Ar fi trebuit să fie color, cel puţin.

Data viitoare, probabil, gândi el, înainte de a se duce să facă al doilea duş în cinci ore. Data viitoare.

*

Se simţeau ca nişte figuranţi într-un film de duzină american. Stăteau întinşi într-un aşternut tipic de burlac într-un pat uriaş, lipsit de gust, vopsit în alb, cu o tăblie înclinată, conţinând un radio şi un ceas deşteptător incorporate. Dar salteaua era bună. Ridicându-se, Håkon îşi puse ruşinat chiloţii şi se duse până în bucătărie. După câteva momente, se întoarse cu două pahare de cola în care cuburile de gheaţă scoteau clinchete şi un zâmbet

într-o parte.

— E un băiat bun, ştii.

Prietenul lui se obişnuise, între timp. Asta era a patra oară când Håkon îi ceruse, roşind, să-i împrumute apartamentul pentru câteva ore. Prima dată, prietenul lui fusese nedumerit, nepricepând de ce Håkon nu-şi putea duce partenera de sex acasă la el, dar în cele din urmă rânjise şi-i dăduse cheile.

— Cu toţii avem preferinţe ciudate, declarase el, asigurându-l pe Håkon că avea să stea în oraş cinci ore.

De atunci, prietenul lui nu făcuse nici măcar un comentariu, întinzându-i pur şi simplu cheile şi anunţându-l doar cât timp putea sta. De data asta, totuşi, îl întrebase dacă nu mai avea şi pe altcineva de la care să poată împrumuta apartamentul, căci nu-i era deloc uşor. Dar când văzuse ce faţă făcuse Håkon, se răzgândise imediat. El nu ştia că nu era singurul căruia Håkon îi adresa această ciudată rugăminte, la intervale regulate.

Nu mai era mult până să se întoarcă proprietarul. Håkon se uită discret la ceas, dar nu îndeajuns de discret.

— Da, ştiu, zise ea. Trebuie să ridicăm ancora.

Când începu să se mişte, declară deodată:

— M-am săturat până peste cap să mă întâlnesc cu tine astfel.

De parcă ar fi fost alegerea lui. Preferă să nu-i răspundă.

— De fapt, m-am săturat de multe lucruri, continuă ea, în timp ce se îmbrăca smucit, cu mişcări exagerat de grăbite.

— Mă gândesc să termin.

Håkon Sand simţi că-şi pierde răbdarea.

— Oh, da. Cu situaţia asta? Sau cu fumatul, probabil.

Ea fuma prea mult şi, chiar dacă nu începuse cu adevărat să-l deranjeze, era cel puţin îngrijorat pentru ea. Presupunea, totuşi, că nu cu fumatul se gândea ea să termine. Ci cu el. Pomenise de asta, în treacăt, cam la fiecare a treia lor întâlnire. Înainte, îl îngrozea şi-l arunca

într-o disperare totală. În prezent, nu făcea decât să-l enerveze.

— Ascultă, Karen, zise el. Nu poţi continua aşa la nesfârşit. Trebuie să te hotărăşti acum. Mă vrei sau nu?

Femeia se opri brusc, apoi ocoli patul, încheindu-se la pantaloni.

— Ştii, zise ea zâmbind, nu mă refeream la tine. La noi. Vorbeam despre munca mea. Cred c-ar trebui să renunţ la postul meu.

Asta era şi mai derutant. El se aşeză la marginea patului. Să renunţe la postul ei? Era cea mai tânără parteneră într-o renumită firmă de avocatură, câştigând sume astronomice de bani, din câte îşi putuse da el seama, şi foarte rar spusese ceva care să indice că nu i-ar plăcea.

— Ah, păi, reuşi el să îngaime.

— Ce părere ai?

— Nu, eu cr...

— Las-o baltă.

— N-am vrut să sune aşa! Mi-ar plăcea să discutăm despre asta.

— Nu, las-o baltă. Pe cuvânt. N-o să discutăm acum. Altă dată, poate.

Se trânti pe pat, lângă el.

— Mă gândesc să mă duc la casa de vacanţă, vineri. Vrei să vii şi tu?

Senzaţional. Ea voia să-l ia şi pe el la casa de vacanţă. Două zile şi jumătate împreună. Tot timpul. Fără să fie nevoie să se ascundă. Fără să fie nevoie să se ridice şi să plece fiecare pe drumul lui după ce făceau dragoste. Senzaţional.

— Sigur că mi-ar plăcea, se bâlbâi el, dându-şi seama, în aceeaşi secundă, că nu mai exista casa ei de vacanţă.

Mai avea şi acum o rană lungă şi urâtă la picior, de când clădirea arsese până la pământ, în urmă cu şase luni. Cicatricea încă îl mai durea, în zilele cu vreme rea.

— O să fie un pic prea aerisit, nu crezi? zise el, sec.

— Nu la casa mea de vacanţă. A vecinilor mei. Şi atunci am putea să curăţăm locul şi să ne distrăm, între două reprize.

În clipa aceea, el îşi dădu seama de încă un lucru. Acceptase invitaţia surpriză la cină a Hannei Wilhelmsen.

— Oh, fir-ar.

— Ce-i?

— Am o întâlnire. La cină. Hanne Wilhelmsen m-a invitat acasă la ea.

— Hanne? Parcă spuneai că nu vă vedeţi niciodată în afara orelor de serviciu?

Karen Borg o ştia pe Hanne Wilhelmsen. O întâlnise în urmă cu câteva luni, iar poliţista îi făcuse o impresie puternică. Mai mult, Håkon cu greu putea povesti ceva despre munca lui fără să pomenească şi de ea. Dar nu îi crezuse niciodată mai mult decât colegi.

— Nu ne-am văzut niciodată. Până acum. M-a invitat noaptea trecută, de fapt.

— Nu poţi s-o contramandezi? sugeră ea, plimbându-şi mâna prin părul lui.

Pentru o fracţiune de secundă, un „Ba da, bineînţeles!” îi stătu pe limbă. Apoi, clătină din cap. Una era s-o amâne pe mama lui pentru Hanne. Familia era cumva altceva. Dar n-ar fi putut să-i spună nu Hannei, doar pentru că i se ivise o ocazie mai atrăgătoare.

— Nu, nu pot să fac asta, Karen. I-am spus că mi-ar plăcea mult să vin.

Se lăsă o tăcere grea între ei. Apoi, ea zâmbi şi îşi lipi gura de urechea lui. Îl trecură fiori pe şira spinării.

— Eşti un băiat bun, şopti ea. Un băiat bun, adorabil şi demn de toată încrederea.

*

Tânăra mamă cu părul roşu despletit se pierduse cu firea complet. Băieţelul ei nu era nicăieri de găsit. Alerga

la întâmplare, în sus şi-n jos, pe îngustele străduţe din vechea zonă rezidenţială în paragină, aplecându-se peste toate gardurile, strigând disperată.

— Kristoffer! Kristoffer!

Aţipise în căldura după-amiezii. Ultima oară când îl văzuse, tocmai terminaseră masa. Chiftele cu varză murată. Băieţelul de trei ani voise să mănânce piure de cartofi cu sos. Era prea cald ca să te cerţi cu un copil mic aflat în faza de negaţie provocatoare. Mai mult, era duminică, iar ea avea nevoie de un pic de odihnă şi de linişte.

După ce mâncaseră, ea îşi luase o carte şi se întinsese pe şezlong, la soare, în spatele fermecătoarei case vechi pe care o închiriaseră de la unchiul ei. Prost izolată împotriva curentului şi cam dărăpănată, nu era ceea ce ai fi numit ideală pentru un copil, dar chiria era simbolică şi vecinătăţile erau liniştite, departe de trafic. Ea îl plantase pe băieţel în groapa cu nisip pe care unchiul ei avusese amabilitatea s-o amenajeze în grădină, în spatele casei. El ciripea de unul singur şi se juca fericit. Apoi pesemne că ea adormise.

Acum, era înnebunită de disperare şi îi venea să plângă. Încercase să se convingă singură că micuţul nu putuse să ajungă prea departe într-o jumătate de oră cât picotise ea.

— Gândeşte, îşi porunci ea hotărât, strângând din dinţi. Gândeşte! Unde se duce de obicei? Unde e palpitant şi interzis să se ducă?

Cuprinsă de groază la cel dintâi răspuns care-i răsări în minte, se opri în loc şi se răsuci cu faţa spre autostrada ce trecea cam la trei sute de metri mai jos, pe coasta dealului acoperită cu căsuţe vechi şi grădini. Nu. Nu s-ar fi putut duce acolo. Pur şi simplu n-ar fi putut.

O femeie mai în vârstă, cu şorţ şi mănuşi de grădinărit, stătea lângă un gard viu, când ea veni pe după colţul străzii, la vreo sută cincizeci de metri distanţă de casă.

— L-ai pierdut pe Kristoffer? întrebă ea blând şi cumva

de prisos, de vreme ce tânăra femeie strigase continuu numele fiului ei.

— Da. Nu. Nu l-am pierdut. Numai că nu-l pot găsi.

Zâmbetul ei umil, forţat, o încurajă pe bătrână să-şi scoată mănuşile cu hotărâre.

— Vino. O să te ajut eu. Probabil nu s-a dus prea departe, o consolă ea.

Alcătuiau o pereche ciudată când continuară căutările împreună. Femeia roşcată alergând agitată de la un capăt la altul pe străzi, cu picioarele ei lungi, pistruiate. Bătrâna, mai sistematică, ducându-se până la fiecare casă, făcându-şi timp ca să-i întrebe pe locatari dacă îl văzuseră pe băieţelul de trei ani.

În cele din urmă, ajunseră la cel mai îndepărtat capăt al dealului. Nici urmă de băiat şi nimeni nu-l văzuse, de asemenea. În faţa celor două femei, una nedumerită şi îngrijorată, cealaltă înnebunită de disperare, se întindea liziera pădurii.

— Unde poate fi? suspină mama lui Kristoffer. N-ar fi îndrăznit să intre în pădure singur. Probabil a luat-o în josul dealului? Spre autostradă.

Numai gândul acesta şi începu să plângă dezlănţuit.

— Haide, haide, ia-o încet. Hai să nu punem răul înainte. Dacă s-ar fi întâmplat ceva acolo, jos, am fi auzit de mult ambulanţa, o linişti cealaltă femeie, fără prea multă logică.

— Mami!

Încântat la culme, un băieţel veni cătinel pe picioruşele lui bronzate pe aleea unei grădini, cu găletuşa într-o mână şi lopăţica de plastic în cealaltă. Dacă ai fi putut s-o numeşti alee de grădină. Casa cea mai apropiată de pădure fusese neocupată timp de zece ani, lucru pe care proprietatea o arăta clar. Dacă n-ar fi fost intrarea acoperită cu un strat gros de pietriş mărunt, ar fi fost cu totul înghiţită de plantele crescute haotic.

— Kristoffer, sughiţă mama lui, repezindu-se spre el.

Surprins de intensitatea reîntâlnirii lor, el îi îngădui să-l

ridice în braţe şi să-l strângă la piept, gata-gata să-l sufoce.

— Am găsit un pirat, mami, anunţă el, mândru şi surescitat. Un pirat adevărat!

— Asta-i grozav, băieţelul meu drag, răspunse mama. Minunat! Dar trebuie să-mi promiţi că nu te mai duci niciodată atât de departe de casă. Mami s-a speriat foarte tare, înţelegi? Acum o să mergem acasă şi-o să bem nişte suc. Cred că trebuie să-ţi fie foarte sete.

Se uită la cealaltă femeie, mulţumindu-i din inimă.

— Vă mulţumesc mult, doamnă Hansen. Mii de mulţumiri. Am fost atât de îngrijorată.

— Da, e-n regulă, nicio problemă.

Doamna Hansen zâmbi, luându-l pe băieţel de mână ca să conducă mica familie înapoi.

— Vreau să-ţi arăt piratul, mami, protestă el, smulgându-se din mâinile ambelor femei. Trebuie să-l vezi pe piratul meu.

— Nu azi, scumpule. Putem să mergem acasă, la corabia piratului tău şi să ne jucăm cu ea, în schimb.

Băieţelului începu să-i tremure buza de jos.

— Nu, mami. Vreau să-l vezi pe adevăratul pirat!

Se propti pe picioare, încăpăţânat, în mijlocul drumului, refuzând să se urnească.

Doamna Hansen interveni.

— O să mergem acum şi-o să ne uităm puţin la piratul tău, apoi tu şi mămica ta puteţi veni acasă cu mine. O să ne simţim bine. Nu-i aşa?

Ultimul comentariu era adresat tinerei femei. Aceasta zâmbi din nou, cu recunoştinţă, strângându-l bine de mânuţă pe băieţel, şi toţi trei intrară în grădina năpădită de verdeaţă. Adevărul e că ambele femei erau puţin curioase să vadă ce găsise băiatul.

Chiar şi într-o după-amiază însorită, casa părea cumva înspăimântătoare. Tencuiala se scorojise şi căzuse în mai multe locuri, de multă vreme. Cineva, probabil adolescenţi care nu avuseseră nimic mai bun de făcut, spărsese toate

geamurile. Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă şi, de atunci, până şi acei tineri neastâmpăraţi îşi pierduseră interesul pentru clădire – devenise acum pradă uşoară pentru capriciile vremii. Urzici înţepătoare crescuseră practic până la brâu în unele părţi ale grădinii. Dar după colţ, în spatele casei, pe unde nu mai călcase nimeni de ani de zile, un soi de peluză se luptase pentru existenţă şi izbutise să nu cedeze teren, cu destul succes, până în prezent. Deşi erau peluze şi peluze. Aceasta arăta mai mult a pajişte.

Când dăduseră colţul, băieţelul o rupsese la fugă spre un mic şopron de unelte din capătul celălalt al grădinii. Mama lui se temu că băiatul avea să intre pe uşa întredeschisă şi strigă la el, ca să-l prevină. N-a fost nevoie. Băieţelul nu se ducea înăuntru. Se lăsă pe vine, lângă unul dintre pereţi, zâmbind neobişnuit de mândru către cele două femei şi arătând cu lopăţica în jos, spre o groapă mică, exclamă:

— Uite! Aici e piratul meu!

Era un cap de om.

Înşfăcându-l din instinct pe băiat, tânăra femeie se dădu înapoi câţiva metri de lângă acel loc.

El urla.

— Vreau să văd! Vreau să văd!

Doamnei Hansen îi trebuiră doar câteva secunde înainte de a prelua, în linişte, comanda.

— Du-l de aici. Spune-i soţului meu să cheme poliţia. Eu o să rămân aici. Grăbeşte-te!

Adăugă şi acest din urmă ordin fiindcă mama roşcată a băieţelului, perplexă şi aproape paralizată, rămăsese ţintuită în loc, holbându-se la groapă. Se smulse din stupoare şi se îndepărtă de priveliştea grotescă, luând-o la fugă cu băieţelul în braţe, care ţipa şi dădea din picioare, lăsându-şi găletuşa şi lopăţica în iarbă.

Kristoffer săpase pe o suprafaţă de aproape patruzeci de centimetri pătraţi. Capul nu fusese adânc îngropat, cel mult la treizeci de centimetri. Doamna Hansen nu pricepea

cum izbutise băieţelul să sape chiar şi atât. Pesemne vreun animal începuse lucrul.

Era, probabil, o femeie. Partea de jos a feţei era strâns înfăşurată cu o bucată de pânză care părea să-i fie legată în jurul capului. Gura cadavrului era deschisă, astfel că dinţii de sus ieşiseră prin legătură. Sub pânză, doamna Hansen putea vedea clar o adâncitură în locul unde gura închipuia un mare O. Nările erau neobişnuit de largi şi pline cu pământ. Se vedea numai un ochi. Pe jumătate închis. Peste celălalt ochi era lipită o şuviţă de păr negru, năclăit şi uscat, atât de turtită şi de dreaptă, încât părea o bentiţă căzută pe o parte. Aproape ca de pirat.

Câteva minute mai târziu, doamna Hansen auzi sirenele poliţiei apropiindu-se. Ridicându-se în picioare, îşi frecă anevoie varicele de pe picioare, înainte de a se îndrepta spre poartă ca să îndrume poliţia spre mormânt.

Luni, 7 iunie

Hanne Wilhelmsen era disperată. O crimă înfiorătoare era cu siguranţă ultimul lucru de care avea nevoie acum. Protestă cu atâta vehemenţă, încât comisarul fu cât pe-aci să-i permită să fie scutită din nou de responsabilităţi. Însă doar cât pe-aci.

— Nu e nimic de discutat, Hanne, zise el, în cele din urmă, pe un ton care nu admitea nicio obiecţie. Cu toţii avem destule pe cap. O să preiei cazul acesta.

Ea era gata să plângă. Ca să nu facă vreun gest pe care mai târziu putea să-l regrete, luă în tăcere hârtiile pe care i le întindea el şi ieşi din birou fără un cuvânt. Odată ajunsă în biroul ei, trase adânc aer în piept de vreo câteva ori, închizând ochii şi dându-şi deodată seama că asta i-ar fi putut servi ca pretext să se sustragă promisiunii de cină faţă de Håkon Sand, vineri. Aşadar, până la urmă avea să-i prindă bine, totuşi.

Cadavrul era, aşa cum presupusese doamna Hansen, al unei femei. La o cercetare sumară la faţa locului, Hanne văzuse că era de douăzeci şi ceva de ani, un metru şaizeci şi cinci înălţime, de origine străină, dezbrăcată.Înafară de fâşia de pânză strâns legată peste gură, şi avea gâtul tăiat. Vremea călduroasă şi faptul că nu fusese acoperită nici în plastic, nici în haine, făcuse dificilă aproximarea momentului morţii. Cadavrul era probabil într-o stare mai avansată de descompunere decât ar fi fost în alte condiţii. Ipoteza foarte provizorie era că se afla acolo de două săptămâni. Legiştii dăduseră indicaţii să fie luate mostre de sol şi să se măsoare exact adâncimea la care fusese

îngropată. O determinare întrucâtva mai precisă a momentului morţii avea să fie disponibilă curând. Cadavrul avea să fie examinat ca să se stabilească dacă avusese loc un atac sexual. Dacă femeia fusese ucisă imediat după un act sexual, era posibil ca sperma să fi rămas în vagin o perioadă îndelungată.

Hanne Wilhelmsen făcu fotografii Polaroid ale gâtului victimei. Tăietura avea caracteristica unei incizii pornite de la o înjunghiere. Rănile obişnuite de cuţit erau, cel mai adesea, simple înjunghieri, de forma unor bărcuţe prin care interiorul avea dezgustătoarea tendinţă de a ieşi. Rănile spintecate aveau aceleaşi caracteristici, dar erau mai lungi şi mai largi. Mai subţiri la capete, mai largi la mijloc. Formă de barcă. Totuşi, rana din acest caz fusese produsă întâi prin înfigerea cuţitului în gât, imediat sub ureche. În locul acela, rana era căscată şi uşor franjurată, ca şi când ucigaşul fusese nevoit să vâre cuţitul de mai multe ori până să intre cum trebuie. După aceea, un arc adânc traversa tot gâtul – o fantă egală, subţire, cu margini curate.

N-aveau habar cine fusese victima. Controlară toate rapoartele de persoane dispărute din ultimul an, în pofida faptului că era, neîndoielnic, un cadavru proaspăt. Niciuna dintre descrieri nu se potrivea.

Lui Hanne Wilhelmsen începu să i se învârtă capul. După un incident din urmă cu câteva săptămâni, când fusese doborâtă la podea de un atacator chiar la ieşirea din biroul ei şi care se lăsase cu o comoţie serioasă, avusese repetate accese de ameţeală. Mai ales în dogoarea soarelui. Volumul de muncă pe care-l avea cu siguranţă nu îmbunătăţise lucrurile. Se sprijini de marginea biroului până când trecu valul cel mai puternic, apoi se ridică şi părăsi încăperea. Era opt şi jumătate. O nouă săptămână începuse cât se poate de prost.

Lângă casa scării, ce se întindea de la parter până la etajul al şaptelea, în colţul dinspre apus al foaierului,

Håkon Sand stătea de vorbă cu un coleg. Purta cele mai bune haine ale lui şi arăta foarte chinuit în ele. La picioare avea o servietă oficială diplomat, mare şi neagră.

Se lumină la faţă când o văzu pe Hanne şi puse capăt conversaţiei cu colegul lui, care dispăru traversând galeria către zona galbenă.

— Abia aştept ziua de vineri, zâmbi el larg.

— Şi eu, răspunse ea, încercând să dea impresia că era sinceră.

Rămaseră stând acolo, sprijinindu-se de balustradă şi privind în jos la enorma sală deschisă sub ei. Pe o latură a acesteia era neobişnuit de puţină lume.

— Evident, nimeni nu are nevoie de un paşaport, zilele astea, remarcă Håkon Sand, străduindu-se să explice de ce doamnele de la ghişeele de paşapoarte, de regulă atât de aglomerate, stăteau acum de vorbă în voie. Cel mult, ar fi momentul potrivit pentru o plimbare în Alaska. Sau în Svalbard. Dar, desigur, n-ai nevoie de paşaport ca să te duci acolo, adăugă el, stânjenit.

Dacă puţini norvegieni solicitau paşapoarte, în capătul celălalt al încăperii era multă lume. Străinii stăteau înghesuiţi unii în alţii de-a lungul peretelui unde era situat biroul de imigrări. Păreau posaci, dar cel puţin nu erau prea deranjaţi de căldură.

— Ce naiba fac ăia acolo? întrebă Hanne. Ţin o socoteală a tuturor imigranţilor sau ce?

— Nu chiar. Duc iarăşi una dintre campaniile alea ţicnite ale lor. Ies la pescuit în locurile publice şi arestează pe toată lumea cu părul negru ca să verifice dacă sunt aici legal. Excelentă folosire a resurselor. Mai ales acum.

Oftă. Trebuia să fie la tribunal peste douăzeci de minute.

— Şeful departamentului de cercetări penale susţine că sunt mai mult de cinci mii de străini ilegali aici, în oraş. Cinci mii! Nu cred asta nicio clipă! Unde sunt, mai exact?

Hanne Wilhelmsen nu credea că era chiar aşa de absurdă campania în sine. Lucrul care o nemulţumea era

folosirea resurselor de care ei aveau atâta nevoie ca să-i găsească pe imigranţi. Deunăzi, îl auzise pe şeful direcţiei Departamentului de imigrări menţionând la programul de ştiri *DagsnyttAtten* că „pierdeau” o mie cinci sute de solicitanţi de azil în fiecare an – oameni care se înregistrau la venirea în ţară, dar cărora le pierdeau urma după aceea. Asta însemna că erau numai trei mii şi jumătate în plus, bineînţeles, gândise ea, obosită.

— Jumătate dintre ei par să fie aici, zise ea într-un răspuns întârziat la întrebarea lui, arătând către mulţimea de jos.

Håkon Sand se uită la ceas. Avea treabă.

— Vorbim mai târziu, strigă el, luând-o la picior.

*

Era doar un conflict banal. Doi imigranţi ajunseseră să-şi împartă lovituri după o ceartă pe mâncare la Centrul de Recepţie Urtegata pentru Solicitanţii de Azil. Unul, iranian, celălalt, kurd. Lui Håkon Sand nu i se părea deloc ieşit din comun faptul că mai explodau din când în când. Amândoi aşteptau de mai bine de un an ca să li se rezolve cererile depuse. Amândoi erau tineri, în floarea capacităţilor de angajare. Li se oferiseră lecţii de norvegiană, cinci ore pe săptămână, dar restul timpului lor era doar o mare de frustrări, nesiguranţă şi nelinişte copleşitoare.

Drumurile li se încrucişaseră într-o seară de vineri, iar rezultatul fusese un nas spart pentru cel mai slab dintre ei, kurdul. Articolul 229 din Codul Penal, paragraful 1, prima opţiune de pedeapsă. Cu toate că băiatul iranian se alesese şi el cu un ochi vânăt, zeloşii ofiţeri de poliţie se asiguraseră că, fie şi în acest caz banal, justiţia avea să fie distribuită la maximum. El era reprezentat de un avocat de la Asistenţă Juridică socială, care probabil nu schimbase nici două vorbe cu el, darămite să mai citească şi documentele. Dar se urmară procedurile obişnuite. Valabil

şi pentru Håkon Sand.

Sala de judecată numărul 8 era micuţă şi părăginită. Nu exista aer condiţionat, iar zgomotul străzii făcea imposibil să se deschidă ferestrele. De când se luase hotărârea, în urmă cu vreo câţiva ani, să se construiască în sfârşit un nou tribunal, evident că nici nu încăpea discuţie să se mai cheltuiască vreun cent pe clădirea veche. Chiar dacă lucrările la cea nouă înaintau foarte lent.

Toca neagră, folosită de sute de avocaţi înaintea lui, mirosea urât. El oftă exasperat, aruncând o privire spre avocatul de la cealaltă masă. Când ochii li se întâlniră, se înţeleseră tacit să termine repede cu cazul.

Iranianul de douăzeci şi patru de ani a fost cel dintâi care a depus mărturie. Un interpret cu o faţă complet lipsită de expresie a tradus ce spunea. Evident într-o ediţie prescurtată – întâi, acuzatul a vorbit timp de trei minute, iar interpretul a tradus în treizeci de secunde. Lucrurile de acest soi îl enervau, de regulă, pe Håkon Sand, însă astăzi nu voia să-şi bată capul. Curând, veni rândul kurdului. Nasul îi era încă strâmb, căci nu făcea parte dintre cei care primeau cel mai bun tratament pe care-l putea oferi serviciul de sănătate norvegian.

La final, intră un membru al personalului de la centrul de recepţie şi depuse mărturie. Un norvegian. Văzuse bătaia. Acuzatul se năpustise asupra victimei. Se loviseră unul pe celălalt de mai multe ori, dar totul se sfârşise când kurdul căzuse la pământ ca un sac de cartofi, după un impresionant upercut de la celălalt.

— Dumneavoastră aţi intervenit? întrebă avocatul apărării când îi veni rândul să pună întrebări martorului. Aţi făcut vreo încercare să-i despărţiţi?

Norvegianul se uită în jos, la boxa în care stătea, uşor stingherit. Nu făcuse asta. Erau un pic înfricoşătoare, bătăile acestea între străini. Se întâmplase adesea să apară şi cuţite în scenă. Se uită spre cei doi magistraţi, căutând ajutor, dar nu primi decât priviri golite de expresie.

— Aţi văzut vreun cuţit?

— Nu.

— Aveţi vreun alt temei pentru a crede că ar fi fost implicate şi cuţitele?

— Da, vedeţi, cum am spus, de obicei întotdeauna...

— Dar aţi văzut vreunul în cazul de faţă? îl întrerupse avocatul apărării, enervat. A fost ceva anume în bătaia aceasta care v-a făcut să decideţi să nu interveniţi?

— Nu, nu chiar...

— Mulţumesc, nu mai am întrebări.

Procedurile se încheiară în douăzeci de minute. Håkon Sand îşi strânse hârtiile, ştiind că o sentinţă avea să fie rostită tot acum. În timp ce vâra teancul subţire de documente în servietă, un formular roz căzu pe podea. Era o instrucţiune internă de la anchetator. Ridicând foiţa, aruncă o privire asupra conţinutului, după care puse formularul la loc în dosar.

În capul foii era numele lui. Instrucţiunea fusese scrisă de mână. Titlul era: „Referitor la refugiatul numărul 90045621, ShaeiThyed, acuzat de agresiune."

Dintr-odată, înţelese. Numerele mâzgălite cu sânge de la toate masacrele de sâmbătă noaptea. Erau, desigur, numerele de control de imigrare. Toţi străinii aveau câte unul. Numere de identitate pentru străini.

*

O frumoasă versiune a Zeiţei Justiţiei trona pe biroul lui. Splendidă şi scumpă, sculptura de bronz părea nelalocul ei în spaţiul aglomerat de numai opt metri pătraţi al unui birou extrem de public. El punea biluţe de hârtie în fiecare dintre cele două talgere pe care zeiţa le ţinea în mâna întinsă. Cântarul se legăna dintr-o parte într-alta, de la minusculele greutăţi.

În cele din urmă, Hanne Wilhelmsen sosi, observând cu satisfacţie noile draperii.

— Am crezut că erai la tribunal, zise ea. Aşa mi s-a părut, azi-dimineaţă.

— A durat o oră şi jumătate, răspunse el, invitând-o să ia loc. Am descoperit răspunsul!

Roşeaţa din obrajii lui Håkon Sand nu era de la căldură.

— Numerele acelea, scrise cu sânge la toate scenele de masacru de sâmbătă noaptea, ştii ce reprezintă?

Hanne Wilhelmsen se uită la Håkon Sand timp de douăzeci de secunde. Agitat şi gata să explodeze, se dezumflă foarte dezamăgit când ea îi răspunse:

— Numere de identitate pentru străini!

Hanne se ridică brusc, strângându-şi pumnul şi bătând în perete de mai multe ori.

— Dar bineînţeles! Unde ne-a stat capul? Ne-am împotmolit la numerele astea, bineînţeles!

Håkon Sand nu putea înţelege cum de-şi dăduse ea seama mai înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt. Uluirea din ochii lui era atât de evidentă, încât ea se simţi datoare să-i recunoască aportul.

— N-am fost în stare să vedem pădurea din cauza copacilor. Pe cinstite, n-am acordat prea mare atenţie numerelor ălora. Până acum. Excelent, Håkon! Eu n-aş fi ghicit. Nu azi, cel puţin.

Håkon nu mai întrebă nimic şi îşi înghiţi mândria rănită. Amândoi se gândiră la consecinţele descoperirii lor. Niciunul nu mai spuse nimic.

Patru băi de sânge. Patru numere diferite. Numere de control de imigrare. Un cadavru găsit. Probabil o străină. Cineva cu un număr de control de imigrant.

— S-ar putea să mai fie trei, zise Håkon Sand, în cele din urmă. Încă trei cadavre. În cel mai rău scenariu.

În cel mai rău scenariu. Hanne Wilhelmsen era cu totul de acord. Dar mai era un aspect al cazului care o înspăimânta aproape mai tare decât posibilitatea de a exista încă trei victime, în cine ştie ce locuri, moarte şi îngropate.

— Cine are acces la informaţii despre solicitanţii de azil, Håkon? întrebă ea încet, deşi cunoştea foarte bine răspunsul.

— Personalul de la Direcţia de Imigrări, răspunse el prompt. Şi cel din Departamentul de Justiţie, bineînţeles. Destul de mulţi. Plus cei care lucrează la centrele de recepţie, bănuiesc, adăugă el, amintindu-şi de norvegianul cu faţa ruşinată care stătuse liniştit, privind cum doi solicitanţi de azil se sfâşiau între ei, fără să intervină.

— Da, zise ea.

Dar se gândea la cu totul altceva.

*

Toate cazurile fuseseră lăsate deoparte, între timp. Cu o eficienţă care-i ului pe cei mai mulţi dintre cei implicaţi, resursele secţiei au fost reorganizate în mai puţin de o oră. Sala de operaţii din capătul îndepărtat al zonei albastre deveni deodată centrul unei activităţi febrile. Cu toate acestea, timpul a fost prea scurt ca să anuleze şedinţa pentru care stăruia comisarul, prin urmare s-au adunat cu toţii în sala de şedinţe, care era extrem de convenabilă, de vreme ce încăperea fără ferestre servea de asemenea şi ca sală de mese şi era ora prânzului.

Era prezent şi şeful Departamentului de Investigaţii, rotund ca o bilă şi cu o expresie facială nemaipomenit de naivă sub cârlionţii lui firavi şi cărunţi. Stătea molfăind dintr-un sandvici enorm. Maioneza se prelinse printre cele două felii de pâine şi lichidul alb picură ca o larvă grasă, scârboasă, pe pantalonii mult prea strâmţi ai uniformei sale. Stânjenit, el o şterse cu degetul arătător şi încercă să micşoreze dezastrul frecând pata întunecată. Aceasta se lăţi.

— Treaba e foarte serioasă, începu comisarul.

Era un bărbat foarte frumos, atletic şi cu umeri largi, cu o diademă de păr negru, scurt, înconjurându-i creştetul

capului complet chel. Ochii îi erau afundaţi în cap, dar, dacă te uitai mai bine, îi descopereai foarte mari, pătrunzători şi de un căprui foarte închis. Purta o pereche de pantaloni de vară, deschişi la culoare, şi un tricou polo mulat, cu guler şi capse în faţă.

— Arnt?

Cel invitat să vorbească îşi dădu scaunul îndărăt de la masă, dar nu se ridică.

— Am verificat numerele de imigrant scrise cu sânge. Nu au fost foarte clare în toate locurile, dar dacă ne bazăm pe interpretarea următoare...

Luând de pe masă o foaie de carton, o ţinu ridicată.

— ...şi aceasta e interpretarea cea mai probabilă, atunci toate numerele le aparţin unor femei.

În încăpere se făcu linişte.

— Toate sunt între douăzeci şi trei şi douăzeci şi nouă de ani. Niciuna nu a sosit în Norvegia însoţită. Niciuna nu avea rude aici, venite mai înainte. Şi, mai mult...

Ştiau cu toţii ce urma să zică. Comisarul simţi cum îi şiroia sudoarea pe tâmple. Şeful Departamentului de Investigaţii fornăia ca un buldog în călduri. Hanne Wilhelmsen îşi dorea cel mai mult să plece.

— Toate au dispărut.

După o pauză lungă, pe care niciunul dintre ei n-o găsi ciudată, comisarul vorbi din nou.

— Cadavrul ar putea fi al uneia dintre acestea patru?

— E prea devreme ca să ne pronunţăm. Dar, bineînţeles, la asta lucrăm.

— Etik, ai făcut vreun progres în căutările de sânge?

Sergentul se ridică în picioare, spre deosebire de colegul lui cu mai multă experienţă, Arnt.

— Am telefonat la abatoare, zise el, înghiţind în sec. În douăzeci şi patru de locuri. Sângele poate fi cumpărat de către absolut oricine. În special cel de vită. Majoritatea vânzărilor se fac cu anunţ în prealabil. Piaţa aproape că a dispărut. Se pare că nimeni nu-şi mai găteşte acasă

sângerete. Nimeni n-a raportat nimic neobişnuit. Adică n-au fost vânzări de cantităţi majore.

— Foarte bine, răspunse comisarul. Continuă să lucrezi la caz, totuşi.

Uşurat, Erik Henriksen se lăsă să cadă la loc pe scaun.

— Şeful de la Direcţia de Imigrări, murmură Hanne Wilhelmsen.

— Ce ai spus?

— Şeful de la Direcţia de Imigrări, repetă ea, mai tare. Am auzit un interviu cu el la radio, nu de mult. A spus că autorităţile „pierd" o mie cinci sute de solicitanţi de azil în fiecare an.

— Pierd?

— Da, pleacă, se pare. Majoritatea sunt cazuri pasibile de expulzare, aparent, lucru de care ei ştiu dinainte. Direcţia de Imigrări crede că fug fără să spună nimănui. În Suedia, probabil, sau mai la sud, în Europa. Unii dintre ei se întorc pur şi simplu în ţările lor. Cel puţin, aşa crede şeful Direcţiei de Imigrări.

— Nu-i caută nimeni? întrebă Erik, regretând imediat.

Că autorităţile de la Imigrare ar fi trebuit să piardă timpul căutând străinii dispăruţi, când ei aveau mâinile ocupate cu a-i arunca pe cei rămaşi afară din ţară, era o idee atât de absurdă, încât cei mai mulţi ofiţeri cu experienţă din sală ar fi râs deschis dacă n-ar fi existat împrejurările de faţă. Şi canicula. Şi faptul că ştiau că aveau aproape cinci zile rămase ca să descurce misterul. Dacă nu voiau să aibă de investigat, sâmbăta următoare, o altă baltă de sânge undeva, cu un nou număr de control de imigrare scris cu stacojiu.

Cinci zile, atât aveau. Ar fi fost mai bine să treacă la treabă.

*

Kristine Håverstad simţea că se apropia de marginea

unei prăpăstii. Trecuseră nouă zile. Nouă zile şi opt nopţi. Nu vorbise cu nimeni. Fireşte, fusese ciudatul schimb de cuvinte cu tatăl ei, dar tot mai părea că se învârteau în cerc, unul pe lângă altul. În adâncul sufletului, fiecare ştia prea bine că celălalt îşi dorea să vorbească, dar cum să fi început, cum să fi continuat, despre asta nu aveau nicio idee. Nu puteau să dea pe faţă ceea ce îi legase foarte strâns şi, în acelaşi timp, ceea ce făcuse imposibilă comunicarea între ei. Exista o singură victorie pe care ea o putea nota. Valiumul se dusese la canal. Îi luase locul alcoolul. Tatăl ei o privise cu îngrijorare, dar fără niciun protest când rezerva lui de vin roşu scăzuse, iar ea îl rugase frumos să mai cumpere. În ziua următoare, două lăzi de vin stăteau frumos în cămară.

Prietenele ei îi dăduseră telefon, exprimându-şi îngrijorarea. Nu mai trecuse prin amfiteatru, la cursuri, de o săptămână, prima ei absenţă în patru ani. Izbutise să se adune, pe moment, vorbind pe un ton degajat, plângându-se de o gripă urâtă şi asigurându-le că nu, nu avea nevoie să fie vizitată, căci n-ar fi făcut altceva decât să le dea gripa şi lor. Nu mai era nimic altceva de spus. Nu putea îndura gândul la atenţia pe care ar fi atras-o soarta ei. Îi era mult prea proaspătă în minte păţania studentei de la medicină veterinară care, în urmă cu doi ani, se întorsese la cursuri, după o absenţă de câteva zile. Fata îi povestise celei mai apropiate prietene că fusese violată de un student la medicină, după o petrecere foarte veselă. În scurt timp, toată lumea aflase. Cazul ajunsese la poliţie, iar de-atunci studenta de la medicină veterinară se lăsase dusă de curent ca o floare uscată. La momentul acela, Kristinei îi păruse foarte rău pentru fată. Vorbise despre întâmplare cu prietenele ei şi toate o evitaseră ostentativ pe gura-spartă din Bærum, pe care o învinuiau. Cu toate acestea, nu luaseră nicio iniţiativă în privinţa victimei. Dimpotrivă, li se părea că era ceva respingător la ea, ceva inexplicabil şi iraţional. O credeau, bineînţeles, cel puţin

fetele, însă ea umbla ca năucă, mereu cu acel ceva, ceva care le sugera că era cel mai bine să se ţină departe de ea.

Kristine Håverstad nu voia să fie ca ea.

Cel mai rău era să-şi vadă tatăl. Puternicul şi robustul bărbat care întotdeauna fusese acolo, întotdeauna cea dintâi persoană la care alergase ea când lumea devenise prea dură. Sentimentul de vinovăţie pentru toate momentele când ea nu se întorsese spre el, când ceva fusese fantastic şi era motiv de sărbătorit, îi inundă conştiinţa, ţâşnind din cele mai ascunse cotloane ale minţii. Nu se gândise niciodată ce povară trebuie să fi fost pentru el când rămăsese singur cu ea. Ştiuse dintotdeauna că ea fusese responsabilă, în definitiv, pentru că-l împiedicase să înceapă o relaţie cu o altă femeie. Dar simţise că avusese o justificare: ea fusese copil şi trebuia să i se arate consideraţie. Nu voise o nouă mamă. Nu-şi dăduse seama decât abia când devenise ea însăşi adult că poate el ar fi avut nevoie de o altă femeie. Fusese profund ruşinată.

Cel mai rău nu era sentimentul că era distrusă. Cel mai rău era sentimentul că tatăl ei era distrus.

Se dusese s-o vadă pe asistenta socială. Femeia arăta ca o asistentă socială şi se purta ca o asistentă socială, dar evident se credea psihiatru. Degeaba. Dacă n-ar fi ştiut cât era de important să nu renunţe imediat, Kristine Håverstad ar fi făcut-o până acum. Dar avea să-i dea o şansă.

Mai înainte de toate, avea să facă o călătorie până la casa de vacanţă. Nu-şi luase prea multe cu ea. Nu avea să lipsească decât vreo câteva zile. Cel mult. Putea să-şi cumpere mâncare de la băcănia locală.

Tatăl ei se arătase aproape fericit când îl anunţase în seara precedentă. Îi dăduse o sumă generoasă de bani, încurajând-o să rămână acolo o vreme. El avea oricum foarte multă treabă la serviciu, a zis el, punându-şi încă o porţie din mâncarea de la cină. Slăbise trei kilograme săptămâna care trecuse. Ea a văzut că hainele îi atârnau

ceva mai mult. În plus, arăta altfel la faţă; nu mai tras, propriu-zis, dar trăsăturile îi erau mai accentuate, cutele mai adânci. Şi ea pierduse trei kilograme. Trei kilograme pe care nu avusese nevoie să le piardă.

Aproape dintr-un efort de a-i plăcea tatălui ei, se hotărâse să plece în călătorie, deşi nu-şi dorea, în realitate.

Şeful ei se supărase de-a dreptul când îl sunase ca să-i spună că boala ei nu se dădea dusă şi că n-avea să fie în stare să se întoarcă la muncă alte câteva zile. Serviciul ei de lucrător social la Crucea Albastră nu era nici bine plătit, nici deosebit de atractiv, iar ea nu-şi putea explica de ce stătuse mai mult de un an. Îi plăceau alcoolicii, probabil de-asta. Erau cei mai recunoscători oameni din lume.

Gara centrală era plină de oameni. A trebuit să stea la coadă aproape douăzeci de minute înainte ca numărul de pe ecranul LED să se potrivească numărului de pe biletul ei. Primise biletul cerut, plătise, apoi ieşise la plimbare în sala pasagerilor propriu-zisă. Mai erau încă zece minute de aşteptat până la plecarea trenului.

Traversând terminalul, intră într-un chioşc de ziare Narvesen. Tabloidele aveau paginile de titlu trase la indigo – un cadavru de femeie fusese descoperit într-o grădină izolată. Citi că poliţia îşi dedicase toate resursele pe care le avea. Asta putea să creadă. Cel puţin, că nu lucra la cazul ei. În aceeaşi dimineaţă îi telefonase Lindei Løvstad, consiliera ei de asistenţă pentru victime, ca să afle dacă era vreo veste. Avocata se scuzase toată – nu era nimic de raportat. Dar îi făgăduise că avea s-o ţină la curent.

Luând un exemplar din *Arbeiderbladet,* Kristine Håverstad puse suma fixă pe tejghea şi se întoarse spre peron. Citea ziarul în diagonală, în timp ce mergea, şi fu cât pe-aci să cadă, călcând pe un ambalaj de hotdog aruncat pe jos. Ca să nu se mai întâmple, împături ziarul şi-l vârî în geanta de voiaj.

Atunci îl văzu. Şocată şi complet paralizată, încremenise pentru câteva secunde, incapabilă să mişte. Era el.

Violatorul. Mare cât toate zilele, plimbându-se agale prin gara centrală din Oslo, într-o fierbinte zi de luni, în iunie. El nu se uită la ea, ci îşi văzu de drum, vorbind cu bărbatul care îl însoţea. Evident, îi spusese ceva amuzant, căci celălalt îşi dădu capul pe spate şi hohoti zgomotos.

Un tremur violent începu s-o cuprindă, de la genunchi, urcând mai sus, spre coapse, şi făcând-o pe Kristine Håverstad să depună un efort ca să ajungă până la o bancă, pe care se prăbuşi, cu spatele la violator. Însă nu confruntarea cu simpla lui existenţă o zdruncinase astfel.

Mai îngrozitor era că acum ştia unde-l putea găsi.

*

Aproape exact în acelaşi timp, tatăl Kristinei era în apartamentul fiicei lui, privind afară, pe fereastră. Blocul de vizavi nu era renovat, ca al ei. Mari bucăţi de tencuială se desprinseseră de pe faţadă şi două geamuri erau sparte. Cu toate acestea, toate apartamentele păreau să fi fost locuite, iar mai multe păreau atrăgătoare, cel puţin de la distanţă. Nicăieri nu se zărea vreo mişcare. Cei mai mulţi erau, probabil, la muncă. La una dintre ferestre, de la etajul al doilea, vizavi pe diagonală, în stânga lui, putu desluşi o umbră care arăta ca un bărbat. Judecând după distanţa dintre pervazul ferestrei şi faţa lui, părea că stătea într-un fotoliu. Bărbatul trebuie să fi avut o vedere perfectă spre apartamentul Kristinei.

Finn Håverstad se ridică repede şi ieşi în fugă din apartament. Încuie uşa cu yala principală şi acele două de siguranţă suplimentare, pe care le montase atât de ineficient. Când ieşi în stradă, deduse grăbit care sonerie îi aparţinea apartamentului în care tocmai se uitase.

Soneria nu avea o plăcuţă cu nume, dar riscă. Al doilea etaj pe stânga. A treia sonerie de la bază, pe rândul din stânga. Nu i se răspunse, dar după câteva secunde putu auzi un bâzâit, indicând că apăsase cineva pe butonul de

deschidere a uşii. Zgomotul electronic caracteristic se auzise clar, iar el încercă, într-o doară, să împingă uşa de la intrare. Aceasta se deschise cu uşurinţă.

Scările erau în aceeaşi stare de dărăpănare precum o sugera faţada blocului, dar miroseau proaspăt a săpun verde. Masivul bărbat urcă hotărât până la al doilea etaj. Uşa din faţă era albastră, cu un dreptunghi de geam jivrat de la nivelul clanţei. Deasupra butonului soneriei atârna un cartonaş, fixat cu o piuneză cu cap roşu de plastic. E. Atât scria. E. Nimic altceva. Sună.

Înăuntru se produse o mare vânzoleală. Apoi se lăsă liniştea. Håverstad încercă din nou, la care izbucni o nouă explozie de zgomote. Brusc, uşa se deschise. Înăuntru era un bărbat. Era greu să-i aproximezi vârsta, căci avea acea înfăţişare ciudată, practic asexuată, a unui excentric adevărat. Faţă indescriptibilă, nici urâtă, nici frumoasă. Aproape spân. Palid, cu ten neted, fără pată. În pofida vremii, purta un pulover tradiţional. Însă nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

— E, zise el, întinzându-i o mână rece. Mă numesc E. Ce doriţi?

Håverstad era atât de surprins de apariţie, încât abia putu să-i explice de ce venise. Oricum, nu erau prea multe de explicat.

— Ăă... începu el, voiam doar să vorbesc cu dumneata despre ceva.

— Despre ce?

Cu siguranţă nu era neprietenos, doar rezervat.

— Mă întrebam dacă dumneata observi ce se întâmplă pe aici, prin vecini, zise Håverstad, potrivit de vag.

Fusese clar o abordare deşteaptă. O expresie mulţumită apăru în colţurile gurii bărbatului.

— Intră, zise el, cu ceva ce semăna a zâmbet.

Se dădu în lături, făcându-i loc, iar Håverstad intră. Apartamentul era imaculat. Părea practic nelocuit şi conţinea foarte puţine elemente care să indice că era, într-

adevăr, căminul cuiva. Într-un colţ, trona un televizor cu ecran uriaş, cu un singur scaun în faţa lui. Nu exista nicio canapea în sufragerie şi nicio masă. La fereastră, care nu avea perdele, se afla fotoliul în care Håverstad presupuse că stătuse omul când îl zărise el, din apartamentul fiicei lui. Era un fotoliu verde, foarte ros, înconjurat de mai multe cutii de carton, de genul celor pe care el le recunoscu de la propriile lui fişe. Cutii maro de arhivă, făcute din carton tare, aliniate în jurul fotoliului, ca nişte soldaţi pătrăţoşi la datorie, apărându-şi citadela verde. Pe fotoliu stătea un clipboard, cu un pix ataşat.

— Aici locuiesc eu, zise E. Era mai bine unde locuiam înainte. Dar a murit mama şi a trebuit să mă mut.

La această amintire, o expresie de tristeţe îi traversă faţa fără trăsături.

— Ce ai în cutiile astea? întrebă Håverstad? Colecţionezi ceva?

E îl măsură suspicios.

— Da, cu asta mă ocup, de fapt, zise el, fără să facă vreun gest de a-i da amănunte despre conţinutul celor douăzeci sau douăzeci şi cinci de cutii de carton.

Håverstad trebuia să abordeze problema din alt unghi.

— Probabil nu-ţi scapă mai nimic, nu? zise el, arătându-se interesat şi apropiindu-se de fereastră.

Cu toate că sticla arăta semne de bătrâneţe, era la fel de curată ca restul apartamentului. Se simţea un vag parfum de lămâie.

— Ai un loc confortabil aici, continuă el, fără să se uite la gazdă, care înşfăcase clipboardul şi-l ţinea acum strâns la piept, de parcă acesta ar fi valorat greutatea lui în aur.

Ceea ce probabil că era adevărat.

— Te interesează ceva anume?

Domnul în pulover era evident nedumerit. Håverstad îşi închipui că nu multă lume stătea de vorbă cu el. Evident avea chef de vorbă. Avea să-i acorde oricât timp ar fi avut nevoie.

— Păi, da şi nu, răspunse E. Se întâmplă aşa nişte lucruri acum, afară.

O tăietură din ziar se iţea dintr-una din cutiile de carton. Jumătate din faţa unei femei politician zâmbea la el.

— Te interesează politica?

Håverstad zâmbi, aplecându-se ca să vadă despre ce era vorba.

E îi anticipă mişcarea.

— Nu pune mâna, mârâi el, închizând cutia chiar în nasul vizitatorului. Nu te atinge de lucrurile mele!

— Nu, bineînţeles că nu, bineînţeles că nu!

Finn Håverstad ridică mâinile cu palmele deschise, într-un gest de capitulare, întrebându-se în acelaşi timp dacă n-ar fi fost mai bine să plece.

— Poţi să te uiţi la asta, zise brusc E, de parcă îi citise gândurile şi îşi dăduse seama că de fapt tânjea după companie.

Ridică a doua cutie din faţă şi i-o întinse vizitatorului.

— Recenzii de filme, explică el.

Într-adevăr, asta erau. Recenzii de filme din ziare, perfect decupate şi lipite pe coli de scris. Sub fiecare recenzie era trecut numele ziarului şi data articolului, scrise frumos, cu un marker negru, subţire.

— Mergi des la cinematograf?

Pe Håverstad nu-l interesau în mod deosebit obiceiurile lui E, dar era măcar un început de conversaţie.

— La cinematograf? Eu? Niciodată. Dar le transmit la televizor, după o vreme, ştii. Prinde bine să ştii ceva despre ele, atunci.

Bineînţeles. O explicaţie rezonabilă. Povestea asta era absurdă. Finn ar fi trebuit să plece.

— Poţi să le vezi şi pe astea.

Acum, gazda devenise considerabil mai binedispusă. Riscă să-şi pună jos clipboardul, deşi cu faţa în jos. Dentistului i se înmânână a doua cutie de carton. Asta era mai grea decât cealaltă. Se uită în jur, căutând un loc unde

să se aşeze, dar podeaua era singura posibilitate. Clipboardul se afla pe fotoliul verde, iar scaunul cu spetează tare de lângă televizor nu era o invitaţie pentru cineva de statura lui.

Se lăsă pe vine şi deschise cutia. E îngenunche lângă el, ca un copil entuziasmat.

Erau numere de înregistrare de maşini. Înşirate ordonat, până în josul paginii, şi pe trei coloane. Fiecare număr fusese scris cu grijă sub cel dinainte. Arătau aproape ca bătute la maşină.

— Numere de maşini, explică E, inutil. Le colecţionez de paisprezece ani. Primele şaisprezece pagini sunt de aici. Iar restul sunt de unde am locuit... înainte.

Din nou luă expresia aceea mâhnită, autocompătimitoare, care însă i se risipi mai repede de data asta.

— Uită-te aici, îi arătă el. Niciunul dintre numerele astea nu-i acelaşi. E frustrant, pe cuvânt. Numai numerele pe care le pot vedea de pe fereastră. Uite...

Îi arătă din nou.

— Aici vezi data. În unele zile adun cam cincizeci de numere. În alte zile, sunt doar aceleaşi numere pe care le-am mai scris, înainte. În weekenduri şi aşa mai departe. Atunci nu-s prea multe, înţelegi.

Håverstad năduşea vârtos. Inima îi bătea ca o barcă de pescuit cu motor defect, iar Finn se aşează de-a dreptul pe podea, ca să nu se mai chinuie cu statul pe vine.

— Ai, din întâmplare – răsuflă greu – ai, din întâmplare, şi nişte numere din weekendul trecut? De sâmbătă, 29 mai?

E scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse. În partea din stânga, sus, scria *Sâmbătă, 29 mai*. După aceea, urmau şapte numere de înregistrare. Numai şapte!

— Da, ei bine, nu sunt decât maşinile parcate aici, înţelegi, îi explică E cu solicitudine. N-are niciun rost să le notez şi pe cele care trec.

Mâinile dentistului tremurau. Nu simţea nicio plăcere pentru descoperire. Doar o slabă, uşor prostească satisfacţie. Aproape la fel ca atunci când reuşea o obturaţie de canal fără să-i creeze prea mult disconfort pacientului.

— Aş putea să copiez şi eu numerele astea, ce zici?

E şovăi o secundă, apoi dădu din umeri şi se ridică.

— Bine.

O jumătate de oră mai târziu, Finn Håverstad stătea acasă, cu o listă de şapte numere de maşini în faţă şi cu telefonul alături. Ce noroc că plecase Kristine la casa de vacanţă! Avea destul timp. Acum, tot ce avea de făcut era să afle care dintre numerele acestea erau de maşini roşii.

Şi cine erau proprietarii. Sună la informaţii şi obţinu numerele de telefon de la centrul de înregistrare a vehiculelor din Brønnøysundşi de la cinci secţii de poliţie din estul Norvegiei, apoi trecu la treabă.

*

Şocul îi trecuse şi o senzaţie puternică, aproape eliberatoare, de pace se instală în locul lui. Când, după ce stătuse cinci minute ca să-şi revină, Kristine părăsi gara centrală, sigură că violatorul dispăruse în lungul peronului cu tovarăşul lui, rămase stând lângă şirul de taxiuri din faţa gării, uitându-se în jur, la oraş. Pentru prima dată, după mai mult de o săptămână, remarcă, surprinsă, vremea. Era îmbrăcată prea gros. Scoţându-şi puloverul peste cap, îl îndesă în geanta de voiaj. Pentru o clipă, regretă că nu-şi luase rucsacul, căci era greu să cari bagajul doar pe un umăr.

Pentru prima oară, nu era coadă la taxiuri. Toată lumea care ieşea din gară fără prea mult bagaj făcea la fel ca şi ea. Surprinşi de căldura plăcută după răceala aerului condiţionat din sala pasagerilor, îşi dezmorţeau oasele la soare şi hotărau să-şi pună picioarele la treabă. Un şofer

cu faţă smeadă stătea rezemat de capota maşinii, citind un ziar străin. Ea îl abordă, dându-i adresa tatălui ei şi întrebându-l cât avea s-o coste drumul până acolo. În jur de o sută de coroane, credea omul. Ea îi dădu o bancnotă de o sută şi bagajul, asigurându-se că el înţelesese corect adresa, şi-i ceru să lase pur şi simplu bagajul sub scară.

— E o casă mare, albă, cu muchii verzi, mai spuse ea prin geamul portierei, când el pornea motorul.

Un braţ dezgolit şi păros flutură liniştitor spre ea pe geamul Mercedesului care se îndepărta.

Apoi, ea o luă agale prin cartierul Homansbyen.

Îl ura intens pe individ. De când o distrusese în noaptea aceea de sâmbătă, în urmă cu o săptămână cât o veşnicie, ea nu mai simţise altceva decât neputinţă şi părere de rău. Ore în şir, rătăci pe străzi, copleşită de un tumult de senzaţii pe care nu izbutea să le pună în ordine. Cu două zile mai înainte, stătuse lângă linia de cale ferată de deasupra gării Majorstua, chiar în curba de la ieşirea din tunel, invizibilă pentru toată lumea, chiar şi pentru mecanicul de locomotivă. Stătuse acolo încordată, ascultând trenul care se apropia. Numai un metru până la şine. Când locomotiva apăruse deodată de după curbă, nici măcar nu-i auzise pătrunzătorul ţignal. Rămăsese pe loc, hipnotizată, fără să mişte niciun deget, fără să se gândească măcar să se arunce pe şine. Trenul trecuse vâjâind, iar curentul de aer fusese atât de puternic, că ea fusese silită să facă un pas înapoi, ca să se echilibreze. Erau doar câţiva centimetri între faţa ei şi vagoanele care treceau tunând pe lângă ea.

Nu ea era cea care nu merita să trăiască. El era acela.

Acum, ajunse la apartamentul ei. Şovăind pentru o clipă la uşă, intră.

Apartamentul arăta exact ca înainte. O surprinse că părea atât de primitor, atât de confortabil. Se învârti prin camere, atingându-şi obiectele personale, mângâindu-le şi observând că un strat subţire de praf se aşternuse peste

tot. În lumina orbitoare a zilei de afară, observă particule de praf dansând în aer, parcă încântate că o vedeau din nou, acum, că se întorsese. Deschise frigiderul cu băgare de seamă. Acesta mirosea puţin a rânced, iar ea îl goli de mâncărurile perisabile, care deja începuseră să prindă mucegai. Brânza, două roşii şi un castravete care pleoscăi flasc când puse mâna pe el. Puse sacul de gunoi lângă uşa de la intrare, ca să nu-l uite la plecare.

Uşa dormitorului era întredeschisă. Se apropie temătoare pe culoar până în locul unde uşa, deschisă spre ea, îi obtura vederea. După o secundă de gândire, intră hotărâtă în cameră.

Se întrebă cine înlocuise cearşafurile de pe pat. Erau împăturite frumos pe pernă, la capătul saltelei, lângă tăblia patului. Cuverturile pe care le sfâşiase ea dispăruseră. Desigur, fuseseră luate pentru analize.

Aproape împotriva voinţei sale, privirea îi fu atrasă spre cele două măciulii de brad care împodobeau vârful picioarelor patului. Chiar şi de la uşă putea vedea şanţurile negricioase zimţate lăsate de oţelul sârmelor care fuseseră legate de ele. Acum nu mai erau acolo. Nu mai exista nimic în micuţul apartament atrăgător care să spună ce se întâmplase aici în sâmbăta de 29 mai. În afară de ea însăşi.

Şovăielnic, se aşeză pe pat. Apoi sări în picioare şi aruncă păturile pe podea, holbându-se la centrul saltelei. Dar nu era nimic acolo, în afară de ceea ce ştia de dinainte: câteva pete familiare. Se aşeză din nou.

Îl ura pe bărbatul acela din tot sufletul. O ură binefăcătoare şi mistuitoare, care-i traversa ca o vargă de oţel şira spinării de sus până jos. N-o mai simţise până azi. Să-l vadă pe individ plimbându-se în voie, ca şi când nu se întâmplase nimic, ca şi când viaţa ei fusese doar un lucru neînsemnat pe care el îl distrusese din pură întâmplare într-o sâmbătă noapte – fusese ca o binecuvântare. Acum avea pe cineva să urască.

Nu mai era doar un monstru abstract, căruia îi era greu

să-i atribuie un chip. Până în clipa aceea, el nu fusese o persoană, ci doar o dimensiune, un fenomen. Ceva care se strecurase în viaţa ei şi i-o făcuse praf, ca un uragan pe coasta de vest sau ca o tumoare canceroasă, ceva de care n-ai fi putut să te fereşti, luându-ţi măsuri dinainte, ceva care se abătea asupra oamenilor când şi când, regretabil, dar imposibil de evitat şi de controlat.

Nu mai era aşa. El era un bărbat. O persoană care alesese să vină. Care alesese viaţa ei. Ar fi putut s-o lase în pace. Ar fi putut alege să n-o facă, s-ar fi putut hotărî asupra altcuiva. Însă ea fusese cea pe care o alesese. Cu ochii deschişi, deliberat, intenţionat.

Telefonul stătea la locul lui obişnuit, pe masa de brad de la capul patului, între un ceas deşteptător şi un roman poliţist. Pe poliţa joasă, aproape de podea, se afla o carte de telefon. Găsi rapid numărul şi-l formă, apăsând cele opt taste. Când în sfârşit fu conectată cu locul pe care-l căutase, vorbi cu o femeie prietenoasă.

— Bună ziua, mă numesc... Sunt SunnivaKristoffersen, începu ea. Am fost la Gara de Est, nu la Gara Centrală, vreau să spun, astăzi. A apărut o mică problemă şi am fost ajutată ireproşabil de cineva care lucrează la dumneavoastră. L-am întâlnit acolo pe la zece şi jumătate. Un băiat înalt, chipeş, cu umeri foarte largi, părul blond, cu un uşor început de chelie. Mi-ar plăcea sincer să-i mulţumesc, dar am uitat să-l întreb cum se numea. Aveţi vreo idee cine ar putea fi?

Femeia răspunse chiar spontan. Îi dădu un nume şi o întrebă dacă voia să-i transmită vreun mesaj.

— Nu, mulţumesc, zise repede Kristine Håverstad. Mă gândeam să-i trimit nişte flori.

*

Cu câţiva ani înainte, Finn Håverstad fusese la o petrecere unde întâlnise un reporter de la Dagsrevyen, un

personaj bine-cunoscut, medaliat cu Premiul Narvesen pentru urmărirea unui proprietar de vas vinovat de înşelăciuni folosind fonduri de asigurări de stat. Reporterul fusese amabil, iar dentistul găsise discuţia cu el foarte interesantă. Mai înainte de asta, avusese impresia nedesluşită că jurnalismul de investigaţie consta în întâlniri secrete cu surse suspecte, la momente neobişnuite din zi şi din noapte. Masivul reporter rânjise când el îl întrebase indiscret dacă aşa stăteau lucrurile.

— Telefonul! Nouăzeci la sută din munca mea constă în dat telefoane!

Acum începuse să înţeleagă. Era uimitor cât de multe puteai afla cu ajutorul ingenioasei invenţii a lui Bell. Pe carneţelul din faţa lui avea acum numele a şase proprietari de maşini roşii parcate pe străduţa din Homansbyen în noaptea de 29 spre 30 mai.

Patru dintre ei erau femei. Asta nu însemna neapărat că ieşeau din discuţie. Un soţ, un fiu sau, în fond, chiar şi un hoţ de maşini ar fi putut folosi vehiculul respectiv. Dar, deocamdată, le lăsă deoparte pe acestea. Nu mai rămăsese decât o maşină. Formă numărul secţiei de poliţie din Romerike şi se prezentă.

— Să vedeţi... mi s-a întâmplat o mare nedreptate, zise el cu indignare pentru poliţistul nepăsător de la capătul celălalt. Îmi parcasem maşina lângă staţia de tramvai şi, când m-am întors, vopseaua era zgâriată şi sărită. Din fericire, o tânără notase numărul maşinii care mi-o lovise. Nemernicul n-a lăsat niciun fel de mesaj, bineînţeles. M-aţi putea ajuta?

Înţelegând, în sfârşit, cum stătea treaba, poliţistul îşi notă şi el numărul, spunând:

— Un moment, vă rog.

Două minute mai târziu, putu să-i spună marca maşinii, ca şi numele şi adresa proprietarului. Finn Håverstad îi mulţumi călduros.

Acum le avea pe toate. Mai întâi, încercase în

Brønnøsyund, dar îi fusese absolut imposibil să-şi deschidă o cale de a scoate informaţii. Aparent, cea mai uşoară metodă era povestea cu maşina lovită. Telefonase la şapte secţii de poliţie, ca să evite astfel orice suspiciune. Ar fi fost bătător la ochi dacă şapte maşini i-ar fi ciocnit-o pe a lui.

Singura piedică a fost faptul că în evidenţele poliţiei nu figura şi culoarea maşinii. Mai mult, era probabil necesar să verifice valabilitatea adreselor, care s-ar fi putut schimba de la înregistrarea maşinilor. Pentru siguranţă, telefonase aşadar la Evidenţa Populaţiei. Asta îi luă groaznic de mult timp.

Dar acum totul fusese aranjat. De la Evidenţa Populaţiei obţinuse, peste toate celelalte, datele de naştere, ceva la care nu se gândise înainte.

Aşadar, patru dintre ele erau femei. Le puse deoparte pentru moment. Unul dintre bărbaţi era născut în 1926. Mult prea bătrân. Bineînţeles, ar fi putut avea un fiu de vârsta potrivită, dar îl puse şi pe acesta deoparte. Îi mai rămăseseră doi. Amândoi locuiau în Oslo, unul în cartierul Bærum şi unul în Lambertseter.

Nici măcar atunci nu simţi vreo bucurie. Dimpotrivă. Continua să simtă aceeaşi durere lăuntrică şi mistuitoare de sub inimă, cum o simţise tot timpul. Pielea îi era amorţită; parcă toate simţurile din corp i se adunaseră în zona stomacului. Era groaznic de obosit. Subzistase cu doar minimum de somn. Deosebirea era că acum avea ceva la care să lucreze. Putea găsi pe cineva pe care să-l urască.

Finn Håverstad îşi strânse însemnările, le îndesă în buzunare şi plecă pentru a-i privi mai de aproape pe cei doi bărbaţi.

*

Cecilie acceptase o altă seară la serviciu a partenerei sale fără să se plângă. Era într-o dispoziţie excelentă. Spre

deosebire de Hanne Wilhelmsen. Era aproape şapte seara, iar ea stătea în sala de operaţii cu Håkon Sand şi inspectorul-şef Kaldbakken. Ceilalţi plecaseră acasă. Deşi lucrau la un caz de maximă urgenţă, n-avea niciun rost să ţină oamenii acolo toată noaptea.

Hanne Wilhelmsen, după cum îi era obiceiul, schiţase întregul caz. Un bloc de desen era deschis în mijlocul podelei. Inspectoarea de poliţie făcuse un grafic al timpului, începând din 8 mai şi încheindu-se în ziua aceea.

Patru masacre de sâmbătă noaptea în cinci săptămâni. Niciunul pe 29 mai.

— Este foarte posibil, desigur, ca pur şi simplu să nu-l fi găsit noi, declară Håkon Sand. Se poate să se fi întâmplat, totuşi.

Kaldbakken părea să-i dea dreptate, probabil doar ca să ordone să plece acasă. Era frânt şi, pe lângă asta, se alesese cu o răceală de vară care îi îngreuna şi mai mult respiraţia.

— Mai există şi o altă posibilitate, zise Hanne, frecându-şi faţa viguros.

Apropiindu-se de fereastra îngustă, stătu urmărind cum se pogora seara de vară asupra capitalei. Nimeni nu zise nimic, o bucată de vreme.

— Acum sunt foarte sigură, anunţă ea deodată, răsucindu-se cu faţa spre ei. Ceva s-a întâmplat totuşi pe 29 mai. Dar n-a fost un masacru de sâmbătă noaptea.

În timp ce vorbea, deveni mai însufleţită, de parcă nu voia să-i lămurească pe ceilalţi, ci mai mult se convingea pe ea însăşi.

— Kristine Håverstad, izbucni ea. Kristine Håverstad a fost violată pe 29 mai.

Nimeni nu încercă să conteste faptul, dar nici nu înţelegeau ce legătură avea cu cazul.

— Trebuie să plecăm, zise ea cu tărie, practic strigând. Ne întâlnim la adresa Kristinei!

*

Era evident că nu putea fi el, cel dintâi, bărbatul din Lambertsester. Maşina nu era roşie. Pe de altă parte, bătrânul de la etajul întâi s-ar fi putut înşela. Deşi observase o maşină roşie, însemnările lui E arătau limpede că în noaptea aceea fuseseră mai multe maşini necunoscute, parcate la diverse momente, în aceeaşi zonă.

Nu, amănuntul decisiv fu înfăţişarea omului. La cinci şi jumătate, sosise cu maşina. Finn Håverstad ochise maşina numaidecât, de când apăru după o cotitură a drumului îngust, neasfaltat, în liniştitul district rezidenţial. Maşina era proaspăt spălată, iar plăcuţele numerelor se puteau citi cu uşurinţă. Evident cu treabă, bărbatul nu se osteni să-şi mai bage maşina în garaj. Când se dăduse jos din Volvo, Finn Håverstad îl putuse zări perfect din locul unde stătea, la cincisprezece metri distanţă, fără niciun obstacol în calea ochilor săi până la casa recent construită.

Bărbatul era de înălţimea potrivită, în jur de un metru nouăzeci şi cinci. Dar era practic chel, cu numai o coroană de păr negru în jurul ţestei pleşuve, indicând că nu mai fusese blond probabil din copilărie. Mai mult, era obez.

Mai rămăsese unul. Cel din Bærum. Finn Håverstad se temea că avea să ia timp şi, mai rău, că nu va reuşi să-l vadă în ziua aceea. Era deja trecut de şapte seara şi era foarte probabil ca individul să se fi întors de mult de la muncă. Håverstad îşi alinie maşina în şirul celorlalte parcate de-a lungul străzii cu trafic moderat. Adresa era la un şir de case cu vegetaţie bogată în jur, fiecare având o alee de maşini care ducea din stradă până la garaj. Când sosise, nu se putuse decide unde ar fi fost mai bine să stea. Dacă s-ar fi dat jos, după o vreme, ar fi atras probabil atenţia asupra lui, căci zona era supravegheată şi cei mai mulţi trecători aveau evident o ţintă în drumul lor. Nu exista niciun loc unde să pară firesc să-ţi petreci timpul, nicio bancă pe care să poată sta ca să-şi citească ziarul,

niciun teren de joacă unde să se poată opri, nonşalant, ca să-i privească pe copii. Nu că o astfel de distracţie ar fi fost o idee bună, în zilele astea, gândi el.

Problema se rezolvă de la sine când apăru un băiat care se urcă la volanul unui Golf parcat, cu o perspectivă excelentă spre aleea de maşini care-l interesa pe Finn Håverstad. De îndată ce Golful plecă, el îşi strecură maşina în spaţiul eliberat şi, dând drumul la radio, la volum redus, se puse pe aşteptat.

Deja începuse să se gândească la un plan alternativ. Ar fi putut să sune la uşă şi să întrebe ceva. Sau să ofere ceva de vânzare. Îşi coborî privirea spre hainele lui şi îşi dădu seama că în niciun caz nu arăta a comis-voiajor. De altfel, nu avea nimic de vândut.

La opt fără douăzeci, maşina sosi. Un Opel Astra roşu-aprins. Avea geamuri fumurii, astfel încât Håverstad nu putu zări şoferul. Uşa garajului era probabil automată, fiindcă de îndată ce Opelul intră pe alee, uşa începu să se ridice încet. Cam prea încet pentru şofer care tură nerăbdător motorul, aşteptând ca deschiderea să se lărgească suficient cât să poată intra.

După ce maşina dispăru în garaj, bărbatul ieşi, întorcându-se imediat cu faţa spre uşă. Håverstad văzu că străinul ţinea un mic dispozitiv în faţa lui, probabil telecomanda. Uşa garajului alunecă încet până jos, iar omul traversă grăbit mica alee pavată până la intrarea propriu-zisă a casei.

Era el. Era violatorul. Nu exista nici umbră de îndoială. În primul rând, pentru că se potrivea descrierii Kristinei până în cele mai mici detalii. În al doilea rând, şi mult mai important, Finn Håverstad o putea simţi în rărunchi. O înţelesese din clipa în care omul ieşise din garaj şi se întorsese cu spatele. Probabil că nu-i zărise faţa decât o fracţiune de secundă, dar îi fusese de ajuns.

Tatăl Kristinei Håverstad, cea violată cu brutalitate în propria ei locuinţă pe 29 mai, ştia cine fusese atacatorul

fiicei sale. Îi ştia numele, adresa şi data naşterii. Ştia ce fel de maşină conducea şi ce fel de perdele avea. Ştia chiar că îşi tunsese iarba de curând.

*

— N-ai plecat? întrebă el, foarte mirat, când ea sosi acasă tocmai la apusul soarelui. Parcă voiai să te duci la casa de vacanţă?

Când ea se întoarse ca să-i răspundă, el se simţi mai îndurerat ca niciodată. Fata arăta ca o pasăre micuţă, în pofida înălţimii sale. Cu umerii căzuţi şi ochii dispăruţi undeva în fundul capului. Gura avea o expresie care-i amintea din ce în ce mai mult de răposata lui soţie.

Era insuportabil.

— Stai jos puţin, atunci, îi sugeră el, fără să mai aştepte ca ea să-i explice schimbarea de plan. Stai un pic jos aici.

Bătu cu palma în canapea, lângă el, dar ea alese scaunul din faţa lui. El încercă disperat să îi surprindă ochii, dar îi fu imposibil.

— Unde ai fost? întrebă el, zadarnic.

Îi aduse ceva de băut. Destul de surprinzător, ea refuză paharul cu vin roşu pe care i-l oferi.

— Avem vreo bere?

Avem vreo bere. Se referea la ei doi ca având lucrurile în comun. Tot era ceva. O secundă mai târziu, el se întoarse, după ce schimbase paharul cu picior cu o halbă înspumată. Fiica lui bău jumătate din halbă dintr-odată.

Kristine colindase străzile ore în şir, dar nu-i pomeni de asta. Fusese în apartamentul ei, dar nici despre asta nu-i spuse nimic. Mai mult, aflase cine o făcuse. Însă n-avea să-i spună lui asta.

— Pe-afară, zise ea, în schimb. Am fost pe-afară.

Aruncându-şi expresiv braţele în lături, rămase cu braţele întinse, încremenită într-o poză a disperării.

— Ce-o să mă fac, tată? Ce naiba o să mă fac?

Deodată, Kristine simţi un puternic impuls să-i spună ce văzuse în ziua aceea, mai devreme. Ar fi vrut să-şi descarce sufletul în faţa lui, să-l lase pe tatăl ei să preia controlul, responsabilitatea, să-şi pună viaţa în mâinile lui. Era gata să înceapă, când îl văzu că se apleacă brusc în faţă, cu capul între genunchi.

Kristine Håverstad îl mai văzuse pe tatăl ei plângând de două ori în viaţa ei. Prima oară, era o amintire de demult, destul de neclară, de la înmormântarea mamei sale. Celălalt prilej fusese cu trei ani înainte, când bunicul ei murise pe neaşteptate, din senin, la numai şaptezeci de ani, după o minoră operaţie la prostată.

Când Kristine îşi dădu seama că el plângea, înţelese că nu-i mai putea spune nimic. În loc de asta, stând cu faţa spre el, îi luă capul în poala ei.

N-a durat mult. El se ridică abrupt, ştergându-şi lacrimile, şi îi luă blând faţa ascuţită între palme.

— O să-l omor, zise el, încet.

De multe ori ameninţa el c-o să-i omoare, ba pe ea, ba pe ceilalţi, când era scos din pepeni. De multe ori se gândise ce lipsit de noimă era să spui un lucru ca ăsta când nu vorbeai serios. Pentru o clipă întunecată ca moartea, o văzu clar. De data asta, Finn vorbea cât se poate de serios. Se simţi îngrozită.

*

Agitată, Hanne Wilhelmsen îi aşteptase mai mult de zece minute, uitându-se mereu la ceas, sprijinită de motocicleta ei, parcată. Când, în sfârşit, sosiră şi ceilalţi la blocul cenuşiu proaspăt renovat, cerul avea o culoare albastru-închis, aproape indigo, indicând că a doua zi avea să fie la fel de călduroasă.

— Uitaţi-vă aici, zise ea, când Kaldbakken şi Håkon Sand reuşiseră, în sfârşit, să-şi parcheze maşina nemarcată a poliţiei într-un spaţiu îngust, aproape de locul în care ea

aştepta fără astâmpăr lângă intrare. Uitaţi-vă la numele de aici.

Arătă spre sonerie cu lista ei de nume prinse dezordonat, doar câte o fâşie de hârtie lipită de geam.

— Solicitantă de azil. Singură, numai ea.

Sună, dar nu primi niciun răspuns. Sună din nou. Tot niciun răspuns. Kaldbakken îşi drese glasul nerăbdător, fără să-şi poată închipui de ce fusese nevoie ca să vină până aici la o oră atât de târzie. Dacă Hanne Wilhelmsen avea ceva important de spus în legătură cu cazul, ar fi trebuit s-o facă la secţia de poliţie.

Auziră încă o dată ecoul soneriei, fără nicio mişcare înăuntru. Hanne Wilhelmsen păşi pe micul petic de iarbă ce despărţea zidul clădirii de aleea lăturalnică, ridicându-se pe vârfuri şi întinzându-şi gâtul spre fereastra cu draperiile trase. Nicio mişcare înăuntru. Se dădu bătută şi le făcu semn celorlalţi doi ca să se întoarcă la maşina lor. Odată aşezat, Kaldbakken îşi aprinse o ţigară, aşteptând agitat o explicaţie. Strecurându-se pe bancheta din spate, Hanne Wilhelmsen se aplecă spre cei doi colegi ai săi, sprijinindu-şi coatele de scaunele din faţă, şi îşi lipi fruntea de palmele puse una peste alta.

— Ce înseamnă toate astea, Wilhelmsen? întrebă Kaldbakken, pe un ton extenuat, cu neputinţă de descris.

Deodată, ea se gândi că avea nevoie de mai mult timp.

— O să explic totul mai târziu. Mâine, poate. Da, cu siguranţă. Mâine.

*

Ştia că avea să fie sâmbăta aceasta. Azi se hotărâse. Ea susţinea că e din Afghanistan, însă el ştia sigur că minte. Pakistaneză, băga mâna în foc, dar mai drăguţă decât erau ele de obicei.

Era în pat. Nu pe o parte a marelui pat dublu, ci chiar în mijloc, ca să poată simţi cusătura saltelei înghiontindu-l

dur în coloană. Păturile erau pe podea, iar el era gol. În mâinile întinse în faţă ţinea ganterele, ducându-şi braţele în lături, încet şi regulat, cât mai departe, apoi aducându-le înapoi, lăsându-le să se ciocnească între ele, deasupra torsului său transpirat.

— Nouăzeci şi una, *pffuu.* Nouăzeci şi două, *pffuu.*

Se simţea fericit cum nu mai fusese de mult. În largul lui, liber, plin de forţă.

Ştia exact pe cine avea să pună mâna. Ştia exact unde avea s-o facă. De asemenea, ştia cu precizie ce avea să facă.

Ajungând la o sută, se ridică în capul oaselor. Masiva oglindă de pe peretele opus îi arătă ce voia să vadă. Apoi se duse la duş.

*

Din nu se ştie ce motiv, gândul de a merge acasă nu-i surâdea. Hanne Wilhelmsen se aşeză pe o bancă de lângă clădirea poliţiei din Grønlandsleiret 44, meditând la viaţă. Era extenuată, dar nu-i era somn. Mai devreme, îi fusese atât de clar că era o certă legătură între masacrele de sâmbătă seara şi violul tinerei şi drăguţei studente la medicină. Dar, acum, nimic nu mai era clar.

Simţea că nu avea putere să se ridice din locul acela. Munca la stabilirea planului şi conducerea, trimiterea trupelor ici şi colo, în mare parte păruse eficientă. Cu toate acestea, foarte puţine dăduseră roade. Investigaţiile erau atât de tehnice. Căutau fire de păr, de ţesătură şi alte indicii specifice. Chiar şi cel mai mic strop de scuipat era examinat, după care primeau rezultate incomprehensibile de la experţi despre structurile ADN şi tipurile de sânge. Normal, acestea erau necesare, dar erau la kilometri depărtare de a fi adecvate. Omul de sâmbătă nu era normal. Într-un fel, era inteligenţă în spatele acţiunilor lui, un soi de logică absurdă. Se ţinea de o anumită zi din

săptămână. Dacă era adevărată ipoteza, că existau alte trei femei străine îngropate pe undeva, atunci el era de asemenea ager de minte. În acelaşi timp, alesese să-i pună pe urmele lui pe ocolite, spunându-le pe cine mutilase.

Hanne Wilhelmsen avea – în puternic contrast cu colegii săi – un oarecare respect pentru psihologi. Era de acord că ei spuneau o grămadă de aiureli, dar unele lucruri aveau noimă. Era evident o ramură a ştiinţei, chiar dacă nu foarte exactă. În mai multe ocazii, ea nesocotise cu încăpăţânare opoziţia de a procura profiluri psihologice ale criminalilor neidentificaţi. De data asta, nu avea nevoie de vreunul. În timp ce se lăsa pe spate, pe bancă, observând că acum era aproape întuneric, îi trecu prin minte că realitatea dură de dincolo, din Europa, din lume, influenţase mult criminalitatea din Norvegia. Numai că ei nu voiau s-o recunoască. Era prea înspăimântătoare. Cu douăzeci de ani mai devreme, crimele în serie îi aparţineau Americii. În ultimii zece ani, oamenii putuseră citi despre cazuri asemănătoare şi în Anglia.

Nu erau prea mulţi criminali în masă în istoria juridică a Norvegiei. Cei câţiva care existau aveau poveşti smintite şi triste. Colegii din Halden îl arestaseră recent pe unul dintre aceştia. Crime întâmplătoare, probabil comise de acelaşi om, de-a lungul unei perioade însemnate de timp, aparent fără vreun alt motiv decât banii. Cu câţiva ani mai înainte, un tânăr ucisese trei oameni împreună cu care locuia într-o comună din Slemdal, pentru că ei îi aduseseră aminte că datora treizeci de mii de coroane pe chirie. Experţii în psihiatrie legală ajunseseră la concluzia că fără îndoială nu era sănătos mintal.

Care era motivul omului de sâmbătă? Hanne nu putea decât presupune. Din cărţile de specialitate, ştia că un criminal poate avea dorinţa, mai mult sau mai puţin conştientă, de a fi prins.

Hanne Wilhelmsen ştia că nu era cazul şi aici.

— Îi face plăcere să râdă de noi, şopti ea.

— Acum stai aici şi vorbeşti de una singură?

Tresări speriată.

Billy T. era în faţa ei.

Ea se uită la el, pe moment alarmată, apoi izbucni în râs.

— Cred că îmbătrânesc.

— Atunci, te las în pace să îmbătrâneşti mai departe, zise Billy T., încălecând pe motocicleta sa, o enormă Honda Goldwing.

— Nu înţeleg cum poţi să fii deranjat, când tu umbli cu autobuzul ăla mare al tău.

Îi zâmbi, înainte ca el să-şi pună casca. Uitându-se batjocoritor la ea, el nu se osteni să-i răspundă.

Deodată, ea se ridică şi alergă spre el, când Billy porni motorul. El nu putu auzi ce-i spunea, aşa că trebui să-şi scoată iar casca.

— Te duci acasă? întrebă ea, fără să se gândească de două ori.

— Da, n-am prea multe variante la ora asta, zise el, uitându-se la ceas.

— Facem o plimbare?

— Păi, suportă Harley-ul tău să fie văzut în compania unei japoneze?

Se plimbară prin noaptea de vară mai bine de o oră. Hanne în faţă, făcând un tărăboi groaznic, şi Billy T. după ea, cu un uruit înfundat, aproape mătăsos, între picioare. Străbătură vechiul Mossevei până la Tyrigrava şi înapoi. Trecând pe străzile oraşului, îşi ridicară mâinile într-un salut obligatoriu al tuturor cowboy-lor în costume de piele de lângă Librăria Tanum, la poarta Karl Johans, unde motocicletele erau parcate una lângă alta, precum caii priponiţi la intrarea într-un vechi saloon.

Sfârşiră chiar lângă Lacul Tyrvann, la o parcare uriaşă fără nicio maşină, unde se opriră şi îşi parcară motocicletele.

— Poţi să spui multe chestii ciudate despre vremea din primăvara asta a noastră, zise Billy T., dar nu poţi să spui

că nu e bună pentru plimbat cu motocicleta!

Oslo se întindea la picioarele lor. Murdar şi prăfuit, cu un capac de poluare clar vizibil chiar şi după căderea nopţii. Cerul nu era complet întunecat şi probabil că aşa avea să rămână până la sfârşitul lunii august. Ici şi colo, licărea slab câte o stea. Celelalte parcă picaseră pe pământ. Întregul oraş era un covor cu luminiţe răsărind din el, de la Gjelleråsen, de la est, până la Bærum, în vest. Marea se întindea neagră ca smoala la orizont.

La marginea parcării era o barieră vopsită în alb şi roşu, de unde cobora o pantă până la un pâlc de copaci. Billy T. se duse alene până acolo şi se aşeză pe barieră, întinzându-şi picioarele, chemând-o şi pe ea.

— Vino aici, zise, trăgând-o spre el.

Ea stătu între picioarele lui, cu spatele sprijinit de pieptul lui.

Cu reticenţă, îşi îngădui să fie ţinută în braţe. El era atât de înalt, încât capetele lor erau unul lângă celălalt, deşi el mai degrabă stătea aşezat, iar ea stătea practic în picioare. O înconjură cu braţele lui uriaşe şi îşi apropie capul de al ei. Cu o oarecare surprindere, ea simţi că se relaxează.

— Eşti vreodată sătulă până peste cap de a fi ofiţer de poliţie, Hanne? întrebă el, liniştit.

Ea încuviinţă din cap. Cu toţii se săturau, din când în când. Din ce în ce mai des, de fapt.

— Uită-te la oraşul ăsta, continuă el. Câte crime crezi că se petrec acum? Chiar în clipa asta?

Niciunul dintre ei nu răspunse.

— Şi noi stăm aici, incapabili să facem ceva, zise el, după o pauză lungă.

— Mă uimeşte că oamenii nu protestează, zise Hanne.

— Ba o fac, răspunse Billy T. Protestează naibii tot timpul. Suntem lăsaţi baltă la nevoie în fiecare nenorocită de zi, în ziare, la pauza de prânz în toate locurile, la petreceri. Nu ne bucurăm de prea mare stimă, pot spune. Îi cunosc bine. E înfricoşător când nu se mulţumesc doar

să se plângă.

Era chiar plăcut, să stea astfel. El mirosea a masculinitate şi a jachetă de piele, iar barba lui îi gâdila obrazul. Apucându-l de braţe, ea şi le înfăşură mai confortabil în jurul ei.

— De ce continui cu spectacolul ăsta de secretoşenie, Hanne? zise el încet, aproape în şoaptă.

Când o simţi că îngheaţă instantaneu şi dă să-l respingă, fu pregătit şi o ţinu strâns.

— Nu te prosti, ascultă-mă. Toată lumea ştie că eşti o poliţistă fantastică. Drace, greu mai găseşti un poliţist cu reputaţia ta. Mai mult, toată lumea te place. Se spun lucruri bune despre tine pretutindeni.

Ea încă mai încerca să se elibereze. Apoi îşi dădu seama că, stând astfel, măcar nu era obligată să se uite în ochii lui. Prin urmare, îl toleră, deşi nu se mai simţea deloc confortabil.

— M-am întrebat adesea dacă ştii de zvonurile care circulă. Pentru că, da, circulă. Poate nu la fel de mult ca înainte, dar oamenii îşi dau cu presupusul, poţi înţelege asta. O femeie frumoasă ca tine şi niciodată vreun prieten bărbat.

Îl simţi că zâmbea, deşi privirea ei era aţintită ferm într-un punct îndepărtat pe colinele Ekebergåsenului.

— Probabil că există un obstacol, Hanne. Un obstacol al naibii de serios.

Gura lui era atât de aproape de urechea ei, încât îi putea simţi buzele mişcându-se.

— Tot ce-am vrut să-ţi spun e că oamenii nu-s atât de ţicniţi pe cât crezi. Un pic de bârfă, apoi trece. Când ceva se confirmă, nu mai e interesant. Tu eşti o fată grozavă. Nimic nu schimbă asta. Cred că ar trebui să pui capăt misterului de care te înconjori.

Apoi îi dădu drumul, însă ea nu îndrăzni să se mişte, încremenită în loc, rămase stând acolo, absolut îngrozită că el ar putea să-i vadă faţa. Ardea ca un tăciune aprins şi

abia cuteza să respire.

De vreme ce nu făcu nicio mişcare ca să plece, el o îmbrăţişă din nou şi începu s-o legene uşor, dintr-o parte în alta. Stătură aşa câteva secunde nesfârşite, în vreme ce, una după alta, luminile se stingeau în oraşul de jos.

Marţi, 8 iunie

Nimeni nu mai bea cafea; toţi beau cola. Simplul gând de a lăsa o băutură fierbinte să le curgă pe gâtlej le era antipatic. Un stand cu bere în foaier ar fi fost o mină de aur. Micul frigider din camera în care îşi luau prânzul emitea gemete nefericite şi suspine la toate sticlele de plastic îndesate înăuntru, neputând nici să le răcească pe deasupra înainte de a fi scoase din nou.

În dimineaţa aceea, Hanne Wilhelmsen prezentase ceaiul cu gheaţă personalului Secţiei A 2.11. La ora şapte, fără nici măcar o oră de somn, se apucase să cureţe toată mizeria încrustată pe filtrele de cafea. Apoi făcuse paisprezece litri, în total, de ceai extrem de tare, amestecându-l cu grămezi de zahăr şi două sticluţe întregi de esenţă de lămâie, într-un enorm cazan de oţel pentru uz casnic, „împrumutat" din camera unde se depozitau obiectele confiscate. În cele din urmă, umpluse oala până la buză cu gheaţă pisată cerşită de la cantină. Acesta fusese un succes răsunător. Pentru tot restul zilei, toţi umblaseră cu pahare de la cantină pline-ochi, sorbind ceai cu gheaţă, uluiţi că nimeni nu se gândise la asta până atunci.

— Mulţumesc Cerului că am verificat toate astea, oftă uşurat Erik Henriksen, când îi întinse Hannei Wilhelmsen un dosar conţinând cele douăsprezece încunoştinţări de la cetăţeni în legătură cu cazul Kristine Håverstad.

Era grupul conţinând rapoartele de la avocaţi şi poliţişti. Cel de care râseseră ei. Cel pentru care ea îi mulţumea Domnului că îi ceruse lui să se ocupe de verificări. Îi trebui

un sfert de oră ca să le citească pe toate.

O încunoştinţare se remarca între celelalte şi fusese trimisă de două ori: „Portretul artistic tipărit în *Dagbladet*pe întâi iunie seamănă cu Cato Iversen. Faţa lui e puţin mai subţire, dar, pe de altă parte, se poartă ciudat de o bună bucată de vreme. Cum eu am lucrat împreună cu el, aş prefera să rămân anonim. Amândoi lucrăm la Direcţia de Imigrări, unde el poate fi găsit în timpul orelor normale de birou."

— Drept la ţintă, murmură Hanne Wilhelmsen, luând cealaltă foaie de hârtie, pe care Erik i-o întindea deja.

„Am fost izbit de cât de mult semăna schiţa cu vecinul meu, Cato Iversen", se spunea în raport. „El locuieşte pe strada Ulveiven, la numărul 3, în Kolsås, şi lucrează la Direcţia de Imigrări, din câte ştiu. A fost plecat de acasă în mai multe rânduri. Nu este căsătorit."

Scrisoarea era semnată, însoţită de o cerere expresă de a-i îngădui anonimatul.

Treizeci de secunde mai târziu, Hanne Wilhelmsen stătea în biroul lui Håkon Sand.

— Am nevoie de un mandat.

— Pentru care caz?

— Pentru cazul ăsta. Uită-te aici.

Îi dădu ambele rapoarte, însă reacţia lui a fost cu totul alta decât cea la care se aştepta ea. Calm, Håkon Sand le citi de mai multe ori, înainte de a i le înapoia.

— Acum ascultă teoria mea, începu ea, puţin derutată de zdrobitoarea stăpânire de sine a avocatului. Ai auzit de crime semnate?

Bineînţeles că auzise, citise şi el cărţile de specialitate.

— Criminalul lasă în urmă un soi de marcă, un semn distinctiv, nu-i aşa? Marca devine cunoscută, prin intermediul ziarelor sau ca subiect de bârfă. Apoi, există o persoană care vrea să scape de cineva şi, prin urmare, îşi deghizează „propria"...

Flutură degetele în aer.

— ...„propria” crimă ca pe una din seria originală.

— Însă nu-i iese niciodată, mormăi Håkon Sand.

— Nu chiar. De regulă, dă greş pentru că poliţia, bineînţeles, nu a dat publicităţii toate detaliile despre semnul distinctiv. Însă, aici, Håkon, aici avem exact situaţia opusă.

— Situaţia opusă. Ah, da. Şi anume care?

— O crimă care e strecurată, deghizată ca una din serie.

Håkon Sand tuşi discret în pumnul strâns, sperând că ea va continua să explice mai departe, fără să aibă nevoie de prea mari încurajări.

— Aici, avem un ucigaş cu semnătură care face o gafă! Se pregăteşte să comită o altă crimă din serie, dar tocmai atunci ceva nu merge bine. Nu, dă-mi voie să vorbesc cu date.

Trăgându-şi scaunul lângă biroul lui, Hanne luă o foaie de hârtie albă şi un pix, trasând rapid o copie a graficului prezentat în sala de operaţii.

— Pe 29 mai, pleacă să violeze şi să ucidă o solicitantă de azil. Pe această solicitantă de azil.

Trânti pe birou un dosar. Håkon nu-l atinse, dar înclină capul ca să citească numele de pe copertă. Era femeia din apartamentul de la parter. Cea pe care ei încercaseră s-o contacteze cu o seară în urmă.

— Uite aici, zise Hanne, aproape prea înflăcărată, frunzărind printre documente. Ea e absolut perfectă. A venit în Norvegia singură. Ca să-şi întâlnească tatăl, crezuse ea, dar acesta murise cu câteva zile înainte de sosirea ei. Apoi a moştenit apartamentul şi nişte bani şi a trăit liniştită, aşteptând ca oamenii de la Direcţiunea de Imigrări să pună osul la treabă. O victimă perfectă. Nici măcar nu locuieşte într-un centru de primire.

— Dar de ce n-a atacat-o, atunci, dacă era atât de perfectă?

— Nu ştim asta, bineînţeles. Însă ipoteza mea este că ea a fost plecată. Pe afară, în alt oraş, mă rog. Mie mi-a spus

că a dormit şi n-a auzit nimic, însă pare îngrozită de poliţie, cum sunt în general oamenii ăştia, aşa că se prea poate să fi minţit. Dar asta înseamnă că el a stat acolo până când a apărut Kristine Håverstad. Fată frumoasă. Foarte atrăgătoare. Şi-atunci pur şi simplu el a schimbat macazul.

Håkon Sand trebuia să admită că teoria ei se lega.

— Dar pe ea de ce n-a ucis-o, atunci?

— Asta-i la mintea cocoşului, răspunse Hanne Wilhelmsen, ridicându-se în picioare.

Părea înţepenită şi obosită, în pofida entuziasmului său. Cu mâinile în şolduri, îşi răsuci partea de sus a corpului, de vreo câteva ori, stânga-dreapta.

— Câte cazuri de viol abandonăm, Håkon?

El îşi deschise braţele în lături.

— N-am idee. Dar sunt o mulţime. Mult prea multe.

Aşezându-se din nou, ea se aplecă spre el. Cicatricea de deasupra ochiului ei părea mai proeminentă acum, observă el. Hanne slăbise?

— Abandonăm peste o sută de cazuri de viol în fiecare an, Håkon. Peste o sută! Pentru câte crezi că facem investigaţii complete?

— Nu prea multe, mormăi el, cu mustrări de conştiinţă.

Instinctiv, aruncă o privire în direcţia unui biblioraft conţinând trei cazuri gata, aşteptând ştampila cu „anulat”. Violuri. Toate nişte dosare subţiri. Practic, zero investigaţii.

— Câte cazuri de crimă abandonăm în fiecare an? întrebă ea retoric.

— Nu abandonăm cazurile de crimă!

— Exact! El *nu putea* s-o ucidă pe Kristine Håverstad. Ar fi fost descoperită câteva ore mai târziu şi noi am fi fost ca viespile bâzâind prin oraş. Individul ăsta e deştept.

Bătu cu pumnul în birou.

— Al dracului de deştept!

— Ba n-a fost atât de strălucit, totuşi. A lăsat-o pe

Kristine să-i vadă faţa, nu-i aşa?

— Doar atât, da. Şi uite ce fel de schiţă ne-a dat ea. Nu foarte precisă.

Îi întrerupse asistenta avocatului poliţiei, care intră ca să-i înmâneze un dosar cu cercetat în stare de arest.

— Mai sunt cinci din acestea, venite de la Furturi, zise ea compătimitor, înainte de a dispărea pe uşă.

— Totuşi, e un lucru pe care nu-l pot deloc lega, zise Håkon, gânditor. Dacă el îşi făcuse planul ăsta perfect, de ce nu s-a ţinut de el? Sigur nu putea să fi fost atât de aţâţat sexual, încât pur şi simplu *a trebuit* să aibă pe cineva?

Bineînţeles că ar fi putut. Hanne Wilhelmsen şi Håkon Sand se gândiră la asta în aceeaşi fracţiune de secundă. În primăvara trecută, în Oslo, se comisese o serie de violuri; de fapt, şi acelea fuseseră, majoritatea, tot în zona Homansbyen. Violatorul fusese prins, în cele din urmă, din pură întâmplare. Amândoi îşi amintiră simultan explicaţia lui pentru ceea ce făcuse.

— Steroizi! exclama Håkon Sand, uitându-se la colega sa, aproape speriat. Steroizi anabolizanţi!

— Căutăm un musculos, zise Hanne Wilhelmsen sec. Şi mai multe indicii. Şi în clipa asta, cum spuneam, aş vrea un formular albastru pentru individul ăsta. Pare perfect.

Împunse cu degetele în cele două rapoarte pe care le adusese şi îi vârî sub nas un formular albastru. El nu se atinse de niciunul.

— Eşti obosită acum, zise el.

— Obosită? Da, fireşte că sunt obosită.

— Eşti obosită şi nu gândeşti limpede.

— Nu gândesc limpede? Ce naiba vrei să spui cu asta?

Evident că era obosită. Toţi erau. Dar nu ajuta la nimic faptul că Håkon Sand încerca să întârzie o extrem de binevenită arestare.

— Nu ai destule probe ca să justifici o arestare, declară el, încrucişându-şi braţele la piept. Ştii asta foarte bine.

Hanne Wilhelmsen nu ştia ce să creadă. Trecuseră mulţi

ani de când un avocat de poliţie îi contestase o decizie de arestare. Niciodată, în patru ani de când lucrau împreună, nu fusese refuzată de Håkon Sand. Surpriza ei era atât de mare, încât aproape îi înlocui mânia ce dădea să-i răbufnească.

— Chiar vorbeşti serios...

Se ridică în picioare, proptindu-se în birou, într-o poză vag ameninţătoare.

— Îmi spui mie că refuzi să completezi un mandat?

El încuviinţă, simplu, din cap.

— Dar ce mama dr...

Îşi ridică privirea, ca şi când cineva de acolo ar fi putut să-i ofere o mână de ajutor.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că tot ce ai tu nu e nici pe departe de ajuns ca să justifice o arestare. Cheamă-l pe tip aici, aşa cum facem de obicei. Vezi dacă poţi să scoţi ceva de la el. Apoi mai discutăm. Cu perspectiva custodiei, probabil.

— Custodie? Eu nu cer pentru el cercetare în stare de arest! Cer un mandat de arestare normal, simplu, într-un caz dement care se poate să le fi costat viaţa pe patru fete!

Håkon Sand n-o mai văzuse niciodată pe Hanne Wilhelmsen atât de furioasă. Cu toate acestea, rămase pe poziţii. Ştia că avea dreptate. Două avertismente despre un posibil ucigaş nu erau temeiuri suficiente pentru suspectare. Chiar dacă individul lucra la Direcţia de Imigrări şi, astfel, avea acces direct la toate informaţiile pe care le dorea inima lui despre solicitantele de azil. Se cutremură la acest gând.

Nu era destul. Ştia asta. Şi ştia că, de fapt, şi Hanne Wilhelmsen o ştia. Probabil de aceea el nu mai zicea nimic. Înşfăcând şi mandatul necompletat şi cele două rapoarte, ea ieşi, trântind uşa în urma ei.

— Rahat cu ochi, mormăi ea, pe culoar.

Un băiat obosit, stând pe un scaun incomod, aşteptându-şi rândul la vreun interogatoriu, probabil, se simţi evident

insultat şi îşi lăsă stânjenit privirea în podea.

— Nu tu, adăugă ea, mergând mai departe.

Erik Henriksen stătea în birou, aşteptând-o nerăbdător. Nu primi nicio explicaţie, doar o exagerat de politicoasă cerere – pentru numele lui Dumnezeu – s-o găsească pe Kristine Håverstad. Aveau nevoie de ea. Acum. Imediat. Într-o oră. El plecă în goană.

Ea se uită în cartea de telefon ca să găsească numărul Direcţiei de Imigrări. După ce trase aer adânc în piept de cinci ori, ca să se calmeze, formă numărul.

— Cato Iversen, vă rog, ceru ea.

— E de serviciu la telefon între zece şi două. Va trebui să sunaţi atunci, îi răspunse o voce seacă, monotonă.

— Sun de la poliţie. Am nevoie să vorbesc cu Iversen. Acum.

— Cum aţi spus că vă numiţi?

Femeia nu se dădea uşor bătută.

— Hanne Wilhelmsen. Poliţia Oslo.

— Un moment, vă rog.

Asta, bineînţeles, a fost doar o stereotipie. După patru minute de linişte asurzitoare, fără nici măcar micul ciripit cu „Sunteţi încă în contact, vă rugăm aşteptaţi”, ea apăsă furioasă pe furcă pentru a încheia convorbirea şi sună din nou.

— Direcţia de Imigrare, vă ascult.

Era aceeaşi femeie.

— Aici, Hanne Wilhelmsen, Departamentul Crimă, Omucidere şi Viol, Poliţia Oslo. Vreau să vorbesc cu Cato Iversen imediat.

Femeia fu evident serios alarmată de noua denumire dată Secţiei de Omucideri. Zece secunde mai târziu, Cato Iversen era la telefon. Se prezentă cu numele de familie.

— Bună dimineaţa, zise Hanne, pe cel mai neutru ton de care fu în stare, în împrejurările de faţă. Sunt Hanne Wilhelmsen, Secţia de Omucideri, Poliţia Oslo.

— Da, zise bărbatul fără nicio urmă de nelinişte, din câte

îşi putu da seama Hanne.

Ea se consolă repede, gândind că el era probabil foarte obişnuit să discute cu poliţia.

— Aş dori să vă iau o declaraţie în legătură cu un caz pe care-l investigăm noi. Este foarte urgent. Puteţi veni până la secţie?

— Acum? Chiar acum?

— Da, cât mai curând cu putinţă.

Omul se gândi câteva clipe. Urmă o tăcere, cel puţin.

— Asta-i imposibil, în momentul de faţă. Îmi pare rău. Dar aş...

Ea îl putu auzi răsfoind nişte hârtii. Părea să-şi verifice carnetul de întâlniri.

— Pot să vin lunea viitoare.

— Din păcate, nu e convenabil. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră acum. Probabil n-o să dureze mult.

Ceea ce era o minciună sfruntată.

— Despre ce e vorba?

— O să discutăm când ajungeţi aici. Vă aştept într-o oră.

— Nu, pe cuvânt. Pur şi simplu nu este posibil. Ţin o prelegere la o şedinţă de pregătire internă pe care o efectuăm acum.

— Vă sugerez să veniţi aici imediat, zise Hanne, liniştit. Spuneţi că vă este rău, spuneţi ce doriţi. Pot, bineînţeles, să vin eu ca să vă iau de acolo. Dar poate c-aţi vrea mai degrabă să ajungeţi aici prin forţe proprii.

Acum, bărbatul era clar tensionat. „Dar cine n-ar fi fost, după un astfel de schimb de cuvinte?” gândi Hanne, alegând să nu dea prea mare importanţă schimbării din comportamentul interlocutorului.

— Pot să ajung într-o jumătate de oră, zise el, în cele din urmă. Probabil puţin mai mult. Dar plec chiar acum.

*

Kristine Håverstad nu ştia ce să facă. Tatăl ei plecase la

serviciu la ora opt, ca de obicei. Ea nu mai era sigură, totuşi, că într-adevăr asta făcea. Pentru a-şi confirma bănuiala, dădu telefon la cabinetul de stomatologie şi ceru să vorbească cu tatăl ei.

— Dar, scumpa mea Kristine, răspunse recepţionera, o grăsană mămoasă. Tatăl tău e în concediu! N-ai ştiut?

Kristine se strădui atunci s-o convingă pe femeie că totul se datora unei neînţelegeri şi puse receptorul în furcă. Nu mai avea nicio îndoială că tatăl ei intenţiona să-şi ducă planul la îndeplinire. Vorbiseră mai bine de o oră, seara trecută, mai mult decât o făcuseră în toate cele zece zile dinainte.

Cel mai prost era că totul părea eliberator. Era grotesc, înfricoşător, smintit. Oamenii nu se ocupă cu astfel de lucruri. Nu aici, în ţara asta, cel puţin. Dar gândul că omul acela avea să moară o făcea să se simtă, totuşi, foarte uşurată. Trăia un fel de exaltare la posibilitatea unei oarecare compensaţii. Acela distrusese două vieţi. Nu merita altceva. Cel puţin, nu când poliţia evident nu depunea toate eforturile ca să-l prindă. Şi, chiar dacă ar fi reuşit, el ar fi primit un an de stat într-o celulă confortabilă, cu televizor şi activităţi plăcute de ocupare a timpului. Făptaşul nu era demn de aşa ceva.

Merita să moară. Ea nu meritase ceea ce îi făcuse el ei. Era un hoţ şi un criminal. Tatăl ei nu meritase ceea ce trebuia să îndure. Odată ce se mai calmă, cât de cât, ajungând la un sentiment de satisfacţie domoală că decizia fusese luată, Kristine îngheţă. Asta era nebunie curată. Nu te-apuci să omori pur şi simplu alţi oameni. Dar, dacă avea s-o facă cineva, ea trebuia să fie aceea.

*

Trecuseră secole de când Billy T. fusese anchetator. Era în echipa de supraveghere a diviziei de droguri de mai bine de cinci ani. De atâta vreme încât probabil că avea să

rămână un poliţist în blugi până ce urma să devină prea bătrân pentru aşa ceva. Cu toate acestea, abilităţile lui de anchetator erau încă legendare. Nu juca întotdeauna după buchea cărţii, dar obţinuse numeroase mărturisiri care îi impresionaseră şi pe cei mai buni anchetatori. Hanne Wilhelmsen insistase, iar el se lăsase convins. Ea se gândi că Billy ar putea socoti invitaţia un şiretlic din partea ei, doar ca să-l mai vadă. Noaptea trecută i se părea cu totul ireală, acum, când se întorsese pe terenuri sigure, cu toate mecanismele ei de apărare pe poziţii. Însă avea o nevoie imperioasă de a-l vedea, de a sta de vorbă cu el, despre lucrurile de zi cu zi, despre treburile poliţiei. Pur şi simplu voia să se asigure că el era acelaşi bun coleg dintotdeauna.

Billy T. veni. Făcu o grămadă de zgomot, aruncând glumiţe în stânga şi în dreapta pe tot drumul până la biroul ei – îl putu auzi mai înainte de a-l zări. Văzând-o, când ea scoase capul pe uşă ca să-l salute, îi aruncă remarci uşuratice, de flirt, dar fără nicio scânteie de aluzie la ce se petrecuse câteva ore mai devreme. Nu părea nici din cale-afară de obosit. Totul era la fel ca înainte. Aproape, cel puţin.

Când Hanne Wilhelmsen dădu cu ochii de Cato Iversen, fu şocată. Probabil că nu arăta exact ca-n desenul artistului, dar se potrivea perfect descrierii KristineiHåverstad. Umeri largi, păr blond, cu un început de chelie în ambele colţuri ale frunţii. Nu izbitor de înalt, dar, chiar şi aşa, corpul lui musculos făcea o impresie puternică. Era şi bronzat, pe deasupra, dar, la ora aceasta, multă lume era. Cu excepţia poliţiştilor de la secţie.

Billy T. practic umplea de unul singur încăperea. Adăugându-i-se Cato Iversen şi Hanna Wilhelmsen, camera deveni de-a dreptul ticsită. Billy T. se postă cu spatele la fereastră, sprijinit de pervaz. Stând în calea luminii orbitoare a zilei, deveni o enormă siluetă întunecată, cu contururi ferme, dar fără chip. Hanne Wilhelmsen stătea în locul ei obişnuit.

Cato Iversen arăta vizibil tensionat. Cu toate acestea, reacţia nu era în sine neobişnuită şi nu indica vreo opoziţie. Înghiţind continuu în sec, se foia în scaun şi etala un obicei prost de a-şi scărpina fără încetare dosul mâinii stângi.

— După cum probabil ştii, începu ea, de obicei nu facem înregistrări în timpul interogatoriului martorilor.

El nu ştiuse asta.

— Însă o facem în acest caz, continuă ea, zâmbind degajat şi în aceeaşi clipă apăsând două butoane ale unui mic reportofon de pe birou. Potrivi microfonul astfel încât să fie îndreptat în general spre cameră.

— O să începem cu datele personale, declară ea.

Le primi şi, în schimb, ea îl informă că nu era nevoie să dea o declaraţie, dar că ar fi trebuit să spună adevărul, dacă alegea să răspundă.

— Am voie la un avocat?

Regretă întrebarea de îndată ce-i ieşi pe gură şi încercă să-şi retragă cuvintele zâmbind forţat, clătinând din cap dezaprobator şi dregându-şi glasul. Râcâia febril cu ghearele o ciupitură de ţânţar imaginar de pe mâna stângă.

— Un avocat, Billy T., zise Hanne către monstrul de pe pervaz. Are nevoie prietenul nostru de aici de un avocat?

Billy T. nu spuse nimic, doar zâmbi. Iversen nu putea vedea asta. Din locul în care stătea, poliţistul nu era decât o siluetă întunecată, bine conturată pe fundalul cerului senin.

— Nu, nu, n-am nevoie. Era doar o întrebare.

— Dumneata eşti un martor, Iversen, îl asigură Hanne Wilhelmsen, într-un efort exagerat de a-l calma. Nu ai nevoie de un avocat, deci?

— Dar despre ce e vorba?

— O să ajungem şi la asta, o să ajungem.

O sirenă începu să urle, coborând strada Åkerbergveinen cu viteza luminii, urmată imediat de o alta.

— O grămadă de treabă pe vremea asta, explică Hanne. Unde lucrezi dumneata?

— La Direcţia de Imigrări.

— Cu ce te ocupi acolo?

— Sunt administrator. Doar un administrator obişnuit.

— Ah, da, şi ce anume face un administrator obişnuit?

— Administrează cazuri.

Era evident că nu fusese intenţia omului de a părea impertinent, căci, după o scurtă pauză, adăugă:

— Preiau cererile pentru permis de rezidenţă pe care poliţia deja le-a cercetat. Noi suntem autoritatea iniţială de decizie.

— Cazurile de azil?

— Şi pe ele, şi pe altele. De reîntregire a familiilor. De vizite de studii. Eu mă ocup numai cu cazurile din Asia.

— Îţi place munca ta?

— Dacă-mi place?

— Da, crezi că e o muncă plăcută?

— Da şi nu.

Se gândi puţin.

— E o slujbă ca oricare alta, presupun. Mi-am luat licenţa de avocat anul trecut. Nu poţi întotdeauna să alegi doar ce-ţi place. Serviciul e în regulă, până acum.

— Nu crezi că-i trist, atunci, să dai afară toate aceste suflete?

Acum păru sincer uluit. Nu se aşteptase la o asemenea atitudine din partea poliţiei.

— Nu e trist, bâigui el. Parlamentul este cel care decide. Noi doar punem în aplicare deciziile pe care le-au luat ei. În plus, nu toţi sunt daţi afară, ştiţi.

— Dar sunt majoritatea, nu-i aşa?

— Păi, da, probabil majoritatea.

— Şi dumneata ce părere ai despre străini?

Acum se văzu că-şi mai revenise.

— Sincer, zise el, schimbându-şi poziţia în scaun, acum chiar vreau să ştiu despre ce e vorba.

Cei doi poliţişti schimbară o privire, iar Billy T. încuviinţă scurt din cap. Şi Iversen putu vedea asta.

— Ne chinuim cu un caz foarte serios, în momentul de faţă, îi spuse Hanne Wilhelmsen. Masacrele de sâmbătă noaptea. Ai citit probabil despre ele în ziare?

Într-adevăr, citise. Dădu din cap şi începu să se scarpine din nou.

— La fiecare dintre aceste băi de sânge, am găsit câte un număr. Un număr de imigrant. Duminică, am găsit un cadavru. Un cadavru care arată a fi din Asia. Şi, ştii ceva?

Părând aproape entuziasmată, scotoci prin teancul de documente din faţa ei până găsi o foaie de hârtie.

— Două dintre aceste numere de imigrant sunt dintre cazurile la care lucrezi dumneata!

Nervozitatea omului crescuse, iar acum puteau în sfârşit să înceapă să citească în ea câte ceva.

— Nu suntem foarte mulţi cei care ne ocupăm de cazurile din Asia, exclamă el grăbit. Nu e câtuşi de puţin ciudat.

— Nu. Înţeleg.

— Vreau să spun, trebuie să ştiţi cu cât de multe cazuri avem de-a face în fiecare an. Câteva sute, fiecare. Poate câteva mii, adăugă el iute, străduindu-se să-şi întărească argumentul.

— Probabil dumneata vei putea să m-ajuţi, atunci, de vreme ce ai atâta experienţă. Cum te ocupi de aceste cazuri, mai exact? Vreau să spun, din punct de vedere administrativ. Sunt toate pe calculator?

— Da, toate datele sunt înregistrate pe calculator, aşa e. Dar avem şi dosare, bineînţeles. Cu hârtii, adică. Rapoarte de interviuri şi scrisori şi toate lucrurile de genul ăsta.

— Şi ele conţin toate detaliile despre fiecare solicitant de azil?

— Da. Adică, da, tot ce trebuie să ştim noi, cel puţin.

— Lucruri cum ar fi la cine au venit, rudele, dacă ştiu pe cineva de aici, de ce au venit tocmai în Norvegia şi toate

treburile de soiul ăsta. Asta conţin dosarele voastre?

Bărbatul se foi iarăşi în scaun şi păru să cântărească întrebarea.

— Da, asta e tot în rapoartele de interviu ale poliţiei.

Hanne Wilhelmsen ştia prea bine. Petrecuse patru ore citind rapoartele de interviu a patru femei, chiar în dimineaţa aceea.

— Sunt mulţi cei care vin singuri?

— Doar câţiva. Ceilalţi au familiile cu ei. Unii au deja familiile aici.

— Unii dispar, am auzit, nu?

— Dispar?

— Da, dispar din sistem fără să ştie nimeni unde sunt.

— Ah, da, în sensul ăsta, dispar… Da, se întâmplă când şi când.

— Ce faceţi atunci cu ei?

— Nimic.

Billy T. îşi mută statura colosală de pe pervaz. Îi îngheţase fundul după ce stătuse douăzeci de minute pe aparatul uzat de aer condiţionat. Luând-o prin spatele Hannei Wilhelmsen, se opri, rezemându-şi braţul de un raft de cărţi lucios, şi se uită în jos, la martor.

— Acum o să trecem direct la subiect, Iversen, zise el. Unde îţi petreci de obicei weekendurile?

Omul nu răspunse. Scărpinatul se înteţi.

— Încetează, porunci Hanne Wilhelmsen, agasată.

Deşi Cato Iversen fusese cuprins de disperare, abia de auzi comanda. Cei doi poliţişti îl studiau cu atenţie, dar încă nu puteau vedea nimic decât nervozitatea. Iversen habar n-avea ce să zică. Prin urmare, trânti adevărul.

— Ies cu furgoneta, zise el, încet.

Billy T. şi Hanne schimbară o privire şi amândoi zâmbiră.

— Ieşi cu furgoneta, repetă Hanne rar.

— Ai ieşit cu furgoneta şi sâmbătă, pe 29 mai? Dar duminică, pe 30?

La dracu’. Îl prinseseră. Toate celelalte chestii fuseseră pur şi simplu praf în ochi. În pofida răbufnirii Hannei Wilhelmsen, de un minut mai devreme, el îşi scărpina cu disperare mâna stângă. Devenise dureros, aşa că se opri.

— Vreau să vorbesc cu un avocat, exclamă el deodată. Nu mai spun nimic până când nu vorbesc cu un avocat.

— Dar, dragul meu Iversen, zise Billy T. cu o voce ca mătasea, lăsându-se pe vine în faţa lui. Nu eşti acuzat de nimic.

— Dar sunt bănuit de ceva, răspunse Iversen, iar acum puteau vedea că îi dăduseră lacrimile. Aşa că am nevoie de un avocat.

Aplecându-se peste birou, Hanne opri reportofonul.

— Iversen. Să fie limpede. Noi te interogăm acum ca martor. Nu ai nici statut de suspect, nici de acuzat. Prin urmare, nu ai nevoie de avocat. Prin urmare, ai dreptul să ieşi din această încăpere şi din această clădire când doreşti. Dacă totuşi alegi să stai de vorbă cu un avocat şi să porţi o altă discuţie cu noi după aceea, eşti, fireşte, liber să faci asta.

Luă telefonul şi-l puse drept în faţa lui. Apoi bătu cu palma în Paginile Aurii de alături.

— Dă-i drumul, îl invită ea, uitându-se rapid prin micul birou ca să vadă dacă exista ceva la care el n-ar fi trebuit să aibă acces.

Înşfacă un teanc de dosare ale cazurilor şi, luându-l şi pe Billy T. cu ea, porni spre uşă, unde făcu o pauză.

— Ne întoarcem în zece minute, zise.

*

Se dovediră a fi mai mult de zece minute. Se aşezaseră în sala de operaţii, fiecare cu câte un pahar din băutura pregătită de Hanne, dimineaţă. Gheaţa se topise, zahărul rămăsese pe fundul cazanului aproape gol şi, cu taninul, ceaiul nu mai era nici pe departe la fel de răcoritor cum

fusese cu câteva ore mai devreme.

— Acum o să capituleze, zise Billy T. Noi nu trebuie să mai spunem mare lucru.

— Simpla ta înfăţişare poate băga în sperieţi şi oamenii nevinovaţi, făcându-i să mărturisească orice, rânji Hanne, golindu-şi paharul. Mai mult, nu ştiu dacă e chiar gata pentru a fi arestat.

— Ceva îl face să transpire, asta-i cert, remarcă Billy T. Asta-i părerea mea. Dar trebuie să plec. Sunt frânt. Probabil că şi tu eşti la fel, adăugă el, încercând să-i prindă privirea.

Ea nu-i răspunse şi îşi ridică doar paharul gol într-un fals toast când el ieşi din sală, în locul lui năpustindu-se Erik Henriksen.

— Am găsit-o, gâfâi el. Tocmai voia să vină încoace! Stătea chiar în prag! Pentru ce aveai nevoie de ea?

*

A durat doar o oră şi jumătate pentru a organiza o confruntare. În poliţie părea să existe un surprinzător număr de bărbaţi blonzi, cu umeri largi şi cu început de chelie în frunte. Cinci dintre ei stăteau acum în compania lui Cato Iversen, în camera de identificare. De partea cealaltă a unui geam-oglindă, Kristine Håverstad îşi rodea unghiile.

Nu pentru asta venise, bineînţeles. Aproape că se ciocnise de poliţistul pistruiat când se apropia, şovăind, de sediul poliţiei. Încă ar mai fi putut să renunţe la ce îşi propusese, dacă el, încântat când îi confirmase identitatea, n-ar fi condus-o radios înăuntru. Din fericire, nu trebuise să spună nimic.

Inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen părea mult mai obosită decât fusese cu nici o săptămână în urmă. Ochii îi păreau mai decoloraţi, gura mai strânsă şi mai hotărâtă. Săptămâna trecută, Kristine Håverstad o

considerase izbitor de frumoasă. Acum, era doar o femeie obişnuită, cu trăsături atrăgătoare, deloc machiată. Nici ea nu se arătă din cale-afară de entuziasmată, deşi o întâmpină destul de prietenos.

Cei şase bărbaţi intrară unul după altul în încăpere, ca un cârd de gâşte grase. Când cel dintâi ajunsese în capătul cel mai îndepărtat al camerei, toţi se întoarseră ca să se uite orbeşte la geamul-oglindă. Kristine ştia că n-o puteau vedea.

El nu se afla printre ei. Toţi semănau. Dar niciunul nu era bărbatul care o atacase. Simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi. Dacă măcar... dacă măcar ar fi fost unul dintre ei. Atunci ar fi putut fi protejat de tatăl ei. Ea ar fi putut încerca să-şi dreagă viaţa. Ar fi fost scutită de a mai avertiza poliţia că propriul ei tată pusese la cale să comită o crimă. Viaţa ar fi fost cu totul alta, dacă măcar ar fi fost unul dintre ei. Dar nu era.

— Probabil numărul doi, spuse ea.

Ce făcea? Cu siguranţă nu era numărul doi. Dar, silindu-i să reţină pe unul dintre ei, ea ar fi putut câştiga timp, cel puţin. Timp ca să se gândească, timp ca să-şi convingă tatăl să renunţe. Câteva zile, probabil, dar oricât ar fi fost mai bine decât nimic.

— Sau numărul trei?

Se uită întrebător la Hanne Wilhelmsen, care totuşi stătea ca un sfinx, privind drept înainte.

— Da, hotărî ea. Numărul doi sau numărul trei. Dar nu sunt deloc sigură.

Inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen îi mulţumi pentru ajutor şi o conduse la ieşire. Dar era atât de dezamăgită, încât uită s-o întrebe pe Kristine Håverstad pentru ce venise. Nu mai conta. Aruncându-şi geanta pe umărul ei mic, Kristine Håverstad dispăru din secţia de poliţie, ştiind foarte sigur că n-avea să fie în stare niciodată să-şi trădeze tatăl.

Numărul doi din şir era funcţionarul Frederik Andersen,

de la secţia de poliţie Citaţii.

Numărul trei era sergentul EirikLangbråtan, un băiat plăcut, care era operator la biroul de criminalistică. Cato Iversen, care fusese numărul şase din şir, primi o strângere de mână, nişte scuze fără tragere de inimă, şi i se permise să plece.

Ajungând în capătul cel mai îndepărtat din Grønlandslereit, şi ieşind din vederea oricui l-ar fi urmărit din enorma clădire în arc de cerc, Iversen intră în restaurantul Lompa, unde-şi cumpără doi litri de bere odată. Aşezându-se la o masă înghesuită în local, îşi aprinse o ţigară cu mâini tremurătoare.

În noaptea de 29 mai, fusese la bordul feribotului danez, cu furgoneta încărcată cu băuturi alcoolice de contrabandă. Asta nu avea să se mai întâmple niciodată, niciodată.

*

Teoretic, întreaga zi de lucru fusese pierdută, ajungându-se la o fundătură. Era de-a dreptul descurajant. Dar nu acesta avea să fie incidentul cel mai de seamă în A 2.11, în ziua aceea.

Inspectorul-şef Hans Olav Kaldbakken intră în biroul HanneiWillhelmsen, pentru rezumatul zilnic. Nu arăta bine deloc. Aşezându-se pe scaun cu mişcări greoaie, anevoioase, îşi aprinse o ţigară, a douăzecea pe ziua aceea, deşi nu era decât trei şi jumătate.

— Am obţinut ceva, Wilhelmsen? întrebă el, aspru. Mai avem altceva în afară de acest... acest Cato Iversen? Fiindcă nu poate fi el, nu-i aşa?

— Nu, nu poate fi, e adevărat, răspunse Hanne Wilhelmsen, apăsându-şi tâmplele cu degetele.

Confirmarea era o considerabilă minimalizare a situaţiei de fapt. Cato Iversen poate că avea propriile afaceri necurate, dar treaba asta avea să aştepte pentru o altă zi.

Hanne presimţise că tânăra Håverstad avea să-şi recunoască atacatorul. Nu pricepuse de ce fata alesese două persoane care evident nu-i făcuseră niciun rău. Poate să fi fost o dorinţă adâncă din subconştient de a le da ceva. Însă gestul fusese demn de reţinut. Va trebui să se mai gândească la asta, altă dată.

— Se apropie sâmbăta, zise Kaldbakken, greoi. E groaznic de aproape sâmbăta.

Avea un mod de vorbire ciudat şi îşi înghiţea cuvintele înainte de a le articula până la capăt. Dar Hanne Wilhelmsen lucra cu acelaşi şef de mulţi ani şi întotdeauna înţelesese ce voia să spună.

— Într-adevăr, Kaldbakken. Se apropie sâmbăta.

— Ştii ceva? zise el, aplecându-se spre ea într-un neobişnuit acces de familiaritate. Violurile sunt cele mai rele lucruri pe care le cunosc. Nu pot să sufăr violurile. Şi sunt poliţist de treizeci de ani.

Se pierdu în gânduri, un moment, dar îşi reveni repede.

— De treizeci şi trei de ani, ca să fiu mai exact. Am început în 1960, ceea ce nu înseamnă că sunt tocmai un om bătrân.

Zâmbind încruntat, tuşi violent.

— Anii şaizeci. Alea au fost zilele frumoase. Era bine să fii poliţist, pe atunci. Bine plătiţi, aşa eram. Mai mult decât muncitorii din industrie. Cu mult mai mult. Oamenii aveau respect pentru noi, în zilele alea. Gerhardsen era încă prim-ministru, iar oamenii trăgeau cu toţii în aceeaşi direcţie.

Fumul deja înecase camera. Bărbatul îşi răsuci propria ţigară şi scuipa tutun între două reprize de mormăieli.

— Pe vremea aceea aveam cam două sau trei violuri pe an. Cât tapaj se făcea! De regulă, îl şi prindeam pe nenorocit. Erau mai mulţi bărbaţi aici, pe atunci, iar violurile erau cele mai rele fărădelegi pe care le cunoşteam. Noi, toţi. Nu ne lăsam până nu-i prindeam.

Lui Hanne Wilhelmsen nu i se mai întâmplase niciodată

asta. Lucra cu inspectorul-şef de şapte ani şi nu vorbiseră niciodată despre ceva mai intim decât un stomac deranjat. Într-un fel, o socotea semn rău.

Kaldbakken oftă adânc, iar ea îi putu auzi gâlgâitul din canalele bronhiale supraîncărcate.

— Dar, una peste alta, e bine să fii în poliţie, comentă el, privind visător în gol. Când te duci noaptea la culcare, ştii că eşti unul dintre băieţii buni. Sau dintre fetele bune, adaugă el, zâmbind precaut. Îţi dă un sens existenţei. Cel puţin, aşa a fost până acum. După primăvara asta, nu mai ştiu, să-ţi spun drept.

Hanne Wilhelmsen îl înţelegea bine. Într-adevăr, fusese un an groaznic. Pentru ea, totuşi, lucrurile merseseră destul de uşor. Avea treizeci şi patru de ani, abia se născuse când Kaldbakken, vânjos şi ţanţoş în uniforma lui proaspăt călcată, patrula pe lungile şi liniştitele străzi din Oslo. Ea avea foarte multe de făcut. Kaldbakken nu avusese. Ea ajunse să se întrebe câţi ani avea. Arăta trecut bine de şaizeci, dar nu se putea să fie aşa. Trebuia să fi fost mai tânăr.

— Nu mai am prea multe de dat, Hanne, mormăi el.

Se sperie când îl auzi că-i spunea Hanne. Până azi, niciodată nu fusese decât Wilhelmsen pentru el.

— Prostii, Kaldbakken, interveni ea, dar renunţă când el îi făcu semn să tacă.

— Ştiu când e timpul să renunţi. Eu…

Un îngrozitor acces de tuse, violent, paroxistic, îl apucă deodată. Dură tulburător de mult. În cele din urmă, Hanne Wilhelmsen se ridică în picioare, ezitând, şi îi puse o mână pe spate.

— Pot să te ajut? Vrei un pahar cu apă sau…?

Când el se lăsă pe spate în scaun, horcăind ca să-şi recapete răsuflarea, ea se alarmă de-a binelea. Faţa lui era pământie şi lac de sudoare. Întorcându-se într-o parte, se luptă ca să respire şi apoi se prăbuşi, greoi. Se auzi o bufnitură cumplită când lovi podeaua.

Stând cu picioarele depărtate deasupra lui, Hanne reuşi să-i întoarcă trupul cu faţa în sus şi strigă după ajutor.

Când, după două secunde, nu primi niciun răspuns, ea dădu un şut în uşă, strigând din nou.

— Chemaţi o salvare, pentru Dumnezeu! Sunaţi un doctor!

Apoi se apucă să-i facă respiraţie gură la gură de resuscitare bătrânului şi terminatului ei şef. Două respiraţii, apoi masaj cardiac. Două respiraţii, apoi masaj cardiac. Se auzi un trosnet în pieptul lui şi îşi dădu seama că-i rupsese nişte coaste.

Erik Henriksen stătea în prag, mai zăpăcit şi mai roşu ca de obicei.

— Masaj cardiac, ordonă ea, concentrându-şi eforturile asupra respiraţiei lui.

Tânărul apăsă şi iar apăsă. Hanne Wilhelmsen suflă şi tot suflă. Dar, când paramedicii intrară pe uşă, nouă minute mai târziu, inspectorul-şef Hans Olav Kaldbakken murise, la doar cincizeci şi şase de ani.

*

Într-o cameră mohorâtă şi neatrăgătoare, dintr-o pensiune din Lillehammer, mica femeie iraniană din blocul Kristinei Håverstad stătea deznădăjduită. Era singură, departe de casă, şi nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutor. Alesese Lillehammer absolut la întâmplare. Destul de departe, dar nu prea scump, cu trenul. Mai mult, auzise de muzeul popular de la Maihaugen.

Ar fi trebuit, bineînţeles, să vorbească la poliţie. Pe de altă parte, nu te puteai bizui întotdeauna pe ei. Ştia asta din experienţa ei crudă. Intuitiv, simţise că putea avea încredere în tânăra poliţistă care vorbise cu ea puţin, lunea trecută. Dar ce ştia ea, o mică femeie din Iran, despre cei în care puteai avea încredere?

Scoţându-şi Coranul, începu să-l răsfoiască. Citea puţin

ici, puţin colo, dar nu găsi niciun verset care s-o aline sau s-o povăţuiască. După două ore, adormi şi nu se mai trezi până când nu-şi aduse aminte că nu mâncase mai nimic în ultimele două zile.

*

Cum era de aşteptat, şeful ei fusese foc şi pară. Ea îşi ceruse iertare, promiţându-i o scutire medicală. De unde ar fi putut obţine una, acum? De la urgenţe, probabil. La Centrul de Intervenţie în caz de viol, se purtaseră prietenoşi şi curtenitori când se dusese ea acolo, pentru cea mai umilitoare examinare medicală imaginabilă, duminica trecută. Cu toate acestea, îi venea peste mână să se ducă la ei şi să ceară o scutire. Ei bine, avea să se ocupe de asta mai târziu. Morocănos şi nepăsător, şeful ei bombănise ceva despre tineretul din ziua de azi. Kristine nu se simţi provocată. Nu mai lipsise niciodată pe caz de boală până atunci.

— Kristine!

Radios de bucurie, unul dintre colegi o luă în braţe. Era de necrezut că avea optzeci şi unu de ani. De necrezut, căci fusese în marina militară cinci ani, în timpul războiului, iar după aceea un alcoolic înveterat, aproape cincizeci de ani. Dar se ţinuse bine, protestând cu încăpăţânare faţă de lipsa recunoaşterii cuvenite lui şi tovarăşilor săi din marină, morţi de mult.

— Kristine, fata mea!

Ea reuşi să scape după un sfert de oră. Nu venise la întâmplare, ci alesese dinadins momentul zilei. Se schimbau turele, iar ea reuşi să se strecoare nevăzută până la magazia unde se afla şi dulapul cu medicamente. Se întrebă, pentru o clipă, dacă era mai bine să încuie uşa. Apoi, îşi dădu seama că ar fi fost mai greu să explice o uşă încuiată, decât o uşă deschisă. Deşi n-ar fi trebuit să se afle acolo, tot ar fi mai putut născoci vreo scuză. Luă cheile de

la dulapul cu medicamente. Zornăiau prea mult, aşa că strânse în pumn inelul cu chei şi îşi ţinu respiraţia. Ce prostie. Cu toată hărmălaia de pe culoarul de afară, slabe şanse ca s-o audă careva. Şi ceea ce urma să facă ea nu avea să dureze mult.

Cutiile de Nozinan erau drept în faţa ei, în cantităţi mari. Se întrebă dacă să aleagă injecţiile sau tabletele. Fără să mai stea pe gânduri, le luă pe cele dintâi. Nu avea nevoie de seringi; avea câteva acasă. Iute ca fulgerul, închise uşa dulapului şi se furişă până la uşă. Ţinându-şi respiraţia vreo treizeci de secunde, vârî medicamentele în buzunar şi ieşi nonşalantă pe uşă. Erau doi clienţi pe culoar, dar atât de beţi, încât nici nu ştiau în ce zi a săptămânii erau.

La plecare, îşi asigură şeful încă o dată că avea să-i trimită o scutire şi că, da, bineînţeles, avea să se întoarcă la muncă în curând. Doar câteva zile. El o lăsă să plece cu un comentariu sarcastic în barbă, pe care ea-l putu auzi clar.

Mersese bine. Partea următoare avea să fie mai dificilă.

N-a părut că lipsise foarte mult. Unii dădură din cap şi zâmbiră peste cărţile lor, alţii se uitară fără expresie la ea şi se îngropară la loc, în studiile lor. Apoi îl zări pe Terje. Stătea în camera comună, cu alţi cinci colegi pe care-i cunoştea bine, iar ea avu parte de o primire călduroasă. Mai ales de la Terje. Cu patru ani mai mic decât ea, era student în anul întâi. De la începutul semestrului, se ţinea scai de ea. Într-o mie de feluri diferite, îi declarase marea lui iubire, fără să dea vreo atenţie diferenţei de vârstă sau faptului că era mai scund cu opt centimetri decât ea. Era într-adevăr simpatic şi, de cele mai multe ori, ei îi făcea plăcere să fie curtată.

— Strop cu strop se sfarmă piatra.

O ignora, galant, când, uneori, ea îşi ieşea din fire, simţind că se săturase, şi încerca să-l aducă din nou cu picioarele pe pământ.

Kristine se trânti pe un scaun liber.

— Doamne, cum arăţi! comentă una dintre prietenele ei cele mai apropiate. Ai fost bolnavă, nu glumă, se vede!

— Mi-e mult mai bine acum, zâmbi ea.

Ceilalţi nu părură convinşi.

— Şi mi-ar plăcea să sărbătorim faptul că sunt din nou pe picioarele mele. O scurtă plimbare în oraş. Mâine. Miercuri-seară. Vrea cineva să vină?

Toţi voiau. Mai ales Terje. Tocmai asta era ideea.

*

Trebuia să se întâmple miercuri. Cea mai bună zi. Vineri, ar fi întâmpinat o mulţime de riscuri. Individul ar fi putut plănui un weekend la ţară. Sau o petrecere la el acasă, de pildă. Mai mult, oamenii stăteau în oraş până târziu, vinerea. El avea nevoie de linişte şi pace, aşa că avea să acţioneze miercuri seara. Ar fi putut s-o facă şi joi, dar n-ar fi avut atâta răbdare. Trebuia să fie miercuri.

În plus, mai era un punct important în favoarea acelei zile. Fiicei lui îi spusese că avea să se întâmple joi.

Astfel, o scutea de aşteptare. Joi dimineaţa, avea s-o trezească dându-i vestea că totul se sfârşise.

Şifonierul era încuiat, potrivit regulamentului. Fireşte, acum nu mai era nevoie, de vreme ce Kristine era adultă şi nu se mai atingea de lucrurile lui. Într-adevăr, nu-şi mai aducea aminte să fi intrat în camera lui de când fata era în liceu.

Trei uniforme ale Gărzii Civile atârnau frumos pe umeraşe. Cu trei stele pe epoleţi. Era căpitan. Chiar şi uniforma verde de teren era bine călcată. Două perechi de bocanci erau aliniate pe podea, sub haine. Era un miros slab de cremă de ghete şi de naftalină.

În spate de tot, dincolo de bocanci şi de uniforme, stătea o casetuţă de oţel. Lăsându-se pe vine, o scoase afară. Apoi, punând caseta pe noptieră, se aşeză pe pat şi o deschise. Pistolul de serviciu era fabricat în Austria. Glock.

Muniţie de nouă milimetri. Avea din belşug. Nu se putea atinge de muniţia de serviciu, dar avea două cutii rupte de la ultimele exerciţii de tragere. Ca să fie scrupulos, fusese furt, dar superiorii închiseseră ochii. Era atât de uşor, desigur, să se piardă cutiile de muniţie pe sub bancheta unei maşini.

Cu degete neobişnuite, el demontă arma, o unse cu ulei, apoi o uscă bine cu o cârpă. Puse pistolul lângă el, pe pat, înfăşurat în cârpa cu care-l lustruise. Apoi luă cinci cartuşe dintr-o cutie, înlocuindu-le pe cele rămase în caseta de oţel, pe care o încuie, punând la loc întreaga trusă în fundul şifonierului şi întorcând cheia.

Oprindu-se o clipă, se întrebă unde să-şi ţină arma, între timp. În cele din urmă, se hotărî s-o vâre pur şi simplu sub pat. Femeia care făcea curăţenie nu avea să vină până vineri, iar, până atunci, arma avea să fie din nou la locul ei.

Se dezbrăcă şi intră în baia de lângă dormitorul lui. Dură un timp până se umplu cada, aşa că îşi puse un halat şi se duse ca să-şi pregătească o tărie de băut, cu toate că după-amiaza era mult prea la început, la drept vorbind. Când se întoarse, spuma ajunsese aproape la marginea căzii şi dădu pe afară când el se cufundă în apa aproape opărită.

Abia ieri îi fulgerase prin minte că, legal, ceea ce plănuia el era o faptă pasibilă de pedeapsă. Ca să nu spunem altfel. Gândul îl izbise în creştet ca un ciocan, pentru o fracţiune de secundă, dar el îl alungase. Nu voia să recunoască. Acum îşi lăsă certitudinea că era pe cale să se transforme într-un criminal să se scufunde mai adânc.

Nicio clipă nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut duce la poliţie cu ceea ce aflase. De fapt, era furios că, aparent, ei fuseseră incapabili să investigheze la fel de bine cum o făcuse el. Totul fusese grozav de simplu. Nu-i luase decât vreo câteva zile. Ce anume făcuse poliţia? Nimic? Îi spuseseră că obţinuseră fire de ţesătură şi urme de spermă. Pentru analize. Dar ce ar fi putut să facă după aceea cu rezultatele, când n-aveau nicio înregistrare cu

care să le compare? Când el îi pusese poliţistei întrebarea asta, ea ridicase din umeri, cu resemnare, fără să-i răspundă.

Poliţiştii ar fi făcut ceva, în mod cert, dacă el s-ar fi dus la ei. De asta nu se îndoia. Probabil că individul ar fi fost arestat şi supus la diverse teste. După aceea, ar fi fost în stare să dovedească fără tăgadă că el fusese făptaşul şi l-ar fi băgat la închisoare. Pentru un an sau pentru optsprezece luni. Minus o treime din sentinţă pentru bună purtare. Asta însemna că individul putea scăpa cu mai puţin de un an în spatele gratiilor. Nici un an! După ce îi zdrobise fiica. O distrusese, o umilise şi o pângărise.

Nici vorbă să se ducă la poliţie. Ei să-şi vadă de treburile lor. Ceea ce era mai mult decât destul, dacă te puteai lua după titlurile din ziare.

Fireşte, ar fi putut încerca să scape basma curată. Să-şi născocească un alibi oarecare. Însă n-avea o părere prea bună despre treburile de soiul ăsta. În plus, nu-l interesa.

Finn Håverstad nu era preocupat de a scăpa cu omuciderea pe care o plănuia împotriva celui care îi violase fiica. Singurul lucru pe care îl urmărea era să se asigure că avea să îşi ducă fapta la îndeplinire în pace. Apoi, voia să petreacă vreo câteva ore cu Kristine, înainte să se predea poliţiei şi să le spună ce făcuse. Nimeni nu l-ar fi condamnat pentru asta. Fireşte, avea să-şi primească pedeapsa, de la o instanţă de judecată, dar nimeni nu avea să-l condamne cu adevărat. El, unul, nu avea să se condamne niciodată. Prietenii lui cu siguranţă n-ar fi făcut-o. Pe scurt, odată ce venise timpul pentru fapte, Finn Håverstad nu dădea doi bani pe ce ar fi putut spune ceilalţi. Pentru el, era esenţial să ucidă. Asta însemna dreptate.

*

Bărbatul pe care Finn Håverstad, stând în cadă, plănuia

să-l ucidă, se răzgândise. Ieri fusese atât de hotărât, atât de ferm decis s-o facă. Acum, voia să sară peste o sâmbătă. Nu contase nicidecum că autorităţile descoperiseră cadavrul în grădina părăsită. Fusese sută la sută sigur că nimeni nu mai trecuse pe-acolo de mai mulţi ani. Probabil de aceea neglijase un pic cu adâncimea. Avusese prea multe de făcut. Fir-ar să fie. Era bine să se scrie la ziar despre asta, totuşi. Probabil asta-l orbise, ieri. Acum, după ce se gândise mai bine, i se părea că lucrurile deveniseră periculoase.

Dintr-un capriciu al soartei, el stătea acum în faţă cu un pahar de exact aceeaşi marcă de whisky pe care o avea şi Håverstad, dentistul, pe marginea căzii lui. O să i se schimbe modul de acţiune. Asta îi plăcea cel mai mult. Ce sâcâia cel mai tare poliţia. Îi plăcea în mod special partea cu sângele. Stârnea interesul. Dacă n-ar fi fost detaliul acela, el nu i-ar fi acordat atâta atenţie. Şi sângele porcilor! Pe musulmani!

Când cadavrul a fost descoperit, totuşi, devenise imediat mai serios. Acum, trebuia să ia în considerare că ei alocaseră mai multe resurse. Nu fusese deloc în intenţia lui. Era enervant în draci că găsiseră cadavrul.

*

Femeia era rotundă ca o minge şi profund suspicioasă din fire. După patruzeci de ani de condus o pensiune, nimeni n-avea să vină aici şi s-o îmbrobodească pe ea. Era o treabă că urmau să ţină Jocurile alea Olimpice aici, la iarnă.

— O să fie bine că scăpăm de toţi străinii ăştia de aici, bombăni ea pentru sine, în timp ce ungea felii groase de pâine cu o jumătate de gram de unt, întinzându-l cât mai mult spre margini.

Cu cât mai groase tăia feliile de pâine, cu atât mai sătui aveau să fie oaspeţii. Prin urmare, aveau să folosească mai

puţine ingrediente de umplut sandviciurile. Pâinea era mai ieftină decât mezelurile şi brânza. Aritmetică simplă.

Ea calculase cu satisfacţie că putea economisi până la şaizeci sau şaptezeci de coroane la numai o tură de masă. Se puteau face astfel bani frumoşi, pe termen lung.

— O să scăpăm de străinii ăştia la Olimpiadă, oh, da, mai ales solicitanţii ăştia de azil, că suntem mai săraci cu ei, continuă ea ursuză, deşi n-o asculta nimeni, în afară de un enorm motan tărcat, care sărise pe blatul de bucătărie.

— Pisi, pisi, dă-te jos de acolo!

Câteva fire de păr de pisică aterizaseră pe feliile unse cu unt, iar ea le piguli cu degetele ei scurte şi dolofane.

Atunci se hotărî.

Ştergându-şi mâinile pe voluminosul ei şorţ, departe de a fi curat; ridică receptorul unui telefon negru de modă veche, cu cadran rotativ. Degetele ei erau atât de groase, că nu îi intrau cum trebuie în găuri, dar reuşi să formeze numărul poliţiei. Îl avea lipit cu bandă adezivă lângă telefon, ca să fie la îndemână, în caz de nevoie.

— Alo? Aici, doamna Brøttum de la Casa de Oaspeţi! Vreau să raportez o imigrantă ilegală!

Doamna Brøttum reuşi să-şi raporteze imigranta unei doamne răbdătoare, care o asigură că aveau să cerceteze problema. După zece minute de of şi vai la adresa tuturor musulmanilor care năpădiseră ţara, cu evidenta lor atracţie specială pentru zona Lillehammer, doamna de la poliţie, acum nu la fel de răbdătoare, reuşi să încheie conversaţia.

— Iar doamna Brøttum, suspină poliţista în uniformă către colega ei de la dispeceratul secţiei de poliţie din Lillehammer, aruncând notiţele la coş.

Nu foarte departe de secţie, alţi doi poliţişti în uniformă se bucurau de o pauză târzie de prânz. Trei hotdogişi o porţie dublă de cartofi prăjiţi fiecare. Stăteau pe o bancă tare, fixată rigid în beton, aruncând priviri încruntate spre o femeie drăguţă, curată, în haine demodate, care stătea în

capătul îndepărtat, lângă autostrada foarte aglomerată. Şi ea mânca, dar nu la fel de mult. Şi nu la fel de repede.

— Pariez că femeia de colo nu e norvegiană, zise unul dintre poliţişti, cu gura plină. Uită-te la hainele alea!

— Are părul prea deschis la culoare, zise celălalt, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Are părul mult prea deschis la culoare.

— Ar putea fi turcoaică, insistă primul. Sau iugoslavă. Uneori sunt blonde, ştii!

— Aia de colo nu e străină.

Cel de-al doilea poliţist nu se dădea bătut. Nici primul.

— Hai să pariem, îl provocă el. Eu pun la bătaie trei hotdogi şi o porţie de cartofi.

Gândindu-se la propunere, celălalt aruncă o privire spre silueta micuţă. Ea evident observă că ei erau interesaţi de ea, fiindcă se ridică brusc şi se îndreptă grăbită spre coşul de gunoi cu mâncarea rămasă.

— Bine.

Celălalt acceptă pariul. Amândoi se ridicară în picioare şi se apropiară de femeie, care arăta cuprinsă de panică.

— Cred că ai dreptate, Ulf, zise cel ce se îndoise. E speriată de noi, în orice caz.

— Bună ziua, strigă cel dintâi, încrezător în victorie. Staţi puţin!

Femeia îmbrăcată ciudat se opri brusc. Se uită spre ei, îngrozită.

— Nu sunteţi de pe aici, nu-i aşa?

Era destul de prietenos, într-un fel.

— Nu, nu sunt de aici.

— Şi de unde sunteţi, atunci?

— Sunt din Iran, solicitantă de azil.

— Ah, da. Ei bine, aveţi vreun act la dumneavoastră?

— Nu acte aici, ci unde locuiesc.

— Şi unde anume locuiţi?

Bineînţeles că uitase cum îi zicea. În plus, cu greu ar fi fost în stare să pronunţe Casa de Oaspeţi Gudbrandsdalen,

chiar şi dacă ar fi avut tot timpul din lume. În loc de asta, arată simplu cu mâna în lungul drumului.

— Acolo, sus.

— Acolo, sus, da, păi, repetă unul dintre poliţişti, uitându-se la colegul lui. Cred că mai bine veniţi cu noi. Va trebui să verificăm asta mai îndeaproape.

Nu observară că femeia avea lacrimi în ochi, nici că tremura. În general, nu-i acordară prea multă atenţie.

Când mica iraniană nu apăru la cină, la Casa de Oaspeţi Gudbrandsdalen, doamna Brøttom ajunse la concluzia că avertismentul ei fusese luat în considerare. Fredonând veselă, trânti o felie de castravete în plus pentru feliile unse cu unt şi pateu de ficat. Era extrem de mulţumită.

Într-o celulă de la secţia de poliţie din Lillehammer, iraniana stătea aşteptând ca autorităţile să verifice cine era. Din nefericire, fusese adusă tocmai când se schimba tura. Cei doi care făcuseră pariu pe naţionalitatea ei erau preocupaţi să se întoarcă acasă, la soţiile şi copiii lor, şi le cerură colegilor din cealaltă tură să scrie ei raportul. Aceştia făgăduiră solemn c-o vor face.

Dar bineînţeles că uitară. Şi, astfel, femeia stătu acolo, fără ca nimeni să ştie cu adevărat unde era.

Miercuri, 9 iunie

Turna cu găleata. Ca să nu mai spunem de butoaie şi putini. Era de parcă tot ce natura ţinuse în frâu în ultimele două luni se revărsa acum deodată. Apa lovea pământul uscat, care era absolut incapabil să absoarbă asemenea cantităţi uriaşe. Ceea ce o determină pe ploaie s-o ia, în schimb, pe scurtătură până la mare, transformând străzile în albii de râuri. Åkebergveien arăta ca fluviul Aker în timpul inundaţiilor de primăvară. Se prăvălea în cascade şi curgea năvalnic, iar trei poliţişti de la circulaţie stăteau în mijlocul ei, cu cizme de cauciuc şi echipament de ploaie, întrebându-se când avea să ajungă nivelul apei atât de mare încât să măture pur şi simplu maşinile parcate. În Oslo, traficul era un haos.

Până şi fermierii care, în timpul lungii perioade de secetă, cu pesimismul lor obişnuit, preziseseră cele mai proaste recolte de când se ştiau, cum o făceau în fiecare an, dacă era prea multă ploaie, prea puţină ploaie, prea puţin soare sau prea mult, erau de părere că trebuia să existe nişte limite. Acum, recolta era cu siguranţă în pericol. Acesta era un adevărat dezastru natural.

Numai cei tineri erau încântaţi. După îndelungatul val de căldură, nici măcar o furtună neaşteptată nu putea schimba faptul că temperaturile de vară n-aveau să dispară prea curând. Mercurul din termometre încă mai arăta optsprezece grade Celsius. Copiii ţipau fericiţi, jucându-se prin ploaia torenţială, purtând doar costumele de baie, în pofida protestelor gălăgioase ale mamelor. Fără folos. Aceasta era cea mai veselă, cea mai intensă şi cea mai

caldă ploaie dintre toate cele pe care şi le putea cineva aminti.

„Îl plâng îngerii pe Kaldbakken”, gândi Hanne Wilhelmsen, privind pe fereastră.

Era de parcă stătea într-o maşină trecând printr-o instalaţie de spălătorie auto. Ploaia izbea în geamuri atât de violent, încât contururile tuturor lucrurilor de afară erau complet şterse, reduse la o ceaţă palidă, cenuşie. Ea se aplecă, lipindu-şi fruntea de geamul rece şi un trandafir de rouă se formă în dreptul gurii ei.

Intercomul îi anunţă pe toţi să vină la sala de şedinţe. Ea se uită la ceas. Avea să se ţină o ceremonie memorială, la ora opt. Ura chestiile astea. Dar se duse.

Comisarul părea mai posomorât decât de obicei, destul de adecvat momentului. Purta un costum de ocazie, încă ud de la glezne până la genunchi. Arăta mai degrabă trist, aşa că era potrivit, din acest punct de vedere. Umezeala se îmbibase în aerul din încăperea neventilată. Nimeni nu era uscat, însă tuturor le era cald. Şi cei mai mulţi dintre ei simţeau sincere păreri de rău.

Kaldbakken cu greu s-ar fi putut numi un om popular. Fusese prea rezervat, prea taciturn pentru asta. Ţâfnos s-ar fi putut spune. Totuşi, fusese cuviincios în toţi anii petrecuţi aici. Şi drept. Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre mulţi dintre şefii de la secţie. Aşadar, când unele persoane şi-au şters câte o lacrimă în timpul discursului memorial stas al comisarului, n-a fost doar de dragul aparenţelor.

Hanne Wilhelmsen n-a vărsat lacrimi, dar a fost tristă. Ea şi Kaldbakken lucraseră bine împreună. Avuseseră puncte de vedere diferite despre majoritatea lucrurilor din afara marii clădiri unde îşi câştigau pâinea, dar, de regulă, erau de acord în tot ceea ce avea legătură cu investigaţiile. În plus, un rău cunoscut e mai uşor suportabil. Hanne n-avea idee cine urma să fie inspector-şef acum. În cel mai rău caz, aveau să sfârşească alegând pe cineva de la altă

secţie. Dar aveau să mai treacă probabil câteva zile până când urma să fie numit cineva. Trebuia să i se îngăduie omului măcar să fie îngropat, înainte ca succesorul să se instaleze în biroul lui afumat.

Comisarul terminase şi o tăcere stingheritoare se lăsase peste adunare. Scaunele hârşâiau, dar nimeni nu făcea vreo mişcare ca să plece. Nu erau siguri dacă şedinţa se încheiase sau dacă tăcerea prelungită făcea parte din ceremonial.

— Ei bine, spectacolul trebuie să continue, zise comisarul, venindu-le în ajutor.

Încăperea se goli în mai puţin de un minut.

Lui Hanne Wilhelmsen îi intrase în cap că trebuia s-o găsească pe femeia iraniană de la parter. Era îngrijorător faptul că persoana dispăruse fără urmă. În mintea ei, inspectoarea se temea că femeia zăcea deja undeva cu gâtul tăiat, la câteva zeci de centimetri sub pământ. Bărbatul de sâmbătă ar fi putut să-şi schimbe obiceiurile. Cel puţin, aşa s-ar fi cuvenit, ca ei s-o găsească. Pe inspectoarea de poliţie o supăra foarte tare că fusese neglijent de superficială în interogatoriul cu ea în acea primă zi de luni. Nu păruse atât de important, atunci. Şi, bineînţeles, avusese atât de al naibii de multe de făcut.

Acum, se stabilise cel puţin că femeia din grădina părăsită fusese violată. Şi-ntr-o parte şi-n cealaltă, ca să zicem aşa. Hanne Wilhelmsen studiase rezultatele examenului medicilor legişti. Nu terminaseră nicio analiză ADN – luau imposibil de mult timp – dar sperma fusese identificată atât în rect, cât şi în vagin.

Trebuia s-o găsească pe femeia de la parter. Între timp, adresa ei fusese pusă sub supraveghere. Hotărâseră să facă o nouă rundă de interogatorii cu toţi vecinii. Ca să fie siguri. Patru poliţişti se ocupaseră de asta aproape toată ziua. Ea, una, avea mai mult decât destule de făcut la birou.

Iar, dincolo de fereastră, priveliştea era încă udă şi

cenuşie.

*

Kristine Håverstad nu era sigură dacă avea să poată să ucidă pe cineva care dormea. Deşi simţea o eliberatoare stare de anticipare a ceea ce o aştepta, îşi dorea să fi avut o armă mai eficientă decât un cuţit. Un pistol ar fi fost cel mai bine. Atunci l-ar fi putut chinui. Fiind în avantaj, l-ar fi pus în aceeaşi situaţie în care o pusese el cu forţa. Asta ar fi fost cel mai bine. Ar fi fost cel mai corect. Atunci l-ar fi putut ruga şi el pe Dumnezeu să nu moară. Ea nu s-ar fi grăbit. Probabil l-ar fi silit să-şi dea hainele jos, să stea înaintea ei complet lipsit de apărare şi gol puşcă, în vreme ce ea ar fi avut şi haine, şi un pistol.

Tatăl ei avea un pistol în dormitor. Asta ştia, dar n-avea nici cele mai elementare cunoştinţe despre armele de foc. Ceea ce cunoştea, totuşi, era cel mai eficient şi mortal loc în care să înfigi un cuţit în cineva. Dar avea nevoie de nişte timp. El trebuia să doarmă adânc. Între trei şi cinci dimineaţa, oamenii dorm cel mai profund, între trei şi cinci dimineaţa, ea avea să-l prindă.

Şi avea să reuşească să-l ucidă, chiar dacă el ar fi dormit. Dar varianta asta era departe de aceea pe care ar fi preferat-o.

*

Femeia din Iran stătea în celula de arest din Lillehammer de paisprezece ore. Primise mâncare, ca toţi ceilalţi arestaţi. Dar nimic altceva. Nici nu ceruse, nu scosese niciun cuvânt. Aşa trebuia să fie.

În noaptea din urmă, nu dormise deloc. Fuseseră mult prea multe zgomote şi mult prea multă lumină. În plus, ea era grozav de speriată. Mai stătuse într-o celulă de două ori înainte. Nu fusese la fel de curat. Şi nu primise nici

mâncare. Dar nesiguranţa şi neliniştea fuseseră exact aceleaşi.

Ghemuindu-se într-un colţ al celulei, îşi ridicase genunchii până sub bărbie şi rămăsese aşa, nemişcată, pentru alte câteva ore.

*

— A dispărut fără urmă. Nimeni n-a auzit-o, nimeni n-a văzut-o. Nu pare să mai fi trecut pe-acasă de luni. E greu de ştiut precis, mi-au spus vecinii, pentru că ea stă în banca ei. Niciodată nu se aude vreun sunet din apartamentul ei, potrivit celor care stau vizavi de ea.

Erik Henriksen arăta ca o vulpe înecată. O mică baltă se formase deja în jurul lui, din ce în ce mai mare, cu fiecare minut. Aplecându-se, îşi scutură capul viguros.

— Hei, nu-i nevoie să mă faci şi pe mine la fel de fleaşcă precum eşti tu! protestă Hanne Wilhelmsen.

— Dacă ai vedea cum e afară! zise Erik, însufleţit. E incredibil! Toarnă cu găleata şi apa e până aici, în multe locuri!

Dădu o uşoară lovitură de karate în propriul genunchi şi zâmbi.

— E aproape cu neputinţă să conduci o maşină! Motoarele se îneacă!

Nu era nevoie să-i spună ei. După Hanne Wilhelmsen, apa avea să ajungă în curând la fereastra ei de la etajul întâi. Poliţiştii de la circulaţie de pe Åkebergveien se dăduseră bătuţi în urmă cu o oră, iar acum strada era complet închisă. De fapt, oamenii din secţia de poliţie trecuseră de la glume vioaie despre aversa de ploaie la îngrijorare legitimă. Haosul din trafic nu mai era doar un motiv de iritare. O ambulanţă se defectase când motorul luase prea multă apă, într-un mic lac de la poarta ThorvaldMeyers. Fuseseră atât de aproape de Urgenţe, că nu se întâmplase nimic rău; pacienta cu femurul fracturat

doar se udase până la piele, când paramedicii fuseseră nevoiţi să scoată targa şi să o ducă, pleoscăind prin apă, două sute de metri şi ceva, până la camera de urgenţe. Dar s-ar fi putut întâmpla lucruri mai rele. Nimeni nu se temea în mod deosebit de incendii, în momentul acela, dar era înfricoşător să te gândeşti că infrastructura oraşului era la un pas de a ceda în totalitate. Două districte rămăseseră fără telecomunicaţii după ce o staţie de bază fusese inundată. Un generator era gata să se oprească la spitalul Ullevål.

— Ce spun meteorologii?

— Habar n-am, zise Erik, sprijinindu-se de fereastră şi uitându-se afară. Dar eu aş spune că n-o să se oprească prea curând.

Comisarul intră în acelaşi timp ce Erik ieşea. Îşi scosese sacoul, dar era încă îmbrăcat inconfortabil în pantalonii de la costum, care în mod clar fuseseră cumpăraţi cu câteva kilograme mai devreme. Îşi trase pantalonii de deasupra genunchilor când se aşeză.

— N-o să reuşim înainte de sâmbătă, nu-i aşa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Prin urmare, Hanne nu văzu de ce i-ar fi răspuns.

— Ce facem acum? întrebă el, de data asta aşteptând un răspuns.

— Am trimis patru oameni la blocul Kristinei Håverstad. O să interogheze din nou toţi vecinii. Mai amănunţit, de data asta.

Ea se uita uşor neliniştită la pata udă lăsată de Erik pe podea.

— E jenant. Ar fi trebuit să fiu mai conştiincioasă prima oară.

Asta era adevărat. Comisarul, totuşi, cu siguranţă ştia de ce nu fusese. Îşi freca obrazul şi îşi trase nasul.

— Naiba s-o ia, cu schimbarea asta de vreme o să cădem cu toţii la pat, răciţi. Asta ne mai trebuia acum. O epidemie de gripă.

Oftând adânc şi trăgându-şi din nou nasul, îşi dădu seama că Hanne Wilhelmsen tot mai părea îngrijorată în privinţa contribuţiei sale, mai degrabă deplorabile, la cazul de viol de săptămâna trecută. Când ei încă mai avuseseră timp. Probabil destul timp cât să prevină ultima baie de sânge de sâmbătă.

— Ei bine, Hanne, zise el cu blândeţe, împingându-şi scaunul mai aproape de al ei. A fost un viol. Unul groaznic, dar, din nefericire, altminteri un viol foarte comun. Ce ar fi trebuit să faci? Cu toate celelalte pe care le avem de făcut? Dacă ai dreptate în teoria asta a ta că e aceeaşi persoană în spatele masacrelor de sâmbătă noaptea şi în acest viol – şi eu cred că ai – atunci asta e ceva ce ştim acum. Nu ştiuserăm şi în urmă cu o săptămână.

Oprindu-se, trase greoi şi zgomotos aer în piept, apoi strănută exploziv.

— Tu ştii de câţi oameni am avea nevoie aici, la secţia asta, dacă ar trebui să investigăm absolut fiecare viol cu minuţiozitatea pe care o merită?

Hanne clătină din cap.

— Nici eu.

Strănută din nou.

— Aşa e viaţa. Avem prea puţin personal. Violul e o infracţiune dificilă. Nu putem pierde prea mult timp cu lucrurile astea. Îmi pare rău s-o spun.

Regretul lui era din inimă, iar Hanne o ştia. Dar comisarul n-ar mai fi avut slujba pe care o avea dacă n-ar fi fost caracterul lui extrem de flexibil şi de pragmatic. Violul era o infracţiune dificil de dovedit. Poliţia trebuia să dovedească faptele. Aşa mergeau lucrurile.

— Aţi mai făcut şi altceva în afară de vorbit cu vecinii?

— Păi, aştept rezultatele legiştilor. Nu că lucrurile pe care ni le-ar spune ei ne vor fi de vreun real folos. Dar ar prinde bine să avem deja dovada, în caz că găsim un vinovat. Că dăm peste el.

Un zâmbet obosit însoţi ultima propoziţie.

— În plus, încă mai căutam femeia iraniană. Mă nelinişteşte dispariţia ei. Nu văd niciun motiv pentru care să fi dispărut. Fie îi e frică de ceva – şi atunci chiar aş vrea să ştiu ce o sperie. Sau cine. Fie, probabil, li s-a alăturat suratelor ei asiatice şi zace undeva în noroi.

Comisarul bătu în lemn, pe birou.

— Ei bine, dacă mai e încă în ţară şi nu e moartă...

Ca să rămână asigurat, mai bătu o dată în lemn.

— ...atunci o să apară. Mai devreme sau mai târziu.

— Hai să sperăm sincer că mai devreme, zise Hanne Wilhelmsen. Apropo, ce se aude cu vremea asta? Începe să fie uşor sinistru, ştii?

— O să se mai potolească în cursul serii. Dar o să continue să plouă tare, sau cel puţin aşa spun meteorologii. Numai Dumnezeu ştie.

Se ridică anevoie în picioare.

— Ţine-mă la curent. O să fiu aici toată după-amiaza.

— Şi eu, răspunse Hanne Wilhelmsen.

— În afară de asta...

Se întoarse brusc în pragul uşii:

— Înmormântarea e luni. O să vii?

— Da, dacă pământul încă se mai învârte luni, da, o să vin.

*

Era de la sine înţeles că vremea îi încurcase. Plănuiseră să înceapă din aglomeratul centru comercial AkerBrygge şi, de acolo, din bar în bar. Nu mai era posibil. De fapt, erau motive serioase ca să se îndoiască, acum, că AkerBrygge mai exista încă.

— Vreme nebunesc de mişto, zise Terje entuziasmat. Hai să mergem să înotăm!

Sugestia nici măcar nu primi un răspuns. Cu toate acestea, deşi vremea le zădărnicise planurile originale, o gaşcă de studenţi în floarea tinereţii n-avea să lase să le

scape ocazia unei petreceri adevărate.

— Am o propunere, zise Kristine, care, din câte îşi puteau da seama ceilalţi, arăta destul de rău după accesul ei de gripă. Eu am din belşug de băut, acasă. Stau la tatăl meu, în momentul de faţă.

Dădu repede înapoi.

— Am fost atât de bolnavă. A fost mai bine să stau la el. Dar ce-ai zice să mergem la tine, Cathrine, şi eu să aduc nişte vin şi să fac o razie prin frigider. Poate încingem o petrecere până noaptea târziu. Tata în mod sigur o să spună că-i în regulă.

A fost o idee strălucită. Încă două ore de învăţat, apoi aveau să se întâlnească la Cathrine acasă.

*

Era şapte seara şi ploaia se mai domolise întrucâtva. Fereastra din biroul Hannei Wilhelmsen nu mai era o suprafaţă cenuşie, neclară. Afară, putea desluşi acoperişul garajului unde erau adăpostite maşinile de patrulă şi salonul de expoziţie pentru maşini uzate de pe partea cealaltă a străzii. Ploaia făcea tabloul încă un pic tulbure. Dar ar fi fost o minciună gogonată să spui că vremea era frumoasă.

Unul câte unul, agenţii se întorseseră, muraţi până la piele, după ce îi interogaseră pe vecini. Încheind procesiunea, venise stagiarul, care considera că totul fusese palpitant. Acum, stăteau cu toţii în birourile lor, scriindu-şi rapoartele.

— Nu pleacă niciunul înainte să fi terminat toată lumea, declară ea cu emfază, când ei bombăniră despre orele peste program neplătite.

— Nenorocită stăpână de sclavi, îşi luă unul dintre ei libertatea de a spune, când nu mai puteau fi auziţi. Să înţeleg că ea o să fie noul inspector-şef?

Au scris şi au tot scris. Doi dintre ei îi aduseseră

produsele finale cu zâmbete pline de speranţă, doar pentru a fi respinşi fără drept de apel şi trimişi înapoi. În cele din urmă, un teanc de douăzeci şi patru de coli de scris poposi pe biroul Hannei Wilhelmsen. Acum primind îngăduinţa de a pleca, se grăbiră să iasă ca şcolarii în ultima zi de dinainte de vacanţa de vară.

Tot nu aveau niciun indiciu despre dispariţia iranienei. Pe Hanne începuse s-o îngrijoreze profund. Dar acum era deja trecut de nouă seara şi se simţea moartă de oboseală. Trebuia să citească rapoartele astea conştiincios înainte de a pleca. S-ar fi putut să fie ceva în ele.

— Greu de crezut, îşi zise ea, după ce chibzui puţin.

Cu toate acestea, luă rapoartele cu ea, pentru mai multă siguranţă. Le putea citi acasă. Înainte de a pleca, verifică dacă dispecerul ştia să o sune de îndată ce ar fi auzit ceva despre iraniană. Sau, mai corect, *dacă* ar fi auzit.

*

Vremea părea să adauge o savoare în plus petrecerii. Ploaia bătea în geamuri ca într-o adevărată seară de toamnă, iar înăuntru era cald şi uscat, cu multă băutură. Doi dintre băieţi încercau acum să frigă nişte muşchi filé congelat.

— Eu o vreau pe-a mea în sânge, strigă Torill.

— În sânge, bombăni băiatul care le frigea. O să fie norocoasă dacă o s-o aibă altfel decât îngheţată bocnă.

Finn Håverstad nu arătase nici plăcere, nici îngrijorare, când Kristine venise acasă şi-i declarase pe neaşteptate că se ducea la o petrecere. Fata nu părea să aibă prea mare chef de petrecere. Dar el o lăsase să ia una dintre lăzile de vin. Abia de schimbaseră o privire. După ce ea ieşi pe uşă, iar tânărul cu care venise se înclinase şi pornise în urma ei, el simţise un soi de uşurare că ea plecase de acasă. Dacă era norocos, avea să fie plecată toată noaptea. Aşa părea, dacă putea să se ia după cantitatea de vin pe care o

luaseră cu ei.

El avea alte lucruri de făcut. Alte lucruri la care să se gândească.

Kristine nu bău mai nimic. Era extrem de dificil, cu Terje urmărind-o ca un şoim. De îndată ce luase câteva înghiţituri, el era lângă ea, gata să-i umple din nou paharul. În cele din urmă, ea se mută din locul acela, lângă o uriaşă plantă yucca. Bineînţeles, Terje se mută şi el. Nu conta. Dimpotrivă, de fapt.

Petrecerea s-a desfăşurat ca orice altă petrecere studenţească. Au băut şi au strigat, au mâncat cu poftă muşchi filé ars pe deasupra şi îngheţat la mijloc. Au mâncat cartofi copţi şi au făcut punci de vin roşu, în timp ce noaptea înainta. Se temeau de examene şi abia aşteptau vara. Au făcut planuri pe termen scurt de călătorii cu Interrailul şi planuri pe termen lung despre doctorate şi neurochirurgie.

Când ceasul bisericii conturate neclar pe partea cealaltă a drumului bătu douăsprezece note găunoase, ei erau toţi extrem de beţi. Mai puţin Kristine Håverstad. Ea reuşise cu iscusinţă să stea acolo toată seara, fără să bea mai mult de un singur pahar. Frunzele plantei de yucca, pe de altă parte, începuseră deja să se lase.

*

Acum trecuseră exact şaisprezece ore de când femeia iraniană fusese luată în arest de doi poliţişti din Lillehammer, în urma unui pariu. Tot nu vorbise nimeni cu ea. Tot nu scosese niciun piuit de protest împotriva tratamentului ei. Tot mai stătea, speriată de moarte şi disperat de obosită, în colţul cel mai îndepărtat al celulei de detenţie, cu genunchii adunaţi sub bărbie. Mâncarea rămăsese neatinsă pe o tavă, în capătul celălalt al încăperii. Era sigură că avea să moară. Aşadar, cu ochii închişi, îi mulţumea lui Allah pentru fiecare minut care

trecuse fără ca nimeni să vină s-o ia.

Supraveghetorul din schimbul de noapte era un tânăr destoinic din Gausdal. Avea treizeci şi doi de ani şi un viitor luminos în serviciul poliţiei şi al procuraturii. Studia dreptul la seral şi reuşise să facă progresele normale în studiile sale, în pofida faptului că lucra cu normă întreagă şi avea o soţie şi doi copii, într-o casă autonomă, proaspăt construită. Dar nu trebuia să moţăie în post.

Uniforma începuse să-l cam strângă. Soţia lui numea asta stratul lui suplimentar de confort. Poate c-avea dreptate. Era al naibii de norocos. Slujbă bună, familie frumoasă, poziţie financiară sigură şi plăcere într-ale dreptului. Un băiat din Gausdal nu putea cere mai mult. Zâmbind, se duse să inspecteze celulele.

— Iar eşti aici, Reidar, îl salută el pe un bătrân client al casei, fără niciun dinte în gură, a cărui alcoolemie măsurată fusese de 4.

Arestatul se ridică în picioare, nesigur, clătinându-se încântat de revedere.

— Ei, dar tu eşti, Frogner, chiar tu?

Apoi căzu grămadă.

Frogner râse:

— Cred c-ar trebui să te întinzi la loc, Reidar. O să fie mai bine dimineaţă, o să vezi.

Îi cunoştea aproape pe toţi. Nu toţi puteau fi treziţi. Atunci, el intra în celule şi-i zgâlţâia, silindu-i să deschidă un ochi, ca să verifice dacă mai erau încă în viaţă. Şi erau. Când ajunse la cea mai îndepărtată celulă, rămase mască.

O femeie stătea ghemuită în colţul cel mai îndepărtat. Nu dormea, oricum, deşi ţinea ochii închişi. Ba chiar strâns închişi şi, chiar prin gratiile uşii, el putu vedea că pleoapele îi tremurau.

Trăgând încet zăvorul, deschise uşa metalică grea. Femeia nu reacţionă vizibil, doar strânse mai tare din ochi.

Knut Frogner crescuse la o fermă. Mai văzuse animale înspăimântate. Mai mult, avea doi copii şi o judecată

sănătoasă. Rămase în prag.

— Bună, zise el, încetişor.

Tot nicio reacţie.

Se lăsă pe vine, ca să se facă mai mic.

— Nu e nicio primejdie.

Cu precauţie, ea deschise ochii. Erau albaştri.

— Cine eşti tu?

Probabil nu vorbea norvegiana. Avea un aer străin, în pofida ochilor ei.

— Cine eşti tu? repetă el, în engleza învăţată la şcoala primară, în Gausdal.

Nu era uşor. Femeia nu răspunsese deloc, iar acum închisese din nou ochii. El se apropie de ea cu paşi mici, înceţi, şi se lăsă iarăşi pe vine. Îi puse o mână pe genunchi, iar ea îngheţă. Dar, cel puţin, deschise ochii.

— Cine eşti? repetă el.

Dosarul pe care-l citise nu conţinea niciun raport despre vreo străină adusă la secţie. De fapt, nu exista niciun raport despre vreo femeie arestată. Un sentiment de nelinişte adâncă începu să-l cuprindă pe poliţist. De cât timp stătea de fapt femeia asta aici?

Înţelesese un lucru, măcar. N-avea niciun rost să vorbească acolo cu ea. Cu grijă, dar ferm, el ridică femeia în picioare. Evident, stătuse în poziţia aceea multă vreme, căci o expresie de durere îi traversă faţa când, cu mişcări înţepenite, încercă să stea pe picioarele ei. Nu mirosea a alcool. Deci nu putuse să fie arestată pentru ebrietate şi turbulenţă. Dar, dacă se lua după hainele ei, era din Farawaystan[6].

Luând-o de mână, o conduse afară din celulă. Când ajunseră în camera comună, el trimise la plimbare trei poliţişti extenuaţi şi închise video-ul la care se uitau ei. Apoi o instală pe femeie pe canapeaua incomodă.

— Chiar trebuie să ştiu cum te numeşti, zise el,

[6] Invenția poetică a norvegianului Peter Lindgren, și titlul unuia dintre volumele sale de versuri, desemnând un ținut oriental îndepărtat(N.t.).

încercând să pară cât de prietenos îi permitea uniforma pe care o purta.

Ea murmură un nume. Vocea ei era pierită, iar el nu reuşi să prindă ceea ce spusese.

— Cum? zise el repede, clătinând din cap şi ducându-şi o mână la ureche.

Ăsta era probabil un gest internaţional.

Ea îşi repetă numele, mai clar, de data asta. Dar nu-l ajută cu nimic, fiindcă tot nu reuşi să priceapă ceva din el.

Agitat, se uită în jur după ceva de scris. Era o bucată de hârtie cerată de ambalaj la capătul celălalt al mesei, cu un rest de sandvici cu brânză pe ea. El apucă hârtia, neacordând nicio atenţie bucăţii de pâine care căzu pe podea. Apoi se bătu peste buzunarele de la piept până găsi un pix. Le puse pe amândouă în faţa ei. Încet şi temător, ea ridică pixul şi îşi scrise numele, cel puţin ceva ce semăna a nume, pe hârtie.

— Vorbeşti vreun pic norvegiana?

Acum ea îndrăzni să dea din cap, afirmativ.

— De cât timp eşti aici?

— Nu ştiu.

Acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit după aproape treizeci şi şase de ore. Poliţistul înjură printre dinţi şi apoi se apucă să răscolească cerul şi pământul ca să afle cine era de fapt femeia aceasta.

*

Finn Håverstad nu avea multe de făcut.

Vremea rea păruse, la început, o piedică neaşteptată. Acum, i se părea o binecuvântare. Toată lumea stătea acasă. Şi violatorul la fel. Håverstad sosise la ora unsprezece şi putu vedea atât mişcare, cât şi lumină în casa din Bærum. Când descoperise asta, simţise un amestec de uşurare şi nelinişte deconcertantă. În străfundul conştiinţei, nutrise speranţa că omul nu va fi

acasă, că plecase sau probabil că avea vizitatori. Musafiri care să rămână peste noapte. Atunci ar fi fost silit să-şi amâne acţiunea. O vreme.

Dar mai puternică decât toate era uşurarea.

Încă mai ploua tare, deşi nu mai semăna cu potopul de mai devreme. Era ispititor să rămână în maşină. Totuşi, se temea c-ar putea fi văzut. În plus, ultimele câteva zile îi dovediseră că nu era înţelept să-ţi laşi maşina parcată în apropiere de locul crimei. Era foarte adevărat că el nu plănuia să scape neprins, dar ar fi preferat să mai aibă un pic de timp. Timp să se calmeze după aceea. Câteva ore, o zi sau două. Poate cel mult o săptămână. Nu ştia încă, dar voia să aibă ocazia ca să decidă el singur.

Prin urmare, se mulţumi să oprească numai câteva minute, cu motorul încă în funcţiune, doar cât să fie sigur că violatorul era acasă. Apoi lăsa maşina să salte peste două limitatoare de viteză şi cârmi după colţ. Un şir de imobile cu apartamente, de patru etaje şi vreo sută de metri lungime fiecare, se întindea pe partea stângă. Maşinile soţiilor, pentru care nu era suficient loc în garajul subteran, stăteau într-o parcare enormă. Îşi lăsă şi el BMW-ul acolo, între o Honda veche şi un Opel Corsa nou-nouţ. BMW-ul părea să se bucure de companie.

Glockul era gata de acţiune. Îl vârâse la betelia pantalonilor, mai degrabă din lipsa altui loc mai bun, decât pentru că ar fi fost practic. Se simţea stingherit de el, dar era măcar la loc uscat.

Străbătu pe jos cei vreo două sute de metri înapoi. La capătul drumului ce ducea spre casa vinovatului, se opri. Dincolo de şirul caselor, putea desluşi un soi de curte, cu diverse echipamente de joacă şi vreo câteva bănci. Nu le zărise de pe partea cealaltă a drumului, de vreme ce şirul caselor era alcătuit din zece clădiri lipite una de alta, ascunzându-l vederii. De la faţadă până în capătul celălalt al curţii, erau aproximativ douăzeci sau treizeci de metri, după care un afloriment se înălţa foarte abrupt, făcând

probabil curtea de joacă neplăcut de întunecoasă, chiar şi în zile mai frumoase decât asta. Pentru un moment, Finn Håverstad se întrebă dacă asta ar trebui să-i schimbe planurile şi să încerce să intre, în schimb, din partea aceea. Era mult mai adăpostit, şi dinspre drum şi dinspre casele care nu se încadrau în rând, situate mai la distanţă. Pe de altă parte, un străin pe drum ar fi atras mai puţin atenţia. Dacă ar fi atras-o, totuşi.

Avea să se ţină de planul iniţial. Îşi ridică gluga jachetei de ploaie şi încercă să meargă cu un pas cât mai firesc cu putinţă, spre a cincea casă din şir. Rămase pe loc pentru o fracţiune de secundă. Acum era trecut de miezul nopţii şi nu se vedea nici picior de om. Majoritatea ferestrelor erau întunecate. El se strecură într-un tufăriş unde se întâlneau trei garduri vii, la numai opt metri de reşedinţa violatorului.

Finn Håverstad se aşează, aşteptând.

*

Terje nu avea nevoie să fie rugat de două ori. Probabil ar fi sugerat-o el însuşi, dacă n-ar fi fost invitat. Din cale-afară de bucuros şi foarte beat, se împletici afară, la taxiul pe care Kristine reuşise, în sfârşit, să-l obţină, după ce aşteptase patruzeci de minute la o plictisitoare coadă la telefon. Lui Terje i se permisese să meargă acasă cu ea. În mijlocul nopţii. Ceea ce, fireşte, nu putea însemna decât un singur lucru, iar anticiparea îl ţinu treaz aproape tot drumul până acasă. Dar numai atât. Când intrară în curtea din faţa casei părinteşti a Kristinei Håverstad, în Volvat, ea se luptă avan ca să-l trezească pe băiat. În cele din urmă, se văzu nevoită să-i ceară ajutorul şoferului de taxi ca să-l ducă până la intrare. Taximetristul fusese nespus de morocănos pentru faptul că trebuia să-şi lase maşina în ploaia aceea, mai ales într-o curte prefăcută într-o baltă enormă. Înjurând printre dinţi, îl cărase pe băiat până la

holul de la etaj.

— N-o să ai parte de prea multă distracţie cu el în seara asta, zise el ursuz, înseninându-se puţin când Kristine îi dădu cincizeci de coroane în plus faţă de suma arătată de aparatul de taxare.

— Mult noroc, oricum, mormăi el atunci, cu un început de zâmbet.

Nu fusese în intenţia ei ca să-l îmbete atât de tare. Îi luă aproape cinci minute ca să-l ridice, să-l târască şi să-l care pe băiat cei opt metri până în dormitor. Greutatea cea mare era că se străduia, totodată, să nu-şi trezească tatăl.

Patul era îngust, dar ea mai adusese şi înainte băieţi acolo. Terje îşi duse propria bătălie îndârjită ca să se trezească pentru ceea ce putea fi marele moment al vieţii sale. Însă, după ce Kristine îi scoase hainele şi îl întinse, confortabil, într-un pat ademenitor, pierdu orice speranţă. Sforăi. Nu păru să-l deranjeze câtuşi de puţin faptul că ea dădu la o parte pătura de pe el şi îl întoarse, astfel încât fundul lui curat şi păros să fie expus convenabil pentru o injecţie. Pregătise seringa mai devreme şi o pusese sub pat. Cum el era mult mai turtă, la propriu, decât socotise ea, mai aruncă din substanţă, împingând pistonul câţiva milimetri. Nouăzeci, era suficient. Nouăzeci de milimetri de Nozinan. La centrul Crucii Albastre, foloseau până la trei sute când voiau să le dea celor mai turbulenţi beţivani nişte bine-meritate ore de somn, de fiecare dată când aceştia scăpau pentru câteva zile la băutură, de nu-şi mai aduceau aminte nici cum îi cheamă. Dar Terje nu era alcoolic, deşi în momentul acela trebuia să fi avut mult peste doi la mie etanol în vene. În plus, era atât de praf, încât ea se îndoi o clipă că mai era necesar să se asigure că avea să doarmă buştean toată noaptea.Îndoialan-o ţinu mult. Înfipse hotărâtă acul seringii în fesa stângă a băiatului – nicio reacţie. Injectă conţinutul încet, în muşchi. Când pistonul ajunse la capăt, scoase acul cu grijă şi apăsă ferm un ghemotoc de vată peste locul injecţiei, câteva

minute. Apoi îl dezinfectă minuţios. Totul mersese strună. Când Terje avea să-şi recapete cunoştinţa, dimineaţa următoare, târziu, cu ea alături, avea să sufere de o mahmureală grozavă, dar nu va putea s-o contrazică atunci când ea îi va mulţumi pentru noaptea minunată. Un băiat în pragul tinereţii, cu mai puţină experienţă decât ar fi recunoscut el vreodată, avea să se mire puţin, să se gândească bine şi apoi să născocească o poveste excelentă, măgulitoare pentru orgoliul său, despre cât de formidabil fusese.

Kristine Håverstad îşi aranjase alibiul fără menajamente. Hainele ei de ieşit afară erau jilave şi se înfioră când le îmbrăcă din nou. Maşina ei stătea, ofensată şi udă, în colţul cel mai îndepărtat al curţii, la suficientă distanţă de casă pentru a nu trezi pe nimeni. Drept mulţumire pentru că n-o băgase în garaj cu o zi înainte, refuză să pornească.

Nu putea porni naibii maşina.

*

Hanne Wilhelmsen încerca să doarmă. Era greu. Deşi furtuna se mai domolise întrucâtva, ploaia izbea în fereastra dormitorului, iar şemineul şuiera la fiecare răbufnire violentă de vânt. Mai mult, avea prea multe gânduri.

Toată treaba era fără speranţă. Era atât de obosită, încât îi era imposibil să se concentreze. Rapoartele zăceau pe jumătate citite pe masă, în sufragerie. În acelaşi timp, îi era cu neputinţă să adoarmă. Îşi schimba poziţia din minut în minut, nădăjduind c-o s-o găsească pe cea ideală, care le va îngădui muşchilor să se relaxeze şi gândurilor să i se mai învârtească în cap. Cecilie mormăia supărată de fiecare dată când ea se foia şi se răsucea.

În cele din urmă, renunţă. În definitiv, era mai bine dacă măcar una dintre ele reuşea să doarmă. Cu grijă şi aproape fără zgomot, se ridică din pat, îşi luă halatul de casă roz

din cuierul de lângă uşă şi se duse tiptil în sufragerie. Acolo, se prăbuşi într-un fotoliu şi începu să parcurgă din nou rapoartele.

Cei trei agenţi fuseseră relativ concişi, folosind un limbaj concentrat, ce năzuia la precizia care adesea devenea exact contrariul şi, prin urmare, o enerva la culme. Stagiarul, pe de altă parte, părea să aibă mai mari ambiţii literare. Era în elementul lui cu metaforele şi cu frazele lungi, scriind cu înfloriturі. Hanne zâmbi. Băiatul chiar scria bine, până şi ortografia era onorabilă, cu doar vreo două greşeli minore. Însă nu puteai spune că scria poliţieneşte.

Da, într-adevăr. Băiatul era talentat. Descoperise că familia de deasupra locuinţei victimei avea un vecin pe acelaşi palier, care stătea liniştit la fereastră, de parcă ar fi moţăit. Stagiarul, dezamăgit că nimeni altcineva nu avusese ceva important cu care să contribuie la ancheta poliţiei, se hotărâse încerce pe partea cealaltă a străzii. Vizitase un excentric, care evident avea obiceiul de a supraveghea tot ce mişca pe străduţă. Omul, a cărui vârstă era imposibil de apreciat, îi răspunsese de-a dreptul ostil, dar de asemenea păruse foarte mândru de dosarele arhivei lui cu diversele activităţi ale străzii. În plus, confirmase că un bărbat pe nume Håverstad trecuse pe la el, cu puţin timp în urmă.

Hanne Wilhelmsen era mai alertă acum. Rotindu-şi capul viguros de vreo câteva ori, în încercarea de a-şi iriga mai bine creierul suprasolicitat, hotărî să mai facă o cafea. Ar fi putut să sară peste noaptea aceea cu totul, în privinţa somnului şi a odihnei. Citi mai întâi restul paginii. După aceea, nu mai simţi nevoia de cafea, căci era perfect trează.

Atunci, sună telefonul. Telefonul Hannei. Din trei salturi fu pe hol, sperând că va răspunde înainte s-o trezească pe Cecilie.

— Wilhelmsen, zise ea încet, încercând să tragă firul

după ea, în sufragerie.

Asta făcu telefonul să cadă zăngănind pe podea.

— Alo, încercă ea din nou, în şoaptă.

— Aici Villarsen, de la dispecerat. Tocmai am primit un raport de la Lillehammer. Au găsit-o pe iraniana pe care o căutam noi.

— Aduceţi-o aici, zise Hanne Wilhelmsen abrupt. Imediat.

— Au un transport care ajunge în Oslo mâine-dimineaţă, devreme. O să vină şi ea cu acela.

— Nu, răspunse Hanne Wilhelmsen. Trebuie să vină aici acum. Imediat. Rechiziţionaţi ceva. Un elicopter, dacă asta trebuie. Orice. O să fiu la secţie în zece minute.

— Chiar vorbiţi serios cu elicopterul?

— Nu cred c-am vorbit mai serios în toată viaţa mea. Căutaţi-l pe procurorul de serviciu şi spuneţi-i că e o problemă de viaţă şi de moarte. Căutaţi-l şi pe comisar, de fapt. Trebuie să vorbesc cu femeia aceea.

*

În sfârşit, ceva merse ca uns în uriaşa şi părăginita clădire de pe Grønlandslereit 44. La numai douăzeci de minute după conversaţia dintre dispecer şi inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen, solicitanta de azil iraniană stătea într-un elicopter, în drum de la Lillehammer spre Oslo. Hanne se temuse că vremea ar fi putut împiedica transportul aerian, dar nu ştia prea multe despre elicoptere. Acum, că ploaia se domolise, probabil nu mai era o problemă aşa de mare. Că apelul la elicopter însemna să tragă mai mult de un buget şi aşa foarte întins era o discuţie pentru mai târziu.

Cât aştepta, trebuia să-şi umple timpul cu folos. Iraniana nu avea să sosească decât peste trei sferturi de oră sau o oră. Până atunci, trebuia să verifice la excentricul din blocul de vizavi. Cel cu numerele de înregistrare ale

maşinilor. Şapte numere de maşini de pe 29 mai, cum îi arătase el stagiarului novice, mai degrabă ostil, deşi cu o notă de mândrie. Din nefericire, poliţistul lipsit de experienţă acceptase informaţiile despre numerele maşinilor, dar nu şi le notase. Deşi acum era trecut de unu noaptea, Hanne Wilhelmsen simţea că era urgent nevoie să-l forţeze pe E să-şi aducă o contribuţie utilă societăţii.

Se dovedi mai uşor de zis decât de făcut. Acum stătea în dispecerat, încăperea din mijlocul secţiei de poliţie. Era plină de zumzăitul harnic al vocilor liniştite. Mesajele transmise prin staţiile radio curgeau neîntrerupt de la maşinile de patrulă din serviciul de noapte în capitală, de la Fox şi Bravo, Delta şi Charlie, în funcţie de cine erau şi la ce anume lucrau. Li se ofereau informaţii şi instrucţiuni drept răspuns, de la poliţişti în uniformă care, din când în când, dădeau câte un telefon intern la un procuror adormit pentru a completa vreun mandat de arestare sau de deschidere cu forţa a vreunei uşi. Hanne Wilhelmsen stătea pe a doua banchetă din şirurile de locuri de pe podeaua înclinată. Găsi rapid adresa KristineiHåverstad pe enorma hartă a oraşului Oslo afişată pe peretele din faţa ei. Se holbase la ea vreo câteva minute. Aştepta cu nervozitate, încercată de rele presimţiri, un răspuns de la maşina de patrulă căreia îi fusese atribuită sarcina. Încordată şi cufundată în gânduri, rupse trei creioane care, foarte sigur, nu fuseseră vinovate de nimic.

— Fox trei-zero cheamă Zero-unu.

— Zero-unu pentru Fox trei-zero. Ce s-a întâmplat?

— Nu ne lasă să intrăm.

— Nu vă lasă?

— Ori nu e acasă, ori nu vrea să ne dea drumul înăuntru. Probabil varianta din urmă, credem noi. Să forţăm uşa?

Trebuia să fie nişte limite. Chiar dacă era extrem de important să ştie ce informaţii obţinuse Finn Håverstad de la tontălău, n-aveau nicio justificare pentru a forţa intrarea. Se gândi în treacăt să se ocupe de toată

hârţogăraia necesară mai târziu. Dar niciun procuror din lume n-ar fi dat cale liberă într-o asemenea evidentă ilegalitate.

— Nu, oftă ea, abţinându-se. Mai încercaţi totuşi să sunaţi. Sâcâiţi-l. Ţineţi degetul apăsat pe sonerie. Zero-unu terminat.

*

Maşina se răzgândi. După ce se împotrivise cu tenacitate încercărilor furibunde ale Kristinei Håverstad de a-i porni motorul, dintr-odată şi inexplicabil începu să vibreze. Apoi, în nici o jumătate de oră, ajunse la destinaţie.

Nu voia să rişte să fie văzută. Deja hotărâse, cu două zile în urmă, că va trebui să aibă loc între două şi trei dimineaţa. Mai era timp. Până atunci, era important să rămână ascunsă. Fusese probabil o greşeală să plece de-acasă atât de devreme. Pe de altă parte, era acum atât de aproape, încât, în cel mai rău caz, dacă pe maşină avea s-o apuce iar un încăpăţânat acces de răzbunare, s-ar fi putut folosi de propriile picioare. Nu i-ar fi luat mai mult de două sau trei minute de alergare uşoară ca să ajungă până la casa ce-i aparţinea celui care o violase.

Ploaia îi făcea bine. Râuri mici îi curgeau pe gât în jos, pe sub pulover şi jacheta de piele. În mod normal, i s-ar fi părut groaznic de neplăcut, dar nu şi acum. Îi era frig, dar nu tremura. Era amorţită, dar simţea o nouă şi neobişnuită pace răspândindu-i-se în corp, o senzaţie de control total şi cuprinzător. Inima îi bătea tare şi regulat, dar nu prea repede.

În faţa ei era un pâlc de copaci, tăiat în două de o potecă lată, mult folosită. Într-un luminiş din mijlocul pădurii rotunde era o bancă de lemn şi ea se aşeză. Deasupra ei, cerul huruia şi împroşca furios cu fulgere spre pământ. Trăsnetul era urmat de o explozie asurzitoare şi întregul crâng era scăldat într-o înspăimântătoare lumină albastră.

Vremea ploioasă era un noroc, căci ţinea toţi martorii în casă. Furtuna cu tunete şi fulgere, care acum trebuia să fi ajuns drept deasupra capului ei, era un ghinion. Îi ţinea pe oameni treji. Dar vremea era un lucru pentru care nimeni nu putea să facă nimic. Trebuia pusă la încercare. Îşi alungă urma de nelinişte care o ţintuise în loc după căderea fulgerului şi se simţi din nou stăpână pe ea şi pregătită pentru ceea ce avea în gând.

*

Elicopterul se roti ca un Thor intimidant şi bubuitor, la numai cincisprezece metri deasupra peticului noroios de iarbă de pe stadionul JordalAmfi. Se legăna greoi şi constant dintr-o parte într-alta, ca un pendul legat printr-un cablu nevăzut de cupola norilor joşi şi negri. Monstrul se apropia încet de pământ.

Un poliţist în uniformă deschise uşa şi sări, înainte ca elicopterul să fi fost complet nemişcat. Rămase ghemuit, aşteptând puţin, în timp ce elicele continuau să păcănească ameninţător deasupra lui. Apoi o siluetă micuţă, într-o haină de ploaie roşie, sări după el. Ea ezitase imperceptibil în uşa elicopterului, dar fusese scoasă rapid de poliţistul nerăbdător. El o luă de mână şi fugiră împreună, pe sub violentele rafale de vânt, spre pistele de alergare, prin noroiul mustind de apă.

Hanne Wilhelmsen era înnebunitor de în criză de timp, dar aşteptă, cu toate acestea, pilotul elicopterului. Acesta sosi, în sfârşit, palid şi tras la faţă.

— N-ar fi trebuit niciodată să încerc aşa ceva, zise el, sugerându-i Hannei că nu fusese câtuşi de puţin o călătorie plăcută.

— Am fost loviţi de trăsnet, murmură ei slab de pe locul pasagerului din maşina de patrulă, parcată, dar cu motorul mergând la ralanti.

Poliţistul şi martora iraniană stăteau tăcuţi pe bancheta

din spate. Nu trebuia să spună nimic, de altfel. Luă aproape nouăzeci de secunde până când maşina poliţiei intra în curtea din spate a secţiei de poliţie din Grønlandsleiret 44, unde Hanne aranjase dinainte ca porţile să rămână deschise, ca pentru o îmbrăţişare de bun venit.

Pilotul şi poliţistul în uniformă îşi văzură de-ale lor. Solicitanta de azil o însoţi pe Hanne în biroul ei.

Inspectoarea de poliţie se simţi ca un atlet de biatlon îndreptându-se spre tragerea la ţintă. Avea o mulţime de întrebări de pus, dar ştia că trebuia să creeze o impresie de calm. Deodată, o apucă de mână pe cealaltă femeie, conducând-o pe scări, ca pe un copil mic. Mâna femeii era rece ca gheaţa şi complet fără vlagă.

Trebuie să vorbească. Pur şi simplu trebuie.

Hanne Wilhelmsen îşi ridică ochii spre cer, într-o rugăciune mută. Finn Håverstad ar putea fi, desigur, întins liniştit în patul lui din Volvat. Dar obţinuse şapte numere de maşină pe care să le verifice. Asta fusese în urmă cu două zile. Un timp mai mult decât suficient pentru un asemenea om. Iraniana trebuia să vorbească.

Femeia rămase stând în picioare, fără să facă niciun gest nici pentru a-şi scoate haina de ploaie, nici pentru a se aşeza. Hanne o invită să facă şi una şi alta, dar nu primi niciun răspuns. Se duse spre ea, încet, încercând să-i prindă privirea.

Inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen era cu douăzeci şi cinci de centimetri mai înaltă decât femeia din Iran. În plus, avea cu zece ani mai mult. În plus, era norvegiană. În plus, avea nebunesc de multe de făcut. Fără să-i treacă prin minte că gestul i-ar fi putut fi interpretat drept umilitor, întinse mâna spre obrazul celeilalte femei. O ţinu de sub bărbie, nu neprietenos, nu brutal, dar ferm, şi îi ridică faţa ca s-o privească în ochi.

— Ascultă, zise ea încet, dar cu o încordare pe care cealaltă femeie i-o putu probabil percepe în pofida limbii

străine. Ştiu că ţi-e frică de cineva. Nu te-a lăsat în pace. Dumnezeu ştie câte a făcut. Dar pot să-ţi garantez un lucru. O să fie pedepsit.

Femeia nici nu încercă să se elibereze. Doar stătea acolo, cu faţa întoarsă în sus şi cu o privire îndepărtată, în care era imposibil să citeşti ceva. Braţele îi atârnau inerte pe lângă corp, iar din haina roşie picura necontenit apă pe podea.

— Trebuie să fii moartă de oboseală. Şi eu la fel.

O ţinea mai departe de sub bărbie.

— Pot să te mai asigur de un lucru. Nu contează...

Acum, îi dădu drumul. Frecându-se la ochi cu aceeaşi mână, simţi o incontrolabilă nevoie să plângă. Nu neapărat pentru că era tristă, ci pentru că era extenuată şi convinsă că era deja prea târziu. Şi pentru că avea să spună acum ceea ce nu mai spusese niciodată înainte. Ceva ce plutise asupra lor, a tuturor, ca o posibilitate apăsătoare încă de când descoperise legătura cu nenorocitele de numere de imigrare. Fără ca nimeni să fi rostit vreodată gândul cu voce tare.

— Chiar dacă omul e poliţist, nu trebuie să te temi. Îţi dau cuvântul meu, nu ai niciun motiv să fii speriată.

Era miezul nopţii, iar Hanne Wilhelmsen era tot ce avea. Era frântă de oboseală şi flămândă. Frica zăcuse în ea atât de mult, încât o silea să facă o alegere. A fost ca şi când s-ar fi trezit brusc. Se uită în jos la haina ei de ploaie şi la băltuţa de pe podea. Îşi roti ochii prin încăpere, surprinsă, de parcă s-ar fi întrebat unde se afla. Apoi îşi scoase haina de ploaie şi se aşeză, cu delicateţe, pe marginea unui scaun.

— A zis că trebuie să mă culc cu el. Altfel n-o să mi se dea voie să stau în Norvegia.

— Cine? întrebă Hanne Wilhelmsen, încet.

— Ar fi foarte greu, nu cunosc pe nimeni...

— Cine? repetă inspectoarea de poliţie.

Sună telefonul. Hanne îl înşfăcă furioasă şi se răsti:

— Da!

— Aici, Erik.

Nu mai, ieşise niciun „nu” din gura poliţistului, de când ea îi ceruse să vină pe la ea. O seară cu Hanne Wilhelmsen era o seară cu Hanne Wilhelmsen, indiferent de circumstanţe.

— Două lucruri. Avem numerele de maşini. Individul a răspuns, până la urmă. Mai mult, nu e nimeni acasă la Finn Håverstad. Cel puţin, nu ne-a răspuns nimeni, oricât am sunat.

Asta era ceea ce aştepta. Finn Håverstad ar fi putut, firește, să-i asculte sfatul şi să-şi fi luat fiica în vacanţă. Dar ea ştia foarte bine că nu aşa stăteau lucrurile.

— Fă rost de numele proprietarilor maşinilor. Imediat. Verifică-i cu…

Se opri deodată, cu ochii la un strop de ploaie imens ce se izbise în partea de sus a geamului. Când acesta ajunse la jumătatea drumului spre pervaz, Hanne continuă:

— Verifică numele cu persoanele de aici, de la secţie, începe cu Departamentul de Imigrare.

Erik Henriksen nu şovăi. Puse, simplu, receptorul în furcă. Hanne Wilhelmsen făcu acelaşi lucru. Apoi se răsuci cu faţa la martoră, doar pentru a descoperi că micuţa femeie plângea. Fără zgomot şi sfâşietor. Era mai presus de puterile Hannei ca s-o consoleze. Bineînţeles, i-ar fi putut spune ce norocoasă era de fapt, fiindcă nu fusese acasă pe 29 mai. Bineînţeles că ar fi putut s-o informeze că, dacă ar fi fost, foarte probabil ar fi zăcut acum îngropată pe undeva în Oslo, cu gâtul tăiat. Nu era cine ştie ce consolare.

Hanne îşi alungă gândurile şi, în schimb, zise:

— O să-ţi promit mai multe lucruri în noaptea asta. Îţi jur că ţi se va da voie să rămâi aici. O să mă îngrijesc personal de asta, fie că o să-mi spui sau nu acum cine e omul. Dar m-ar ajuta enorm…

— El numeşte Frydenberg. Nu ştiu celălalt nume.

Hanne Wilhelmsen ieşi în goană pe uşă.

*

Era timpul să înceapă. Se simţea fără griji şi înviorată, aproape fericită. Luminile de la ferestrele celei de-a cincea case din şir fuseseră stinse de mai bine de o oră. Furtuna se dusese mai departe, spre est, şi foarte probabil avea să lovească Suedia înainte de zori.

*

La uşa de la intrare, el se opri, ciulind urechea, nu c-ar fi fost nevoie, dar ca să fie sigur. Apoi scoase o rangă din buzunarul voluminoasei sale haine de ploaie. Era udă, dar mânerul de cauciuc îţi permitea s-o ţii bine. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să spargă uşa. Surprinzător de simplu, gândi el, punând mâna, de încercare, pe tăblia uşii, care se deschise.

Intră în casă.

*

Ochii ei parcurseră hârtia pe care i-o arătase el. Iată.

OlafFrydenberg. Posesor al unui Opel Astra, cu un număr de înregistrare ce fusese notat de un ciudat omuleţ pe străduţa unde Kristine Håverstad fusese violată. Un sergent de poliţie, aparţinând Departamentului de Imigrare al secţiei de poliţie din Oslo. Lucra acolo de patru luni. Înainte, fusese în serviciu la secţiile din Asker şi din Bærum. Reşedinţa: Bærum.

— La dracu', zise Hanne Wilhelmsen. La dracu', la dracu'. Bærum.

Se uită înnebunită la Erik Henriksen pentru o secundă.

— Sună la Asker şi la Bærum. Trimite-i la adresă. Spune-le că trebuie să fie înarmaţi. Spune-le că venim şi noi. Şi

cere aprobare, pentru Dumnezeu.

Erau întotdeauna necazuri când poliţiştii îşi încălcau teritoriul unii altora. Dar nici s-o fi tăiat în bucăţele n-ai fi putut s-o ţii pe Hanne Wilhelmsen departe de acest teritoriu.

La biroul de criminalistică stătea un procuror uluit; mai ales pentru că era prima oară când făcea de serviciu. Din fericire, s-a lăsat manipulat, fără obiecţii şi fără suspiciuni, de un supraveghetor inteligent, cu academia de poliţie şi douăzeci de ani de experienţă la activ. Hannei i s-au acordat o maşină de patrulă şi un inspector de poliţie în uniformă ca însoţitor. Supraveghetorul o asigură, *sotto voce,* că urma să-i aranjeze permisiunea de a folosi armele, până când aveau să ajungă ei la destinaţie.

— Sirene?

Întrebarea fusese pusă de inspectorul de poliţie AudunAlomonsen, care se aşezase la volan fără să mai ceară voie. Hanne chiar se bucură pentru asta.

— Da, răspunse ea, fără să se mai gândească. Cel puţin, deocamdată.

*

Dormitorul era situat unde sunt de obicei situate dormitoarele. Nu la acelaşi etaj cu sufrageria. Antreul era la acelaşi nivel cu două dormitoare, o baie şi ceva semănând cu o debara. O scară de brad ducea la etaj, unde ştia că va găsi o sufragerie şi o bucătărie.

Dintr-un motiv sau altul, îşi scoase bocancii. Un gest de politeţe, mult prea politicos, se gândi el, şi se întrebă dacă să-şi încalţe la loc bocancii noroiţi. Dar pleoscăiau. Urma să-i lase unde erau.

Avu probleme să închidă cum trebuie uşa din faţă. Când forţase intrarea, rupsese tocul, iar acum uşa nu se mai închidea. Cu grijă şi cât mai fără zgomot cu putinţă, propti uşa cât putu mai închisă. Nu era sigur cât avea să ţină, cu

vântul de afară.

Ambele uşi ale dormitoarelor erau închise. Era neîndoielnic important ca el să aleagă corect. Omul ar fi putut avea somnul uşor.

Finn Håverstad socoti care dintre camere era mai mare, după locul unde se aflau uşile şi după observarea casei din afară. Alese corect.

Un pat dublu mare era făcut numai pe o parte. Pilota de pe partea neocupată era împăturită de trei ori, de-a curmezişul, ca o enormă pernă. În partea cealaltă, spre uşă, stătea culcată o siluetă. Nu era cu putinţă să vadă persoana, care-şi trăsese pilota atât de mult, încât numai câteva smocuri de păr ieşeau lângă tăblia patului. Erau blonde. Închizând uşurel uşa în urma lui, Finn Håverstad scoase pistolul de serviciu de la brâu, îl armă şi traversă camera spre cel care dormea.

Cu mişcări exagerat de lente, ca într-un film cu încetinitorul, îndreptă gura ţevii spre capul din pat. Apoi împinse brusc şi ferm pistolul înainte, lipindu-l de ceea ce trebuia să fie fruntea. Obţinu efectul scontat. Omul se trezi şi încercă să se ridice în capul oaselor.

— Nu mişca, se răsti Håverstad.

Fie din cauza comenzii, fie din cauză că tipul văzu acum pistolul, cert e că rămase culcat. În orice caz, era acum treaz de-a binelea.

— Ce dracu-i asta? zise el, încercând să sune enervat.

Nu-i ţinu. Pe faţă îi era zugrăvită frica. Clipea des şi nările i se umflau în acelaşi ritm cu respiraţia gâfâită, rapidă.

— Stai complet nemişcat şi ascultă-mă, mai întâi, zise Håverstad cu o voce atât de calmă că-l surprinse şi pe el. N-o să-ţi fac rău. Cel puţin, nu grav. O să purtăm doar o mică discuţie. Dar îţi jur, pe viaţa fiicei mele – dacă doar ridici vocea, te împuşc.

Omul din pat se uită la pistol. Apoi se uită la atacatorul său. I se părea ceva cunoscut la el, dar totodată era sută la

sută sigur că nu-l mai văzuse niciodată pe individ. Ceva în ochii lui.

— Ce mama dracului vrei? îndrăzni el din nou.

— Vreau să stau de vorbă cu tine. Ridică-te. Mâinile sus. Nu le lăsa jos.

Omul încercă să se ridice. Era dificil. Patul era jos şi i se ceruse să nu se folosească de mâini. În cele din urmă, fu în picioare.

Finn Håverstad era cu zece centimetri mai înalt decât victima sa. Îi dădea avantajul de care avea nevoie, acum, că violatorul era în picioare şi părea mai puţin vulnerabil decât înainte, când era culcat în pat. Era îmbrăcat în pijamale, dintr-un soi de bumbac, fără clapete sau nasturi. Bluza era ca un pulover în anchior. Arăta mai mult a trening. Era decolorat şi cam strâmt, iar dentistul făcu un pas înapoi când văzu muşchii trupului umflându-se pe sub materialul subţire.

Zărirea unei umbre de nesiguranţă a fost tot ce-i trebuia. Violatorul se aruncă asupra lui Håverstad şi amândoi se izbiră de peretele de la numai un metru în spate. Asta se dovedi de ajutor. Håverstad obţinu sprijinul de care avea nevoie, cu spatele ferm lipit de perete, pe când celălalt îşi pierdu echilibrul şi căzu într-un genunchi. Fulgerător, încercă să-şi recâştige poziţia, dar prea târziu. Mânerul pistolului îl trosni deasupra urechii şi individul se prăbuşi la podea. Durerea era intensă, dar el nu-şi pierdu cunoştinţa. Håverstad se folosi de prilej ca să-l împingă pe omul îngenuncheat spre pat, unde acesta rămase stând în fund, cu spatele rezemat de salteaua groasă de puf, frecându-se la cap şi simţind jale pentru el însuşi. Håverstad păşi peste picioarele lui, ţinând pistolul aţintit spre el tot timpul. Luă perna de la capul patului şi, înainte ca omul doborât să aibă timp să gândească, atacatorul lui îi dădu braţul pe spate, lipindu-l de saltea, şi puse perna deasupra. Apoi afundă pistolul în perna pufoasă şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura se auzi ca un bufnet înfundat. Amândoi rămaseră uluiţi, Håverstad de ceea ce făcuse şi, de asemenea, pentru că împuşcătura se auzise atât de slab, celălalt că durerea întârzia. Apoi îl lovi. Era gata să ţipe, când vederea pistolului legănându-se sub nasul lui îl făcu să strângă din dinţi. Îşi trase braţul la piept şi gemu. Şiroia de sânge.

— Acum poate că înţelegi ce vreau să spun, şopti Håverstad.

— Sunt poliţist, gemu celălalt.

Poliţist? Maşinăria asta inumană, distructivă şi demnă de dispreţ era poliţist? Håverstad se întrebă pentru o clipă ce-ar trebui să facă el cu această informaţie. Apoi ridică din umeri. Era totuna. Nimic n-ar fi schimbat ceva. Se simţi mai puternic ca oricând.

— Ridică-te, porunci el din nou.

De data asta, poliţistul nu mai încercă să facă nimic. Continuând să geamă stins, se supuse ordinelor şi urcă la etaj. Håverstad avu grijă să-l urmeze la câţiva paşi în urmă, temându-se că s-ar fi putut arunca spre el cu spatele.

Sufrageria era în întuneric, cu draperiile trase. Numai lumina slabă din bucătărie, unde becul de deasupra aragazului era aprins, făcea posibil să se vadă ceva. Lăsându-l pe poliţist să stea lângă scară, Håverstad aprinse lumina din peretele de la intrarea în bucătărie. Rămase pe loc, supraveghind încăperea.Îi făcu semn celuilalt spre un fotoliu de răchită. Poliţistul se gândi, la început, că trebuia să stea jos, dar nu ghici corect.

— Aşază-te după fotoliu, cu spatele lipit de el!

Poliţistului începuseră să i se înmoaie genunchii.

Sângele încă îi mai curgea şiroaie din braţ, se albise şi, chiar şi la lumina aceea slabă, Håverstad îi putea vedea groaza de pe chip şi năduşeala de pe fruntea lui înaltă. Imaginea îi făcea nespus de mult bine.

— Sângerez mortal, se văită poliţistul.

— Nu sângerezi mortal.

A fost cu adevărat dificil să lege strâns braţele şi picioarele omului, cu o singură mână. Din când în când, era silit să folosească ambele mâini, dar nici atunci nu dădea drumul pistolului şi continua să-l ţină îndreptat spre celălalt. Din fericire, se gândise dinainte la această problemă şi adusese cu el patru bucăţi de sfoară, deja tăiate la lungimea potrivită. În cele din urmă, poliţistul fu imobilizat. Picioarele îi erau depărtate şi legate fiecare de câte un picior al fotoliului. Braţele îi erau date pe spate şi fixate pe rezemătoarea care se arcuia pentru a forma spătarul fotoliului. Pentru că fotoliul nu era foarte greu, omul legat de el îşi ţinea cu greu echilibrul. După cum stătea, părea tot trupul gata să cadă grămadă. Luând un televizor uriaş de pe o măsuţă de sticlă pe rotile, Håverstad smulse cablurile şi trânti aparatul în fotoliul de răchită.

Intră în bucătărie şi deschise una dintre uşile bufetului. Nu nimeri ce trebuia. La a treia încercare, găsi: un cuţit mare, obişnuit, pentru tranşat carnea, fabricat în Finlanda. Îşi trecu degetul mare peste tăişul lui şi se întoarse în sufragerie.

Captivul era aproape căzut în genunchi şi arăta ca o marionetă inertă. Sforile îl împiedicau să se prăbuşească de-a binelea şi stătea într-o poziţie absurdă, aproape comică: crăcănat, cu genunchii îndoiţi şi braţele sucite la spate. Finn Håverstad îşi trase un scaun în faţa lui şi se aşeză.

— Ţi-aduci aminte ce ai făcut pe 29 mai?

Evident, omul habar n-avea.

— Seara? Sâmbătă, acum o săptămână? îl ajută Håverstad.

Acum poliţistul ştiu de ce i se păruse cunoscut individul ăsta. Ochii. Tipa din Homansbyen.

Până acum, îi fusese frică. Îi fusese frică de rana din braţ şi îi fusese frică de personajul grotesc căruia se părea că-i

face o plăcere perversă să-l tortureze. Dar nu se gândise că o să moară. Până acum.

— Uşurel, zise Håverstad. Încă nu vreau să te ucid. O să stăm doar de vorbă, o vreme.

Apoi se ridică şi îl apucă pe captiv de bluza pijamalei. Vârî cuţitul pe dedesubt şi trase în jos, astfel încât bluza fu prefăcută deodată în jachetă. O jachetă zdrenţuită şi şuie. Apoi îl apucă de betelia pantalonilor şi repetă procedura. Pantalonii alunecară de pe el, oprindu-se la nivelul coapselor, din pricina picioarelor desfăcute. Dar tot ce era important era scos la vedere, dezgolit şi fără apărare.

Finn Håverstad se aşeză din nou pe scaun.

— Acum o să stăm de vorbă, zise, cu un pistol austriac într-o mână şi un cuţit mare, finlandez, în cealaltă.

*

Deşi iniţial voise să mai lase să treacă o jumătate de oră, se ridică în picioare şi se îndreptă spre destinaţie. Aşteptarea era un coşmar.

De fapt, îi luă mai puţin timp decât crezuse. După numai un minut de mers grăbit, ajunse la strada ce trecea prin faţa locuinţei violatorului. Era complet pustie, încetinind pasul, se scutură ca să-şi dezmorţească oasele şi o luă spre casă.

*

— Închide sirena.

Erau mult în afara districtului lor. Inspectorul de poliţie Salomonsen era un şofer priceput. Chiar şi acum, pe drumurile lăturalnice şi pe la intersecţii, cam din douăzeci în douăzeci de metri, conducea rapid şi egal, fără prea multe derapaje sau zgâlţâieli. Ea îl pusese pe scurt la curent cu situaţia şi prin staţia radio primiseră aprobarea de folosire a armelor.

Ea se uită la cifrele luminoase de pe bord. Curând, avea să fie ora două.

— Nu încetini, zise Hanne Wilhelmsen.

*

— Ai măcar vreo idee ce-ai făcut?

Poliţistul legat fedeleş în propria sufragerie avea o vagă idee. Făcuse o greşeală majoră. N-ar fi trebuit să se întâmple. Calculase greşit. Enorm. Acum nu se putea consola decât cu faptul că nimeni nu se mai răzbunase în felul acesta vreodată.

Nu în Norvegia, îşi zise el în gând. Nu în Norvegia.

— Mi-ai pângărit fiica, mârâi Håverstad, aplecându-se în faţă. Mi-ai nenorocit şi mi-ai siluit fetiţa!

Vârful cuţitului zgârie organele genitale ale violatorului, iar acesta gemu alarmat.

— Acum ţi-e frică, şopti celălalt bărbat, lăsând cuţitul să rătăcească în joacă peste vintrele lui. Acum probabil eşti la fel de speriat cum a fost fiica mea. Dar ţie nu ţi-a păsat de asta.

În momentul acela, violatorul nu mai putu îndura. Trăgând adânc aer în piept, scoase un urlet smintit, pătrunzător, care ar fi putut trezi şi morţii din somn.

Fandând, Finn Håverstad aduse cuţitul din spate în sus, într-un uriaş arc de cerc, câştigând viteză şi forţă. Vârful îl lovi pe violator în scrotul lăbărţat, străpungându-i testiculele, perforându-i muşchii pântecelui şi dispărând în cavitatea abdominală, unde rămase înfipt zdravăn, lama secţionând o arteră.

Ţipătul se opri la fel de subit cum izbucnise. Sunetul fu retezat scurt şi se lăsă o linişte sinistră. Violatorul leşinase, fotoliul amenințând să se răstoarne, în pofida greutăţii televizorului aşezat pe el.

Cineva urca în goană pe scări. Auzind paşii, Finn Håverstad se întoarse liniştit spre uşă, mirându-se doar că

vecinii fuseseră alertaţi atât de repede. Apoi văzu cine era.

Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. Kristine Håverstad alergă spre el, în ceea ce el bănui c-ar fi o îmbrăţişare. Întinzându-şi braţele spre fiica lui, fu în schimb îmbrâncit într-o parte, când fiica lui se repezi în lungul braţului său ca să apuce pistolul. Arma căzu la podea şi ea o ridică până să reuşească el să-şi recapete echilibrul.

Era mult mai solid decât ea şi mult mai puternic. Cu toate acestea, nu era în stare s-o împiedice să tragă, deşi o apucă de braţ, ferm, dar nu foarte strâns, de vreme ce nu voia s-o rănească. Bubuitura îi făcu pe amândoi să tresară.Îngrozită, ea dădu drumul pistolului, iar bărbatul îi dădu drumul ei. Pentru câteva secunde, se uitară unul la celălalt, înainte ca fata să apuce mânerul cuţitului care ieşea din pântecele violatorului ca un bizar penis de rezervă, tare ca piatra. Când trase cuţitul, sângele ţâşni cu putere.

*

Hanne Wilhelmsen şi AudunSalomonsen fură surprinşi că niciunul dintre colegii lor din Asker şi Bærum nu ajunsese încă la locul faptei. Drumul liniştit zăcea în întuneric, fără luminile albastre intermitente la care se aşteptaseră ei. Maşina se opri smucit în faţa şirului de case. În timp ce alergau spre intrare, auziră sirenele poliţiei, nu foarte departe.

Uşa fusese forţată. Era larg deschisă. Ajunseseră prea târziu.

Când inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen urcă scara, avu parte de o privelişte pe care ştiu că nu avea s-o mai uite vreodată.

Legat de un fotoliu, cu braţele răsucite la spate, cu picioarele depărtate şi bărbia căzută în piept, atârna colegul ei OlafFrydenberg. Semăna cu o broască. Era

aproape dezbrăcat şi un râu de sânge şiroia din zona pubisului, într-o baltă ce se lăţea rapid la picioarele lui. Mai înainte de a verifica, ea ştiu că Olaf era mort.

Cu toate acestea, ea ţinu pistolul ridicat în faţa ei cu ambele mâini, îndreptându-l spre colţul sufrageriei şi ordonând celor două persoane de acolo să se dea înapoi de lângă victimă. Acestea se supuseră imediat, cu ochii plecaţi, ca nişte copii ascultători.

Nu mai avea puls. Îi ridică o pleoapă. Ochiul se zgâi mort şi imobil la ea. Se grăbi să-i dezlege sforile legate în jurul încheieturilor şi al gleznelor.

— O să încercăm respiraţia artificială, zise ea încăpăţânată spre colegul ei. Adu echipamentul de prim-ajutor.

— Eu am făcut-o, interveni deodată Finn Håverstad, din colţul său. Eu l-am ucis.

Kristine Håverstad păru disperată.

— Minte! Eu am făcut-o!

Răsucindu-se brusc, Hanne Wilhelmsen îi privi cu mai multă atenţie pe cei doi. Nu simţea mânie. Nici măcar resemnare. Doar o nemăsurată şi profundă tristeţe.

Amândoi aveau aceeaşi expresie pe care o adoptaseră şi când stătuseră prima oară în biroul ei. O expresie neajutorată, mâhnită, care şi acum era mai frapantă pe faţa bărbatului uriaş decât pe aceea a fiicei lui.

Kristine Håverstad încă mai avea cuţitul în mână. Tatăl ei ţinea strâns pistolul.

— Lăsaţi armele jos, ceru Hanne, aproape cu blândeţe. Acolo!

Le făcu semn spre măsuţa de sticlă de lângă fereastră. Apoi, ea şi colegul ei, Salomonsen, se apucară de inutilele manevre de resuscitare.

Joi, 10 iunie

Vremea se calmase din nou. În sfârşit. Nori joşi, obişnuiţi pentru perioada aceea din an, pluteau peste cerul oraşului Oslo, iar temperatura se menţinea în jur de cincisprezece grade Celsius, normală pentru iunie. Totul era cum trebuia să fie, iar cetăţenii s-au simţit uşuraţi să afle că stricăciunile furtunii nu fuseseră atât de grave cum se temuseră cu o zi înainte.

Hanne Wilhelmsen stătea în cantina poliţiei din Grønland. Mai palidă decât toţi ceilalţi, se simţea rău. Pierduse două nopţi în patru zile. Avea să se ducă acasă, curând. Comisarul îi ordonase să stea departe de secţie în weekend. În sfârşit. Mai mult, îi ceruse să-şi depună candidatura pentru postul de inspector-şef, lucru pe care în mod hotărât ea nu avea să-l facă. În orice caz şi indiferent de circumstanţe, nu azi. Voia să se ducă acasă.

Håkon Sand, pe de altă parte, părea neobişnuit de mulţumit de sine însuşi. Stătea zâmbind, pierdut în gânduri, dar se trezi la realitate când îşi dădu seama că Hanne Wilhelmsen era cu adevărat mai aproape de un colaps fizic decât o mai văzuse vreodată până atunci.

Cantina era situată la etajul al şaselea, cu o perspectivă fantastică. Departe, în Fiordul Oslo, un vas danez se apropia încet de ţărm, plin de călători şi de sacoşe ticsite cu cârnaţi danezi şi slănină ieftină. Pajiştea de dincolo de clădirea în arc de cerc nu mai era presărată cu oameni şi numai vreo doi optimişti stăteau întinşi, uitându-se cu speranţă la cer, ca să vadă dacă soarele s-ar putea întoarce curând.

— Trebuia să existe o primă oară, zise Hanne Wilhelmsen, frecându-se la ochi. La cum îi dezamăgim noi pe ceilalţi, era într-adevăr doar o chestiune de timp până când oamenii să-şi ia problemele în propriile mâini. Cel mai rău e că...

Se stăpâni, clătinând din cap.

— Cel mai rău e că eu îi înţeleg.

Håkon Sand o privi mai atent. Părul îi era nespălat. Ochii ei erau încă albaştri, dar inelele negre din jurul irisurilor păreau mai mari, de parcă îl erodaseră, croindu-şi drum spre pupilă. Faţa părea buhăită, iar buza de jos îi crăpase pe mijloc, unde o îngustă şi îndârjită linie de sânge îi despărţea gura în două.

Mijind ochii în lumina puternică a soarelui de iunie, Hanne urmări din priviri feribotul danez. Avea atâtea întrebări la care nu primise răspunsuri. Dacă măcar ar fi ajuns la casa aceea din Bærum cu vreo câteva minute mai devreme. Cinci minute. Maximum.

— De pildă, de unde a făcut el rost de tot sângele ăla?

Neinteresat, Håkon Sand ridică din umeri.

— Pe mine mă preocupă cu totul altceva, îi anulă el întrebarea, uitându-se la ea cu o expresie şireată şi răbdătoare, în speranţa că îl va întreba la ce se referă.

Hanne Wilhelmsen, însă, era adâncită în propriile gânduri, iar acum vasul danez întâmpina mici probleme cu un cargou ce insista să intre primul pe culoarul de navigaţie. Sincer, nici nu auzise ce spusese el.

— Probabil o să scape nepedepsiţi, zise el, un pic prea tare, cu o notă de amărăciune pentru lipsa de interes a inspectoarei de poliţie. Se prea poate să nu fim în stare să încropim o urmărire în instanţă pentru niciunul dintre ei!

Asta ajută. Lăsând manevrele feribotului danez în plata lor, Hanne se uită ţintă la el, cu ochii plini de scepticism.

— Ce-ai spus? Să scape nepedepsiţi?

Kristine Håverstad şi tatăl ei fuseseră arestaţi. Omorâseră un om. Niciunul nu încercase să mintă ca să

scape. Erau insistenţi. Mai mult, fuseseră prinşi în flagrant la numai cinci minute după crimă.

Bineînţeles că nu puteau scăpa nepedepsiţi. Hanne căscă.

Håkon Sand, care dormise bine, opt ore, în propriul pat şi, prin urmare, avusese mai mult timp şi energie să studieze cazul în plus, îl discutase cu mai mulţi colegi la primele ore ale dimineţii – era în formă.

— Fiecare dintre ei susţine că a făcut-o singur, zise el, luând o înghiţitură din cafeaua amară a cantinei. Amândoi iau vina asupra lor. Fiecare asupra sa. Neagă cu îndârjire că au acţionat împreună. Din ceea ce ştim în momentul de faţă, sunt multe aspecte care sugerează că asta, cel puţin, e adevărat. Au venit fiecare cu maşina lui şi le-au parcat în locuri diferite. În plus, Kristine a încercat să-şi construiască un alibi.

Zâmbi la gândul tânărului care fusese adus pentru interogatoriu, într-o stare pe care Håkon spera să n-o simtă niciodată pe pielea lui. Studentul vomase de două ori în prima jumătate de oră a interogatoriului.

— Dar asta cu siguranţă nu e o problemă, Håkon! Nu încape îndoială că unul dintre ei a făcut-o şi atunci celălalt trebuie să poată fi arestat în calitate de complice, nu?

— Nu, în pofida aşteptărilor, nu. Amândoi au poveşti care confirmă datele pe care le avem noi. Fiecare dintre ei susţine că el l-a ucis pe individ şi celălalt ar fi sosit imediat după aceea. Potrivit declaraţiilor preliminare, se vor găsi ambele seturi de amprente atât pe cuţit, cât şi pe pistol. Amândoi au motiv, amândoi au avut ocazia. Amândoi au urme de praf de puşcă pe mâna dreaptă. Cine a tras în tavan şi cine a tras în braţul victimei, aici părţile sunt în total dezacord. Aşa că, draga mea viitor inspector-şef...

Rânji, iar ea nu-şi putu aduna atâta energie să-l corecteze.

— Aşa că avem o problemă chiar clasică. Pentru a fi găsit vinovat, trebuie să existe o dovadă mai presus de

orice îndoială că acuzatul a comis crima. Cincizeci la sută nu e destul! Ingenios!

Deschizând braţele larg, izbucni în hohote de râs. Oamenii se uitară la ei, lucru de care el îşi dădu imediat seama, însă fără să se sinchisească. În schimb, se ridică în picioare şi îşi împinse scaunul spre masă. Rămase lângă scaun, aplecându-se spre masă peste speteaza lui.

— E prea devreme ca să tragem vreo concluzie solidă. Sunt încă multe cercetări de făcut. Dar, dacă nu mă înşel, doamna de bronz de pe biroul meu va crăpa de râs!

Avocatul poliţiei zâmbea el însuşi cu gura până la urechi.

— Încă un lucru.

Acum îşi coborî privirea, stânjenit, pe faţa de masă, iar Hanne putu zări un început de îmbujorare în obrajii lui.

— Înţelegerea noastră pentru cină, mâine…

Ea uitase complet de asta.

— Din nefericire, trebuie s-o anulez.

Ziua aceasta se dovedea plină de surprize plăcute.

— E în regulă, zise ea, pe un ton exagerat de grăbit. Putem s-o reprogramăm.

El încuviinţă din cap, dar nu făcu nicio mişcare să plece.

— O să fiu tătic, zise el, în cele din urmă, iar acum era într-adevăr roşu de la o ureche la cealaltă. O să fiu tătic de Crăciun! Karen şi cu mine mergem să sărbătorim, în weekend. Plecăm din oraş. Îmi pare rău că…

— Nicio problemă, Håkon! E sută la sută în regulă! Felicitări!

Luându-l în braţe, îl îmbrăţişă lung.

Ce zi!

*

Când ajunse înapoi în biroul ei, ridică receptorul telefonului fără ezitare. Înainte să aibă răgazul să se gândească, formă un număr de interior.

— Ai treabă mâine, Billy T.?

— Îmi iau băieţii în weekendul ăsta. Îi adun cam pe la ora cinci. De ce întrebi?

— Vrei să-i aduci cu tine şi să veniţi la cină, acasă la mine şi la...?

Toate lucrurile cu măsură. Nu putu să-şi adune curajul ca să rostească numele ei. El o salvă.

— Au trei, trei, patru şi cinci ani, o avertiză el.

— Nu contează. Veniţi la şase.

Apoi îi telefonă Ceciliei la serviciu ca s-o anunţe că meniul trebuia schimbat. Trebuia să fie spaghete. Cu tone de băuturi acidulate galben-aprins.

Emoţia pe care o simţi când puse receptorul în furcă o zgudui mai profund decât tot ce se întâmplase în dramaticele ultime douăzeci şi patru de ore.

Era fericită!

CUPRINS

Duminică, 9 mai.....5
Luni, 10 mai.....10
Duminică, 16 mai.....16
Marţi, 18 mai.....19
Sâmbătă, 22 mai.....22
Sâmbătă, 29 mai.....26
Luni, 31 mai.....32
Marţi, 1 iunie.....46
Miercuri, 2 iunie.....58
Marţi, 3 iunie.....64
Vineri, 4 iunie.....78
Sâmbătă, 5 iunie.....101
Duminică, 6 iunie.....110
Luni, 7 iunie.....119
Marţi, 8 iunie.....156
Miercuri, 9 iunie.....187
Joi, 10 iunie.....224